Colecţia Cotidianul. 122
DONALD BARTHELME Regele
EDITURA S? UNIVERS

Donald Barthelme (1931-1989) s-a născut la Philadelphia, în Pennsylvania, însă a crescut în Texas, după ce familia lui s-a mutat la Houston pe când el avea doar doi ani. A urmat cursurile Universităţii din Houston, după care a lucrat o perioadă publicând articole în paginile de cultură ale cotidianului *The Houston Post*. O scurtă vreme a fost directorul Muzeului de Artă Contemporană din Houston, scriind în paralel ceea ce el numea „texte ciopârţite", în 1962 s-a mutat definitiv la New York pentru a se dedica exclusiv carierei de scriitor şi a început publicând proză scurtă în *The New Yorker*. Opera sa numără patru romane – *Albă ca Zăpada* (1967), *Tatăl mort* (1975), *Paradis* (1986) şi *Regele* (1989), peste o sută de povestiri, publicate în volumele *întoarce-te*, *dr. Caligari*, *Practici indicibile*, *acte nenaturale*, *Viaţa la oraş* şi *Tristeţe*, precum şi nenumărate eseuri şi interviuri pe teme dintre cele mai diverse. A fost membru al Academiei Americane şi al Institutului de Arte şi Litere şi unul dintre laureaţii prestigiosului Naţional Book Award.

Considerat unul dintre creatorii ficţiunii postmoderne în limba engleză, Barthelme s-a impus prin stilul său concis şi ironic, în aparenţă extrem de simplu, dar încărcat de referinţe metatextuale. Ultimul său roman, *Regele*, este o pseudoalegorie a mitului Regelui Artur şi al Cavalerilor Mesei Rotunde, puşi să trăiască în perioada celui de al Doilea Război Mondial. Ironia lui Barthelme transpare insinuant în discrepanţele dintre lumea aşa-zis romantică a personajelor medievale şi societatea europeană din cel mai tulbure deceniu al secolului al XX-lea.

Cristiana Vişan

Donald Barthelme
Regele
Traducere şi note de CRISTIANA VIŞAN
Colecţia Cotidianul.
EDITURA % UNIVERS Bucureşti 2007
Coperta colecţiei: Octavian Cociş
Coperta: Cătălin Pavel
Redactor: Diana Crupenschi
Tehnoredactare: Constantin Niţă

DONALD BARTHELME
The King
Copyright © The estate of Donald Barthelme, 1990
www.editura univers.ro
Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparţin
Editurii UNIVERS, companie a grupului editorial universe publishing house, Inc
ISBN (13) 978-l-60257-Oll-5
ISBN (10) 1 – 60257-Oll-6

„Priviţi! E Lancelot!”

„Goneşte, goneşte…”

„Cât de repede înaintează!”

„Ca mânat de-un demon!”

„Splendida musculatură a calului său mişcându-se ritmic sub pielea-i umedă!”

„Hristoase, ce repede goneşte!”

„Uite cum îşi struneşte bidiviul şi se opreşte, căzut pe gânduri!”

„Acum îşi scutură mândrul cap într-un fel atât de straniu!”

„Trage de hăţuri şi îi dă pinteni calului!”

„Dar aceea e direcţia din care venea adineaori în atâta grabă!”

„Nu, e puţin diferită! Goneşte într-un unghi la vreo cincisprezece grade faţă de direcţia anterioară!”

„Galopul ăsta nebun îl va trânti la pământ!”

„Nu şi pe Lancelot! Lancelot este cel mai bun călăreţ din regat!”

„Priviţi! Lancelot şi calul său s-au afundat într-o mlaştină!”

„E aruncat la pământ! Calul a căzut!”

„Acum calul se străduieşte să se ridice! Dar Lancelot e încă la pământ! Poate şi-a rupt ceva!”

„Nu, se ridică, îşi cercetează calul, sare în şa, trage din nou de hăţuri! Acum goneşte mânios într-o altă direcţie!”

„Pârjoleşte pământul în goana sa!”

„Ca şi cum ar auzi sunete de goarnă din fiecare sfert al busolei!”

„Răspunderile lui sunt multe şi grele!”

„Priviţi acolo, răsare un alt cavaler în calea lui Lancelot, amândoi îşi flutură lăncile şi se îndreaptă iute unul către altul, cavalerul primeşte o lovitură şi e aruncat din şa… e azvârlit prin aer cu capul în jos…”

„Lancelot goneşte încă, nu se opreşte să reteze capul

vrăjmaşului, ci goneşte şi mai înverşunat către o ţintă îndepărtată…”

„Îl pierd din vedere, conturul i se micşorează din ce în ce mai mult!”

„Eu tot îl mai văd, făcându-se tot mai mic în zarea-ndepărtată!”

„Goneşte, goneşte…”

Guinevere la Londra, la palat. Aşezată pe un scaun, face marmeladă de mere.

„Încep să mă satur de toate astea”, zise.

„Da, doamnă”, răspunse Varley.

„Bună dimineaţa, compatrioţi englezi”, se auzi la radio. „Aici Germania”.

„O voce profund dezagreabilă”, spuse Guinevere. „Varza e stricată”.

„Invincibila armată a Reich-ului”, zise Haw-Haw1, „înaintează pe toate fronturile. Dunkerque a fost ocupat definitiv. Măcelul a fost uriaş. Am fost informaţi că Gawain a fost luat prizonier…”

„Nici într-o sută de milioane de ani”, spuse Guinevere. „Gawain îi va jupui pe toţi porcii din acest măcel”.

„Conform spionilor mei, Artur, regele nelegitim şi eretic, lâncezeşte între timp la Dover. Singur, evident. Fără Guinevere. Cred, dragi compatrioţi, că ne-am putea întreba ce înseamnă asta”.

1 «Lord Haw-Haw», pseudonim sub care s-a făcut cunoscut William Joyce, cetăţean britanic cu tendinţe filonaziste care, în timpul celui de al Doilea Război Mondial, a lucrat pentru propaganda germană, difuzând mesaje la radio; a fost spânzurat după încheierea conflictului. Pseudonimul, care în româneşte se traduce prin „Lord Ha – Ha”, provine de la tonul cu care vorbea.

„Asta trebuie să fie partea pe care o dedică Domniei Voastre, doamnă”.

„Presupun că aşa este”.

„Şi unde e Lancelot? Unde poate fi, de fapt? Păi unde e şi Guinevere”, zise Haw-Haw. „Uitând de război. Cu armura şi coiful puse deoparte, agăţate de piciorul patului”.

„Prazul”, spuse Guinevere.

„Poftim?”, întrebă Varley.

„Pentru supa de măcriş”, zise Guinevere. „Merge cel mai bine. Cum de nu m-am gândit la asta mai devreme?”

„Da, merge nişte praz, doamnă”.

„Guinevere e o femeie cu inimă bună, în fond", se auzi la radio.

„Şi el de unde ştie?"

„Dar femeile sunt deseori năuce", continuă Haw-Haw. „Pe deasupra, mai şi îmbătrâneşte. Adesea, când femeile îmbătrânesc, devin mai imprudente".

„Nu destul de imprudente", spuse Guinevere, în timp ce termină cu mărul.

„Are gura mare, asta e, doamnă".

„Dar oare contribuabilii vor o regină care-şi petrece toată ziua sorbind gin în timp ce se întreţine cu unul dintre principalii consilieri ai regelui? Eu cred că nu".

„Cât e ceasul?", întrebă Guinevere.

„Aproape zece, doamnă", zise Varley.

„E ora pentru celălalt. Vezi dacă poţi să-l prinzi pe Ezra1".

Ezra Pound (1885 – 1972) – poet, muzician şi critic american, stabilit în Europa. L-a cunoscut pe Mussolini în 1933 şi a văzut în el un om al reformelor economice şi sociale, în declaraţii antisemite, Pound s-a declarat de acord cu cei care credeau că sistemul economic era condus de evrei, în timpul celui de al Doilea Război Mondial, Ezra Pound a realizat o serie de emisiuni la radio, emiţând mesaje fasciste; într-o emisiune a sugerat că

Varley se joacă cu radioul.

„Dintre toate războaiele la care am participat, acesta nu e tocmai războiul meu preferat", spuse Guinevere. „Sunt prea multe interese la mijloc. Nimic nu e clar. Decât că noi suntem de partea lui Dumnezeu, desigur. Ceea ce am admirat întotdeauna la Artur e că mereu reuşeşte să fie de partea binelui. Dar, pentru Dumnezeu, ce urzeală! înainte vreme bărbaţii mergeau la război, îşi dădeau în cap o zi şi jumătate, şi asta era tot. Acum avem ambasadori peste tot, acorduri secrete cu anexe şi mai secrete, trădări, treceri dintr-o tabără în alta, înjunghieri pe la spate…"

„Cu adevărat îngrozitor, doamnă".

„Acum trebuie să te gândeşti la atâtea popoare diferite, la care nu te-ai fi gândit niciodată înainte", continuă Guinevere. „Croaţii, de exemplu, înainte de acest război nu mi-am imaginat niciodată că ar exista vreun croat".

„Sunt de partea noastră?"

„Din câte am înţeles, sunt păstraţi pentru o posibilă răscoală în

cazul în care sârbii ar încălca nu ştiu ce tratat".

„Ce e un sârb, doamnă?"

„Recunosc în faţa ta că mă aflu în cea mai pură ignoranţă", zise regina. „Tot ce ştiu e că împart un teritoriu cu croaţii. Cu mare greutate. Şi apoi trebuie să ne mai gândim şi la bulgari şi la români şi la unguri şi la albanezi şi Dumnezeu ştie la mai ce. Oricine înnebuneşte de la aşa ceva".

„Oh, Doamne, spuse Varley. Am uitat".

„Ce ai uitat?"

„Bărbatul acela a venit azi din nou".

„Ce bărbat?"

„Polonezul".

„Şi ce voia?"

„Dacă cineva ar fi atins de geniu ar porni un pogrom împotriva evreilor".

„Ceva în legătură cu un şantier naval. A spus că oamenii de pe şantierele navale sunt nemulţumiţi".

„Oamenii de pe şantierele navale sunt mereu nemulţumiţi".

„Şi cei de la căile ferate, aşa a zis. Cei de la căile ferate au făcut ceva îngrozitor".

„Ce anume?"

„A spus că au sudat o locomotivă pe şinele de pe linia dintre Ipswich şi Stowmarket. Astfel încât nimic nu mai poate circula pe linia aceea".

„Foarte ingenios".

„Am spus că eraţi la rugăciune, doamnă".

„Unde de altfel voi fi, în curând. Nu poţi să-l prinzi pe Ezra?"

„E mult zgomot, doamnă".

„Asta i se potriveşte de minune lui Ezra", spuse regina. „Lasă-l atunci. Nu sunt imprudentă. Iar la treizeci şi şase de ani nu pot fi considerată bătrână, nu ţi se pare, Varley?"

„Destul de tânără, doamnă, din punctul meu de vedere".

„Câţi ani ai tu, Varley?"

„Nimeni nu ştie, doamnă, în jur de cincizeci, cred".

„Eşti o femeie în vârstă arătoasă", zise regina, „şi o bună prietenă, de asemenea".

„Vă mulţumesc, doamnă".

„Cred că ar fi mai bine să îi trimit o telegramă lui Artur despre

afurisita aia de locomotivă sudată pe şinele alea nenorocite", spuse Guinevere. „A spus cumva polonezul ce voiau oamenii de la căile ferate?"

„A zis că mai mulţi bani".

„*Quel surprinse*", spuse regina.

„Antimorala bolşevică", spuse Ezra, „se trage din Talmud, care este cea mai infectă doctrină codificată vreodată de oameni. Talmudul este singurul predecesor al sistemului bolşevic".

„În câteva momente va vorbi despre «cămătarii efeminaţi»", zise Artur. „E de aşteptat ca poeţii să fie nebuni, dar ăsta…"

„Îmi aminteşte", spuse Sir Kay, „de un bătrân *squire* de la ţară, de pe undeva din Surrey, care îi vorbeşte fără oprire bietei lui soţii, după cină".

„Presupun că cineva ar putea croşeta în timp ce ascultă aşa ceva", zise Artur, „ar ajuta la concentrare".

„Mai bine le-aţi inocula tifos şi sifilis copiilor voştri", continuă Ezra, „decât să deschideţi uşa unor Sassoon, Rothschild sau Warburg".

„Vedeţi dacă puteţi prinde altceva", spuse regele. „Sau mai bine închideţi-l. Îmi aduc aminte cum era când nu aveam niciun nenorocit de radio bătându-ne la cap zi şi noapte".

„Am ascultat nişte Schoenberg deunăzi. Suita pentru pian".

„Nu v-am înţeles niciodată gusturile muzicale, dragă Sir Kay. Şi nici pe ale reginei. Lui Guinevere îi place muzica dacă exprimă multă durere. Cea mai multă durere. Ca şi când viaţa n-ar conţine destulă. Eu prefer o muzică mai afirmativă, dacă se poate spune aşa".

„Reginele sunt, de obicei, destul de conservatoare, la nivel muzical", spuse Sir Kay. „Am cunoscut multe, şi cea mai mare parte se dădeau în vânt după bătrânii şi zgomotoşii cai de bătălie. N-am cunoscut nicio regină care să suporte Bruckner. Cântă-le ceva de Mahler şi se bosumflă imediat".

„Reginele au atât de puţine şanse să se exprime", spuse Artur, „preferă să le păstreze pentru ocazii mai importante".

„Apropo", zise Sir Kay, „avem o dispărută, Fiona, Regina din Gore1. A fost un comunicat pe teleprinter".

„Unde este Gore?"

„Nu-mi amintesc. Undeva în nord. În orice caz, lipseşte deja de câteva săptămâni bune".

„E căsătorită? câţi ani are?"

„Are douăzeci şi doi. Regele e niţel mai bătrân, îl cheamă Unthank”.

„Ea e probabil pe undeva, făcând prostii, încercaţi să ţineţi povestea asta departe de ziare. Nu ştiu de ce ar trebui să-mi fac griji pentru asemenea lucruri când avem un război pe cap”.

„Se spune că e foarte frumoasă”.

„Ce interesant”.

„Una dintre cele mai frumoase femei din regat, aşa se spune”.

„Foarte interesant”.

„Se spune că are o înfăţişare răpitoare”.

„Am depăşit deja vremea acestor interese, mai mult sau mai puţin. Ştiţi asta”.

„Desigur, sire. Vă puneam doar la curent”.

„Altceva?”

„Gawain a decapitat o domnişoară. Din greşeală. Din nou”.

1 Gore (engl.) – sânge închegat. 12

„Sfinte Hristoase”, zise Artur. „Cine era?”

„Una dintre fiicele regelui Zog1. O chema Lynet, mi se pare”.

„Atunci Albania îşi va strânge oştirile”, spuse Artur. „Toată ura pe care albanezii o nutresc pentru italieni, irosită. Gawain întotdeauna le prinde din ricoşeu, la doamne mă refer, îi scapă o lovitură, lovitura ricoşează în platoşa rivalului sau Dumnezeu ştie unde şi retează capul doamnei de alături. S-a întâmplat deja de prea multe ori. Ne face să dăm prost în presă. Haw-Haw a şi făcut comentarii despre asta”.

„Nimeni nu îi acordă atenţie lui Haw-Haw”.

„Ţin să vă contrazic”, spuse Artur. „Oamenii îi sorb fiecare cuvinţel, li se pare delicios. Toată lumea anglofonă crede că Lancelot se culcă cu Guinevere”.

„Oh, mă îndoiesc”, zise Sir Kay. „Ea are treizeci şi şase de ani. Mai e cineva care să se culce cu vreo femeie de vârsta asta?”

„Fiecare cu gusturile lui”, răspunse regele. „Eu nu m-am culcat cu Guinevere în ultimii doisprezece ani. Nu că n-aş ţine la ea, mă înţelegeţi. Dar limita mea superioară este de douăzeci şi patru de ani. Aşa a fost mereu şi aşa va fi şi de acum încolo”.

„Foarte rezonabil”, zise Sir Kay. „Poate e doar o relaţie cucernică între Lancelot şi regină. Poate că citesc împreună opere edificatoare sau merg împreună la slujba de dimineaţă, fac rugăciuni catolice şi alte lucruri de genul ăsta”.

„Guinevere e la fel de religioasă ca o pisică".

1 Ahmet Zogolli, Zog I s-au Skanderbeg III al Albaniei, preşedinte al ţării între 1925 – 1928 şi apoi Prim-Ministru în perioada 1928 – 1939. Politica sa externă a adus ţara într-o stare de dependenţă faţă de Italia lui Mussolini, care l-a şi expulzat înainte de începerea celui de al Doilea Război Mondial.

„Mai sunt şi nişte scrisori de la Victor Emmanuel", spuse Sir Kay.

„Le-am citit. Foarte neplăcute. Italienii vor Iugoslavia, Grecia, Nisa şi Dumnezeu ştie ce altceva".

„Pe vremuri", zise Sir Kay, „îi puneam pe soli să înghită scrisorile. Cu sigiliu cu tot".

„Eu nu mi-am maltratat niciodată mesagerii", spuse Artur. „Mi se pare un obicei foarte josnic".

„Am primit o telegramă de la regină. Ceva în legătură cu o locomotivă sudată pe şine de sindicatul feroviar".

„Da, da, da", zise Artur. „Cine e şeful feroviarilor acum? Presupun că vor mai mulţi bani".

„Ca şi oamenii de pe şantierele navale. E un polonez care vorbeşte în numele ambelor grupuri, îi tot uit numele".

„Daţi-le ceva bani", spuse Artur, „şi măriţi proporţional impozitul pe halba de bere".

„Nu", răspunse Sir Kay, „mai întâi creştem taxa, apoi le dăm mărirea de salariu, asta e salvarea. E mai puţin evident".

„Ei cred că eu sunt plin de bani", zise Artur. „Rezerva de bani e limitată, ei nu-şi dau seama de asta. Ei cred că am seifuri pline de bani în toate dulapurile şi cămările din toate castelele mele".

„Aşa cum, de altfel, aveţi".

„Dar nu asta e ideea", spuse Artur. „Banii aceia nu sunt ai mei, de fapt. Sunt banii statului, banii Angliei. Avem nevoie de ei pentru ca ţara să funcţioneze. Cine ştie ce se poate întâmpla în acest război? Am putea pierde. Am putea fi nevoiţi să ne răscumpărăm, pe noi sau întreg regatul. E un simplu act de prudenţă să punem ceva deoparte pentru situaţii neprevăzute. Omul de pe stradă nu se gândeşte niciodată la situaţii neprevăzute".

„Foarte adevărat".

„De altfel, regina Wilhemina a Olandei e mai bogată decât mine, oricine ştie asta. Dar oare eu mă plâng că sunt pe locul doi între persoanele cele mai bogate din Europa? Ei bine, nu. Accept realitatea

de bunăvoie”.

„Sunteţi modest şi prudent ca nimeni altul”, spuse Sir Kay, „şi tot pe atât de constant…”

„Oare să le dăm italienilor o parte din ceea ce vor? Nu cred. S-ar întoarce să ceară mai mult”.

„Am putea bombarda Milano. Un atac preventiv. Ca să-i facem să se gândească la consecinţe. La ce s-ar putea întâmpla în cele din urmă”.

„Nu am prins niciodată gustul bombardării civililor”, spuse regele. „Pare o încălcare a contractului social. Se presupune că noi trebuie să ne luptăm, iar ei trebuie să ne plătească pentru a lupta”.

„Aşa era pe vremuri”.

„Permiteţi-mi să vă mărturisesc ceva”, spuse Artur. „Întotdeauna m-am gândit ce fel de necrolog îmi vor scrie în *The Times*, Nu vi se pare ciudat? Mie da. Câte pagini? Câte fotografii? De ce dimensiune? Josnic, nu credeţi?”

„Toţi ne întrebăm acelaşi lucru”, zise Sir Kay. „Citim necroloage de atâta vreme…”

„Dacă am fi intrat în război pentru chestiunea Cehoslovaciei”, spuse Artur, „am fi câştigat imediat, sunt convins de asta. E o concluzie retrospectivă, adevărat, şi totuşi…”

„Francezii au fost cei speriaţi”.

„Întotdeauna merge să-i învinovăţim pe francezi”, zise Artur, „dar München a fost mai ales opera noastră. Am lăsat prea multe decizii pe seama guvernului civil”.

„O greşeală, dacă privim retrospectiv”.

„Monarhia constituţională”, continuă Artur, „e perfectă pe timp de pace. Pe timp de pace nu te preocupi de balanţa comercială şi de genul ăsta de lucruri, preferi să mergi la vânătoare cu şoimi. Dar pe timp de război e diferit. Războiul ne solicită. Gândiţi-vă la asediul Andorrei. Am fost magnifici. Lancelot conducând apărarea din interiorul castelului. A fost de neînvins, ca întotdeauna. Ar fi trebuit să-l vedeţi pe creneluri, aruncând stupi de albine peste asediatori, îi place să arunce stupi de albine peste asediatori. Am pierdut, desigur”.

„Cine a stricat totul?”, întrebă Sir Kay. „Whitehall, civili. Pierdem războiul”.

„Cu siguranţă nu-l câştigăm. Sunt foarte tentat să arunc un ochi peste Profeţia lui Merlin şi să văd cum se sfârşeşte totul”.

„Credeam că Profeţia lui Merlin a fost discreditată”.

„Bineînţeles", spuse Artur. „Discreditată. Complet compromisă. Nu mai prezintă niciun interes pentru eruditi. Credibilitatea ei e făcută zdrenţe. De care Profeţie a lui Merlin vorbiţi?"

„Nu e doar una?"

„E cea pe care un anumit Geoffrey de Monmouth a trimis-o episcopului din Lincoln", spuse Artur. „Aceea e cea cunoscută. Apoi mai e cea adevărată".

„Există o a doua profeţie?"

„Există".

„Şi o aveţi?"

„O am".

„Şi de unde ştiţi că cea pe care o aveţi e cea autentică?"

„Uitaţi", zise Artur, „că eu l-am cunoscut pe Merlin. Geoffrey de Monmouth, nu. Dacă eşti un cunoscător al comportamentului profetic, aşa ca mine..."

„Am rămas fără cuvinte", spuse Sir Kay. „Ce încurcătură..."

„Vă mai aşteaptă şi alte încurcături", răspunse Artur. „De exemplu: dacă mă las condus de Profeţie, adică dacă o citesc ca şi cum ar fi istorie, chiar dacă o istorie încă neîndeplinită, atunci viitorul este, pentru mine, suprade-terminat, lucru pe care nu mi-l doresc. Trebuie folosită judicios, nu înţelegeţi? S-o foloseşti mai degrabă decât să te laşi folosit de ea".

„Dar", zise Sir Kay, „dacă vorbim despre profeţia adevărată şi autentică, va fi foarte greu s-o ignoraţi, aşa mi se pare".

Asta e o artă în sine", spuse Artur. „Să ignori sfaturile, vreau să zic. Sunt oameni care nu învaţă asta niciodată".

„Pot s-o văd?", întrebă Sir Kay. „Adică... documentul..."

„Unii nu cred în ceva până nu văd cu propriii lor ochi", zise Artur. „Unii pot vedea ceva cu propriii lor ochi şi, cu toate. acestea, să nu ştie ce au văzut. Un rege le poate povesti ceva unora şi ei tot pot să vrea să vadă acel ceva cu propriii lor ochi".

„Prostul de mine", spuse Sir Kay.

„Într-adevăr", răspunse Artur.

Lancelot prins în luptă cu Cavalerul Negru. Armura Cavalerului Negru este o platoşă neagră, încrustată cu argint. Lancelot îi aplică o lovitură în umăr.

„Şir, vă predaţi?"

„Ferească-mă Dumnezeu", răspunse Cavalerul Negru. „Poftiţi să

vă odihniţi atunci, pentru un moment măcar?" „Sunteţi un cavaler foarte curtenitor", zise Cavalerul Negru, „şi da, mi-ar prii un mic repaus".

Cei doi se aşază împreună, îşi scot coifurile şi împart o bucată de brânză Brie cu piper şi pâine integrală.

„Din punctul meu de vedere", spuse Cavalerul Negru, „marea problemă este Rusia".

„Aşa se spune", răspunse Lancelot. „Dar mă îndoiesc". „Am impresia că Germania are de gând să pornească o campanie împotriva Rusiei". „Când?"

„Strâng trupe la graniţă, din câte mi s-a spus". „Şi sunt sigure sursele domniei voastre?" „Sunt pe atât de sigure pe cât se pot obţine de la nivelul meu", zise Cavalerul Negru. „Ceva mai bune decât cele obţinute de presă şi ceva mai proaste decât cele care circulă prin ministere. Nouă, cavalerilor de rând, ni se spune cât mai puţin posibil. Domnia voastră, pe de altă parte, aveţi acces direct la rege".

„Aveam odinioară", spuse Lancelot, „dar acum nu mai am. Artur încă mai ţine la mine, aşa cred, dar Dumnezeu îmi e martor că nu l-am mai văzut pe rege de multe luni. Din cauza problemei cu Guinevere".

„Am aflat şi eu", răspunse Cavalerul Negru. „Vestea se răspândeşte în toate părţile. E aproape mai importantă decât războiul însuşi, în termeni de interes popular".

„A fost o vreme", zise Lancelot, „când puteai avea o legătură sentimentală într-o tihnă rezonabilă. Adulterul era pe atunci o chestiune privată, care îi privea doar pe cei implicaţi. Astăzi nu mai poţi deschide un prezervativ fără ca poza să-ţi apară pe toate gardurile".

„Am cunoscut odinioară o fată în Grecia", spuse Cavalerul Negru… M-a dus pe culmile disperării".

„N-am fost niciodată în Grecia. E o insulă parcă, nu?"

„Mai multe insule. Hristoase, era un înger, dar m-a zăpăcit cu totul. Nu mă voia pentru că eram negru".

„Păi sunteţi negru", spuse Lancelot. „Negru, dar arătos".

„Sunt dintr-o ţară", zise Cavalerul Negru, „unde toţi sunt negri. Cât vezi cu ochii. Albii sunt consideraţi monştri ai naturii. Simpla vedere a unui alb e suficientă pentru ca vacile să dea lapte acru".

„Ce ţară e aceea?"

„Dahomey".

„Nu cunosc. Se mănâncă bine?”

„Nu prea rău. Încă mai visez la plăcinta cu manioca a mamei”.

„În ţara asta, bârfa pare să fie uneori principala materie primă pentru export. Trebuie să-ţi aperi reputaţia cu o mână de fier”.

„Întotdeauna m-am întrebat”, zise Cavalerul Negru, „cum va trata presa această poveste după ce voi muri”.

„Eu mi-am luat măsuri de precauţie încă de acum ceva timp”, spuse Lancelot, „şi m-am întâlnit cu tipul care face necroloagele din *The Times*. Un anume Hackett, un tip destul de cumsecade”.

„Asta da iniţiativă proprie”.

„«Hackett», i-am spus, «dacă trebuie să faci un lucru, fă-l bine». Mi s-a părut că era de acord cu mine. Un omuleţ nervos şi înfricoşat, aş zice eu, dar n-am putut să-mi dau seama ce-l făcea să tremure aşa. În cele din urmă m-a întrebat dacă m-ar fi deranjat prea tare să-mi iau buzduganul de pe masă. Eram într-un local, Lamb and Flag, iar eu îmi pusesem buzduganul acolo pe masă. Tocmai ce mă întorsesem de pe câmpul de bătălie şi, sincer să fiu, buzduganul era cam mânjit de sânge. «Bine, îl pun altundeva», i-am spus. «Vă rog», mi-a zis. Mi-am rotit privirea în căutarea unui cui în care să-l agăţ, dar locul părea să ducă o mare lipsă de cuie. Aşa că l-am dus în toaleta bărbaţilor, l-am sprijinit într-un colţ acolo. Era unul dintre cele mai bune buzdugane pe care le-am avut. Mi-am spus: «Pun rămăşag pe un cal că vreun pungaş îmi şterpeleşte afurisitul de buzdugan».

Aşa că Hackett s-a potolit niţel, trebuie să adaug că ajunsese deja la al doilea pahar de gin, astfel încât am putut să-i explic situaţia. I-am spus că nu ne întâlnirăm pentru că eu aş fi avut nu ştiu ce opinie foarte nobilă despre viaţa mea; e o viaţă ca oricare alta, cu momentele ei mai bune sau mai proaste. Dar, i-am spus, şi aici a avut loc o mică întrerupere pentru că mi-am dat seama că dădeam cu pumnul în masă ca să subliniez mai bine ideea şi, cum aveam un pumnal destul de mare în mână, nu ştiu de ce, din obişnuinţă presupun, găurisem masa. Aşa că am tras alta, alungând vreo câţiva mitocani care băuseră acolo, şi l-am şters pe Hackett, care avea genunchii plini de gin, şi am cerut încă un rând, încercând să-mi amintesc unde rămăsesem cu explicaţia. Hackett m-a întrebat dacă m-ar fi deranjat să-l scuz puţin pentru a-şi suna soţia. I-am răspuns că da, m-ar fi deranjat”.

„V-aţi impus cu fermitate”.

„Da, într-adevăr. I-am spus că deşi viaţa mea fusese, din mai multe puncte de vedere, o viaţă ca oricare alta, în alte privinţe a fost foarte diferită de toate celelalte, din cauza circumstanţelor particulare ale naşterii mele, din cauza clasei căreia îi aparţin şi istoriei. După aceea i-am explicat ce înseamnă să fii cavaler, i-am prezentat, desigur, versiunea scurtă a poveştii, ca să-şi facă o idee generală despre începuturile mele. L-am pus la curent cu sociologia regatului tatălui meu şi a altor regate în care am trăit după ce mi-am părăsit căminul; am schiţat câte ceva despre arta războiului (fără să intru în detalii, pentru că nu voiam să-l împovărez cu mai mult decât putea duce) şi i-am enumerat principalele mele fapte de vitejie încă de la vârsta de şapte ani. El lua notiţe cu febrilitate – avea un scris al naibii de delicat –, iar eu îi ceream să mi le citească, aşa, cam la fiecare sfert de oră, din grijă pentru acurateţe".

„Foarte potrivit".

„Aşa mi-am zis şi eu. Despre Guinevere (sau despre orice altă doamnă) nu i-am spus nimic, pentru că nu văd locul unor asemenea poveşti într-un necrolog. I-am zis că ştiam că la ziarul lui fotografiile care apăreau cu necroloagele erau puse pe una, pe două sau pe trei coloane şi i-am oferit una destul de bună, pe care tocmai mi-o făcuse un profesionist la Castelul Gărzii Vesele. Hackett s-a arătat foarte recunoscător pentru poză şi pentru timpul pe care i-l acordasem şi şi-a luat rămas bun cu multe expresii de admiraţie şi respect".

„Nemaipomenit".

„Pe scurt", spuse Lancelot, „presa nu e greu de manevrat dacă demonstrezi o anumită rigoare intelectuală. Buzduganul meu a fost, în cele din urmă, furat cu acea ocazie".

„De necrezut".

„Sir Cavaler", zise Lancelot, „nu m-ar deranja să vă avem în tabăra noastră".

„Eu sunt mai degrabă un independent", spuse Cavalerul Negru, „aşa e temperamentul meu. Dar sunteţi un cavaler atât de viteaz şi de admirabil şi un adversar atât de bun în luptă încât nu m-ar deranja să mă înrolez sub drapelul domniei voastre".

„Bine", spuse Lancelot, „eu cred că sunteţi un bărbat special, viteaz, arătos şi curtenitor şi mi-ar face mare plăcere să vă avem sub drapelul nostru".

„Cred că ne-am înţeles deja", zise Cavalerul Negru, şi amândoi se

ridicară, se îmbrăţişară cu lacrimi în ochi şi căzură la pământ sfârşiţi.

Lyonesse doarme sub un copac, cu un genunchi îndoit în sus.

Locotenentul îi descheie nasturii cămăşii.

Lyonesse îşi schimbă poziţia. Mâna pe cap.

Locotenentul îi desface centura.

„Am câştigat cupe pentru asta", spuse Lyonesse. „Cupe de argint".

„Cupe?"

„*Premii*", spuse Lyonesse. „Sunteţi sigur că vă descurcaţi?"

Locotenentul se aşază cu spatele rezemat de copac. „Sunteţi rea cu mine".

„Îmi place să fiu curtată puţin mai mult", spuse Lyonesse. „Deşi sunteţi un bărbat arătos, trebuie s-o recunosc".

„S-o lăsăm moartă".

„Vă dau galoanele mele".

„Doamne sfinte", spuse el, „n-am nevoie de galoanele astea ridicole. Ştiu că n-ar trebui, în sens strict, să fac avansuri subofiţerilor. Dar nu mă aşteptam să fiţi subofiţer".

„Sunteţi un copil", spuse Lyonesse. „Eu am petrecut mai mult timp la coada de la popotă decât domnia voastră în armată".

„Ceea ce se prea poate să fie adevărat", zise Edward. „Eu nu pot citi o hartă şi în niciun batalion nu mi-ar fi dat comanda unui pluton dacă ar fi avut pe altcineva la îndemână. Totuşi, sunteţi nevoită să mă suportaţi, cel puţin pentru o vreme".

„E un război mare" spuse Lyonesse, „se găseşte câte ceva pentru fiecare".

„Am înţeles", răspunse Edward, „că nu erau femei în unităţile de luptă".

„M-am strecurat", spuse Lyonesse. „Mai sunt femei şi în alte unităţi. Până acum nimeni nu s-a plâns".

„Pe lista de înrolare figuraţi ca medic".

„Sunt medic, între altele".

„Cum v-ar plăcea să fiţi curtată?"

Edward îi întinde o floare albă de trifoi.

„Nu, nu, nu", îi spuse ea, „prea sfielnic, e nevoie de ceva mai spumos. Nu aveţi şampanie?"

„Nicio şampanie".

„Unt, atunci. Dacă chiar vreţi ca trupele să vă iubească, va trebui

să porniţi în căutare de unt. Nu vă spun ce cartof sec am mâncat azi la prânz".

„Nu vreau ca trupele să mă iubească. Aş fi mai satisfăcut dacă şi-ar ţine pentru sine observaţiile vreme de câteva săptămâni. Vă pot oferi nişte coniac".

Caută prin raniţă.

„Nu mi-ar fi trecut prin cap că mi-aş putea petrece timpul înveselind un locotenent cu caş la gură", spuse Lyonesse.

„Credeam că pentru asta există sergenţii".

„Poate n-ar trebui să întreb, dar cu ce vă ocupaţi înainte? înainte să fiţi ofiţer?"

„N-o să râdeţi de mine?"

„N-o să râd".

„Eram tencuitor".

„Şi ăla ce mai e?"

„E cel care pune tencuiala pe pereţi şi după aceea o netezeşte cu o mistrie".

„Asta presupune o mare dibăcie, cred".

„Destulă".

„Vorbiţi prea bine pentru un muncitor necalificat".

„Vă mulţumesc. Am avut parte de puţină instruire pe ici pe colo, slavă Domnului. Dar nimic care să mă facă folositor".

„Câştigă bine tencuitorii?"

„E una dintre cele mai bine plătite meserii, înainte câştigam puţin mai mult decât acum".

„Nu văd de ce locotenenţii ar trebui să trăiască în lux. Sunt prea mulţi".

„Într-adevăr".

„Probabil vreo cincizeci sau şaizeci de mii numai în forţele noastre".

„Luând în considerare toate armele".

„Aproape pe toate, dar mai ales noii recruţi. Din rândurile celor educabili".

„Mă consider educabil".

„Da, aşa păreţi. Până la un punct. Şi oricum sunt lucruri pe care le ştiţi deja".

„Să tencuiesc, de exemplu".

„Mă gândeam mai degrabă la experienţa domniei voastre cu

alcoolul. Coniacul”.

„Otard XO. Nu e rău deloc”.

„Mai e?”

„S-ar mai putea găsi”.

„V-ar încuraja un sărut?”

„M-ar încuraja să ce?”

„Să găsiţi mai mult coniac”.

„Cred că da, desigur”.

Înapoi la raniţă.

„M-am săturat de războiul ăsta”, spuse Edward. „Şi nici nu-l înţeleg. Pare foarte necreştinesc”.

„Şi ei sunt creştini”, răspunse Lyonesse. „Catolici şi protestanţi, cam ca noi”.

„Şi atunci de ce ne luptăm cu ei?”

„Sunt nebuni. Noi suntem în toate minţile”.

„Şi cum ştim asta?”

„Că suntem în toate minţile?”

„Da”.

„Eu vă par în toate minţile?”

„După toate aparenţele, da”.

„Şi domnia voastră, domnia voastră vă consideraţi în toate minţile?”

„Bineînţeles”.

„Ei bine, iată-vă răspunsul”.

„Dar oare ei nu se consideră la fel?”

„Eu cred că ei ştiu, în sinea lor, că nu sunt în toate minţile”.

„Şi cum credeţi că se simt atunci?”

„Îngrozitor, îmi imaginez. Trebuie să se lupte şi mai aprig pentru a nega ceea ce ştiu că e adevărat. Că nu sunt în toate minţile”.

„Asta e foarte subtil”, spuse Edward. „Nu m-aş mira să aveţi dreptate”.

„Da”, zise Lyonesse, scoţându-şi cămaşa, „întindeţi-vă lângă mine”.

„Cu toată plăcerea”.

Guinevere spuse: „M-am săturat de asta. Am stat aici brodând feţe de pernă de prea mult timp. Suntem în mai şi am de gând să sărbătoresc venirea primăverii, cu război sau fără război”.

„Dar acesta este sediul guvernului”, spuse Mordred. „Dacă

plecaţi, nu va mai fi nimeni la conducere, constituţional vorbind".

„Există Parlamentul. Există primul ministru".

„Da, dar ei nu sunt simboluri. Regina e un simbol. La nivel simbolic, avem nevoie de un membru al familiei regale aici".

„Atunci faceţi-vă util", spuse Guinevere. „Sunteţi un membru al familiei regale. Nu chiar de categoria întâi, desigur, dar sunteţi, totuşi, fiul lui Artur".

„Voi face precum doreşte regina".

„Crezi că la treizeci şi şase de ani poţi fi considerat foarte în vârstă?"

„Nu chiar *foarte* în vârstă", zise Mordred. „Destul de în vârstă. Foarte în vastă pentru ce?"

„Nu contează", spuse regina. „Voi avea nevoie de câţiva cavaleri care să mă însoţească. Vreo şase sunt suficienţi. Varley va veni, desigur, şi vom avea nevoie de nişte servitori. Voi lua cu mine pe cel mai bun bucătar şi ţi-l voi lăsa ţie pe al doilea. Nu te deranjează, nu?"

„Deloc".

„Artur ţine la plăcinta lui de vânat şi nimeni nu face plăcintă de vânat ca Charles. Asta presupunând că mă voi întâlni cu Artur. Şi lui Lancelot îi place plăcinta de vânat. Ar fi bine să luăm cu noi şi vreo doi pădurari, pentru a alege vânatul".

„Poate şi o mică orchestră?"

„Mordred, nu trebuie să fiţi acru. Sunt perfect conştientă că ne aflăm pe timp de război. Cel puţin, eu am luptat alături de soţul meu".

„Curajul reginei nu este pus la îndoială".

„Dar al domniei voastre, da, şi asta vă face atât de morocănos. Duceţi-vă pe câmpul de bătălie cu trupele noastre, încasaţi câteva lovituri. Nu aveţi nicio cicatrice, asta vă face foarte suspect. Un obraz brăzdat sau un cap spart ar putea să vă transforme în…"

„Într-unul dintre băieţi?"

„Ei bine, da", spuse Guinevere.

„Lovitura de cuţit pe care aţi primit-o la Poitiers deasupra pieptului vi s-a urcat la cap, doamnă".

„O lovitură norocoasă", consimţi Guinevere. „Destul de uşoară. Dar am sângerat. Asta demonstrează bunăvoinţă, nu ştiu dacă mă înţelegeţi". „E doar teatru", spuse Mordred. „Aceşti eroi vânjoşi – Artur, Lancelot, Gawain, Gareth – se întorc la castel plini de sânge, iar oamenii îşi aruncă pălăriile în aer".

„Da”, zise Guinevere, „câştigă multă preţuire. Nu e chiar teatru. E durere adevărată. Lumea respectă aşa ceva”.

„Cât îmi place ca soţia tatălui meu să-mi ţină o predică despre virtuţile bărbăteşti”, spuse Mordred. „Poate că regina e la fel de elocventă în ceea ce priveşte virtuţile feminine. Să ne aşteptăm la o mică baladă despre cinste, la un scurt scherzo despre fidelitate?”

„Sunteţi un bastard” zise Guinevere. „Dacă aş avea pe oricine altcineva căruia să-i las în grijă regatul, l-aş alege. Acum faceţi-mi plăcerea să dispăreţi repede. Voi dispune să se redacteze documentele şi să vă fie trimise”. 28

„Doamnă”, zise Mordred, şi se retrase.

„Ei bine”, spuse Guinevere, „ce ziceţi de asta?”

Lancelot apare din spatele unei draperii.

„Cred că este un bărbat corupt” spuse… Nu vă asumaţi un risc prea mare încredinţându-i sigiliul regal şi toate cele?”

„Lăsaţi-l să se bucure puţin de ele”, spuse regina. „Nu cred că va face nicio nerozie chiar imediat”.

„Ranchiuna”, continuă Lancelot, „este de obicei, din câte am observat eu, rezultatul unei acţiuni realizate printr-o alta. În cazul lui Mordred, e ca şi cum s-ar împrăştia în toate direcţiile. S-ar putea ca el să-şi dea seama că Artur nu îl iubeşte. Chiar dacă Artur încearcă întotdeauna să fie pe cât de imparţial poate faţă de copiii săi”.

Lancelot îi scoate bluza lui Guinevere.

„Un sărut”, îi spuse. „Am fost plecat atâta vreme. Ce frumos vi s-a vindecat rana”.

„Nici chiar aşa”, zise regina, aşezându-se pe genunchii lui. „Şi Artur l-a lovit pe tipul ăla cu cel mai direct rever pe care l-am văzut în cei treizeci şi trei de ani ai mei”.

„Parcă erau treizeci şi şase, nu?”

„Aveţi o memorie excelentă. Nu uitaţi niciodată nimic?”

„Uit cât de mult pot”, spuse Lancelot.

„Pe mine?”

„Domnia voastră sunteţi marele blestem şi marea desfătare a vieţii mele”, zise Lancelot.

„Care contează mai mult?”

„În măsura în care vreau să mă justific în faţa lui Dumnezeu”, spuse Lancelot, „un blestem, în măsura în care doream să-mi găsesc sufletul pereche, pe care l-am şi găsit, o desfătare”.

„Artur e puțin… tulburat, știți”.

„Nu știu nimic. E îngrijorat din pricina războiului, desigur, dar cine nu este? Dar dincolo de asta, dincolo de paloarea cenușie a grijilor, uneori roșiatică, care-i întunecă fruntea, roșie când încolțește mânia, altfel cenușie mai tot timpul, în afară de momentele în care «vremea», să spunem, este potrivnică planurilor noastre într-o parte sau alta a lumii, în timp ce se apleacă peste uriașa hartă de perete care-i domină cartierul general, atunci roșu…”

„Eu sunt doar soția lui”, spuse Guinevere, „doar regina care îl cunoaște mai bine decât oricine”.

„Nimeni nu se îndoiește de asta”.

„Chiar și de la mare distanță îmi dau seama de anumite lucruri”.

„Cum ar fi?”

„Când cântă…”

„Ce fel de cântec? Nu l-am auzit cântând niciodată…”

„Domnia voastră nu v-ați culcat niciodată cu el”.

„Cu siguranță că nu”.

„Ei bine, cântă în somn. Unii oameni vorbesc în somn, Artur cântă. Cântece bătrânești”.

„Așa. Și?”

„Chiar dacă suntem înstrăinați, îl aud cântând, în puterea nopții”.

„Asta e destul de ciudat. Dacă pot spune așa”.

„Într-adevăr. Ei bine, tema cântecului s-a schimbat. Acum cere putere, întotdeauna *a avut* putere, nu vă dați seama? Asta e diferența”.

„Nu-mi place cum sună”.

„Nici mie”.

O doamnă nobilă scăldându-se singură într-un iaz din pădure.

„Și-a lepădat veșmintele, toate veșmintele!”

„Frumusețea ei nu are pereche! Pielea ei este precum cel mai pur alabastru!”

„Prea mult sânge albastru pentru alabastru. Alabastrul merge de la trandafiriul gălbui până la cenușiul trandafiriu!”

„Acesta este alabastrul de Delft1, care are toate nuanțele de albastru în albul cel mai strălucitor”.

„O piele cu adevărat domnească! Trebuie să fie regina, Guinevere, cea care se scaldă acolo!”

„Dacă ar fi Guinevere, am vedea și doamnele de la curte

trândăvind în jurul ei!”

„Ce loc este acesta?”

„Nu ştiu, dar se află foarte aproape de baraca sărăcăcioasă în care pustnicul Nacien îşi adună ierburile!”

„Poate că doamnele de la curte degustă berea pe care Nacien o prepară din ierburile lui!”

„Priviţi cum lumina soarelui, strecurându-se printre frunzele copacilor, lasă pe frumosu-i pântec petice de um

1 Oraş din sudul Olandei, aflat între Rotterdam şi Haga, celebru pentru porţelanul albastru de Delft, care se produce încă de la începutul secolului al XVII-lea, caracterizat de smalţul alb şi motivele decorative albastre.

bră cu forme neregulate, ca şi când frunzele ar fi pictate *Apar* un fluierar şi un flaşnetar care îşi fac instrumenacolo de un mare pictor de peisaje precum Bouguereau1 să răsune metodios în toată pădurea!”

sau de Heem! „Muzica acoperă pădurea cu mănunchiuri de note

„De Heem? stinse sau agonizante!”

„Şi priviţi cum picioarele ei lungi strălucesc în lumina Hristoase ce zi!” astfel încât albastrul pare mai pronunţat lângă un alb atât de pur!”

„Din toată inima vă spun: sper că nu mi-am spurcat deja sufletul cu un păcat de moarte doar pentru că am privit-o!”

„În ochii Domnului asta e păcat!”

„Şi cu siguranţă păcat de moarte. O regină dezgolită e ceva foarte rar şi teribil”.

„Acum stă pe o piatră, e cea mai bună poziţie pentru ca soarele să-i cadă pe umeri, pe sâni şi pe fese! Ce tânără arată! Ce suplă! Ce plină de viaţă! Ar putea să aibă *trei* zeci de ani!”

„Ba chiar douăzeci şi nouă!”

„Nu, douăzeci şi opt!”

„Uite-i şi slujnicele, purtând tunici cu sute de culori!”

„Îi împletesc părul auriu şi îi pun piepteni cu pietre preţioase!”

„Îi îmbracă trupul divin în roşu ca macii, în cafeniu roşiatic, în culoarea piersicii şi în ocru, în verde-heliotrop şi în mov!”

1 William-Adolphe Bouguereau (1825 – 1905), pictor francez de stil academic, foarte popular în cea de a doua jumătate a secolului XIX pentru pânzele sale în care aborda teme mitologice şi alegorice.

2 Jan Davidsz (oon) de Heem (1606 – 1684), unul dintre cei mai

mari pictori baroci olandezi, celebru pentru naturile sale moarte, între lucrările sale cele mai cunoscute se află diverse compoziţii cu fructe, veselă metalică şi pahare de vin, cărţi şi instrumente muzicale sau elemente simbolice precum cranii şi clepsidre.

Lancelot şi Cavalerul Negru, Roger de Ibadan1, traversează la trap pădurea Pembroke.

„Nu eram la curent că *existau* cavaleri în Africa", zise Lancelot. „Bineînţeles că n-am fost acolo niciodată".

„Suntem câţiva", spuse Sir Roger. „De fapt, e doar o chestiune de tehnologie militară, în regiune există o îndelungată tradiţie a prelucrării metalului. Scuptorii noştri sunt foarte rafinaţi. Dacă vizitaţi British Museum, veţi găsi o colecţie magnifică de figuri din Benin, aşa se numesc, majoritatea lucrate în ceară, iar o parte în fier".

„Am fost la muzeu o dată, la Paris", zise Lancelot. „O grămadă de tablouri, statui şi chestii de genul ăsta".

„Luvrul, fără îndoială".

„Dumnezeu mi-e martor că mi-am epuizat atunci toată răbdarea. Nu am reuşit să ajung până la capăt".

„Regii din Benin au încurajat prelucrarea metalului în toate formele sale", spuse Sir Roger. „Dacă dispui de muncitori capabili, nu mai e decât un pas până la fabricarea armurilor. Dacă ai armuri, o să ai şi cavaleri, într-un fel, e ca o scară de şa. Anumite tipuri de lupte călare ar fi imposibile fără scară. Scara îmbină puterea omului cu forţa calului".

Oraş din sudul Saharei, cel de al treilea ca mărime din Nigeria.

„Nu m-am gândit niciodată la asta", spuse Lancelot.); Am crezut că şeile s-au făcut întotdeauna cu tot cu scări".

„Au apărut pentru prima oară în Coreea de Nord, în secolul al cincilea", zise Sir Roger. „S-au scris cărţi despre influenţa scărilor asupra artei războiului. Nu că aş fi citit vreuna. Ideea cu cărţile e că sunt prea multe cele pe care nu trebuie să le citeşti".

„Nu prea m-am dat în vânt după cărţi niciodată", spuse Lancelot.

„Eu am citit destul de multe", continuă Sir Roger. „Dacă eşti negru, toată lumea se grăbeşte să te creadă idiot. Aşa că eu unul încerc să nu fiu un idiot. Tocmai am citit o carte bună, *Anatomia melancoliei1* de Burton. O adevărată bijuterie".

„N-o cunosc".

„Diogene l-a lovit pe tată pentru cuvintele de ocară ale fiului", cită Sir Roger din carte. „Uite, asta da înţelepciune".

„Tatăl meu nu m-a lovit niciodată", spuse Lancelot. „Pe de altă parte, nici nu mi-a vorbit vreodată".

„Tatăl domniei voastre a fost Regele Ban din Benwick".

„De unde ştiaţi?"

„Toată lumea ştie asta", zise Sir Roger. „Vă invit să reflectaţi la implicaţiile numelui «Ban».2".

„M-am gândit la asta", spuse Lancelot. „Numele i se potrivea. Era un om bun şi un rege bun, dar prea înclinat spre a interzice, îi plăcea să interzică lucruri. Asta era în

1 *Anatomy of Melancholy*, volum publicat de Robert Burton în 1621. Cartea pretindea a fi un text medical care aborda melancolia, tratată în sensul a ceea ce azi se numeşte „depresie". Burton şi-a bazat studiul pe aproape toate ştiinţele existente în vremea sa, inclusiv psihologia şi fiziologia, dar şi astronomia, meteorologia, teologia, chiar şi astrologia şi demonologia.

2 *Ban* (engl.) – s. interdicţie.

terzis, aia era interzis, cam orice putea fi interzis. Te trezeai dimineaţa şi aflai care erau noile interdicţii ale zilei. Benwick nu era chiar cel mai vesel loc din lume".

„Atunci avem ceva în comun", răspunse Sir Roger. „Tatăl *meu era* judecător. A dat multe sentinţe, foarte multe sentinţe – era un om foarte sentenţios. Uneori da sentinţe în cazuri în care nu fusese implicat. Dar asta îl ţinea ocupat şi mulţumit".

„Ce se vede acolo?" întrebă Lancelot arătând cu degetul.

„Pare să fie un bărbat", spuse Sir Roger. „Îmbrăcat în zdrenţe şi sprijinit într-un baston".

„Un braconier, pun pariu".

Lancelot îi dădu pinteni calului.

„Hei, domnule", îi spuse bărbatului. „Cu vă aduce în pădurea regelui? Şi iepurii care vă atârnă de gât nu or fi ai regelui, nu-i aşa?"

„Înainte erau ai regelui", zise domol bărbatul, „iar în curând vor fi bucatele mele pentru cină".

„Dar nu ştiţi", spuse Lancelot, „că vânătoarea de iepuri în pădurea regelui vă poate costa patruzeci de lovituri de bici pentru fiecare iepure?"

„Sunt un fiu al Domnului", spuse străinul, „aşa că nu mă

interesează interdicţiile lumeşti”.

„Care vă este numele, străine?”

„Sunt Walter cel Sărac”, zise bărbatul, „şi propovăduiesc marea cruciadă”.

„Ce cruciadă e aceea?”

„O nouă cruciadă”, spuse Walter, „împotriva duşmanilor Domnului chiar aici, în Europa”.

„O cruciadă în Europa”, zise Lancelot. „Să înţeleg că prin «duşmani» vă referiţi la teutoni şi la ceilalţi de teapa lor”.

„Poate că da, poate că nu”, răspunse Walter cel Sărac. „Şedeţi puţin cu mine şi vă voi împărtăşi ideile mele”.

Lancelot pregăteşte un foc cu crenguţe şi nuiele. Sir Roger jupoaie iepurii.

„După părerea mea”, spuse Walter cel Sărac, „vechea orânduială a dispărut. S-a terminat. Nu mai vrem extraordinarul, reprezentat de domniile voastre şi de faimosul vostru rege. A venit vremea celor de rând, a celor netalentaţi, mediocri, a celor absolut neîndemânatici. Un electorat foarte vast. Fiinţe obişnuite, dotate cu suflet şi inimă şi ce le mai trebuie. Voi, domnilor, oricât de respectabili aţi fi, aţi ajuns nişte anacronisme. Ştiţi ce s-a întâmplat când cavaleria poloneză a atacat tancurile germane. Ei bine, călăreţii au fost făcuţi una cu pământul. Un tanc nu e altceva decât expresia voinţei celor o sută de muncitori care l-a asamblat. Iar ei vor triumfa!”

„Foarte bun iepurele”, spuse Sir Roger, mestecând.

„Ar merge cu puţin pătrunjel”, adăugă Lancelot.

„Aţi încercat vreodată cerb?”

„Nu, adevărul este că nu”.

„Friptură de cerb cu ghimbir”, spuse Sir Roger. „Asta da mâncare rafinată”.

„Presupun că o condimentaţi cu tot felul de mirodenii africane ciudate”.

„Da, cunoaştem câteva şmecherii”, zise Roger. „Există un condiment numit «mui-mui», care este, de fapt, rădăcină măcinată de mai amestecată cu broască de copac mărunţită, e ceva foarte tare…”

„Avem planuri pentru domniile voastre, clasa războinică”, spuse Walter cel Sărac. „Funcţiile voastre, în viitor, vor fi mai ales decorative. Uşieri, supraveghetori de trafic, paznici în parcări, portari, liftieri, genul ăsta de posturi. Nişe minuscule unde nu puteţi face niciun rău.

Nu va fi viaţa pe care aţi dus-o până acum, dar nici nu vă veţi putea plânge de un trai greu".

„Tipul ăsta mi se pare cam roşu", spuse Sir Roger.

„Niciodată nu am cunoscut vreunul", zise Lancelot. „Un Roşu, vreau să spun".

„Africa se poate lăuda cu destui Roşii, care seamănă destul de mult cu acesta".

„Ceea ce ştiu", spuse Lancelot, „e că m-am săturat să-mi tot repete povestea cu cavaleria poloneză".

„Mi se pare că ne pierdem vremea", zise Sir Roger. „Că ar trebui să fim pe undeva, căsăpind balauri sau ceva de genul ăsta".

„Nu dai peste ei aşa cu una, cu două", spuse Lancelot. „Foarte puţini oameni de pe lumea asta chiar au răpus un balaur, în orice mare salon poţi găsi vreo zece fanfaroni care se laudă cu aşa ceva, iar barzii cântă despre nenumărate asemenea izbânzi, când, de fapt, ceea ce au omorât, în majoritatea cazurilor, nu e decât o şopârlă".

„Şopârlă?"

„De obicei şopârlă verde, care se găseşte în Spania, în Italia, în sudul Franţei şi chiar în ţara noastră, şi care poate atinge o lungime de peste jumătate de metru. O şopârlă destul de mare, desigur, dar nu un balaur".

„Pricep".

„Putem înţelege că niciun bărbat nu vrea să se întoarcă într-o bună seară la castel şi să-i spună doamnei sale: «Dumnezeu mi-e martor că mă întorc de la marea luptă a vieţii mele, numai ce-mi scosesem spada că monstrul a şi sărit la mine», pentru ca doamna să-i zică «Dar, bunul meu Sir Giles» sau «Dar, bunul meu Sir Hebes» şi apoi să pronunţe cumplita întrebare: «Şi ce fel de monstru era?», iar bietul om să răspundă atunci: «O şopârlă»".

„Chiar aşa".

„Balaurii adevăraţi sunt danezi şi vorbesc daneză, o limbă pe care danezii înşişi o descriu drept o boală de gât mai degrabă decât o limbă. Pentru a ademeni un balaur trebuie să legi o fecioară de o stâncă. Fecioara trebuie să fie legată în aşa fel încât fiecare parte a trupului ei să rămână la vedere pentru balaur. Multe tablouri celebre înfăţişează această tehnică: «Ruggiero salvând-o pe Angelica», de Ingres, este un exemplu. După ce balaurul ţi-a cercetat fecioara şi a găsit-o pe placul său, trebuie să pronunţi una dintre provocările

formale convenţionale, în daneză («*Jet udfordre dig în ridderlig camp* (» este cea mai folosită) şi apoi începe lupta".

„Nemaipomenit".

„Dacă dinspre creatură vine un amestec de flăcări şi daneză, iar armura ta e toată pârlită şi înnegrită, atunci poţi fi sigur că nu te-ai luptat cu o şopârlă".

„Uluitor".

„Eu, unul, am răpus mai bine de treizeci de balauri adevăraţi, dar i-am spus tipului de la *The Times* să nu publice asta în ziar".

„În plus", spuse Walter cel Sărac, „aţi observat cu ce se ocupă regele în ultima vreme? Artur se comportă cam ciudat, nu-i aşa? Aţi fost măcar atenţi la asta? Sau e cumva prea nobil şi mare ca să răspundă pentru faptele sale ca alţi regi?"

„Îi crăpăm ţeasta sau îi dăm câteva parale?", întrebă Sir Roger.

„A doua opţiune, mai bine. Să-l lăsăm fără bază logică. Eu am două lire şi şase pence".

„Eu am trei lire".

Cavalerii îşi presară banii peste Walter cel Sărac.

Daneză – „Te provoc la luptă cavalerească".

Guinevere celebrând sărbătoarea primăverii, la trap prin păduri şi pajişti, toată îmbrăcată în verde şi împodobită cu ierburi, muşchi şi flori, cu mare bucurie şi încântare.

Apare Cavalerul Brun.

„Staţi", spuse Cavalerul Brun.

Doi membri ai cortegiului lui Guinevere, sir Dodinas cel Sălbatic şi sir Ironside din Ţările Roşii îl atacă pe Cavalerul Brun. Sabia Cavalerului Brun scoate scântei.

„Ah, au fost doborâţi la pământ cu răni cumplite", spuse Guinevere. „Cine este acest cavaler ticălos?"

Sir Griflet Fiul lui Dumnezeu şi Sir Galleron din Galway se aruncă asupra Cavalerului Brun, care îi loveşte nemilos.

„Cavalerii mei sunt zdrobiţi unul după altul", zise Guinevere. „Unde este Lancelot când am nevoie de el? Desigur că umblă cine ştie pe unde, adunând şi mai multă faimă. El, care este mai respectat decât orice alt cavaler din lumea asta, încă mai colindă lumea-n lung şi-n lat în căutare de fapte de vitejie bune de depus pe altarul pe care este venerat. Dacă nu l-aş cunoaşte atât de bine, l-aş crede nesigur de sine. Pe de altă parte, e normal să profiţi de orice ocazie pentru a face ceea

ce ştii să faci mai bine, cum ar fi, de exemplu, să provoci răni mortale unui duşman. Şi totuşi…”

Se aude un urlet îngrozitor. Un alt cavaler se aruncă în luptă, acoperit din cap până în picioare de o armură cenuşie.

Cavalerul Brun dă înapoi.

„Sir”, spuse el, „sunteţi cine cred eu?”

Celălalt cavaler nu răspunde.

„Ridicaţi-vă coiful, sir, ca să vă pot vedea chipul. Pentru că, dacă sunteţi Lancelot du Lac, mă voi preda şi mă voi pune sub protecţia domniei voastre. Dar dacă nu sunteţi decât un cavaler de rând, atunci vă voi crăpa ţeasta”.

„Domnia voastră mai întâi”, spuse cavalerul nou-venit. „Scoateţi-vă coiful ca să pot vedea cine îşi face de cap cu escorta reginei, care nu v-a făcut niciun rău şi care nu avea altceva de gând decât să se bucure de această superbă zi de mai”.

Cavalerul Brun îşi scoate coiful. Nou-venitul dă pinteni calului şi se repede la el, blagoslovindu-l cu un puhoi de lovituri peste faţă, cu latul spadei.

„Nu poate fi Lancelot”, spuse regina, „pentru că asta e pură înşelătorie, iar Lancelot nu e în stare de lovituri sub centură. Totuşi, mă bucur că acest nou cavaler l-a pocnit atât de tare pe tipul ăla care acum se zvârcoleşte de durere”.

„Lancelot n-ar apela niciodată la acte atât de josnice”, zise Sir Bedevere peste umărul reginei. „Nici măcar împotriva unui cavaler atât de neruşinat încât să poarte armură maro pe un cal negru. Cu toate acestea, mă bucur că tipul a fost doborât, pentru că a luptat de parcă ar fi fost posedat de diavol”.

„Într-adevăr”, spuse regina. „Dar cel în cenuşiu a plecat în galop. Ce facem acum cu ăsta?”

„Văd două posibilităţi”, răspunse Sir Bedevere. „Putem să-l omorâm sau putem să-l convingem să intre în serviciul domniei voastre”.

„Aduceţi-mi-l, atunci”, spuse Guinevere, „şi vom vedea ce preferă”.

Este adus Cavalerul Brun, cu chipul făcut ferfeniţă.

„Cavalere”, zise regina, „de ce v-aţi repezit aşa la oamenii mei? De ce i-aţi vătămat aşa de tare, de ce le-aţi sfârtecat carnea cu lovituri adânci, când ei nu făceau altceva decât să se bucure de primăvară?

Dacă n-ar fi intervenit acel luptător, cel cu armura destul de simplă, aş fi fost în pericol până şi eu însămi?”

„Doamnă”, spuse Cavalerul Brun, „nu ştiam că am atacat alaiul reginei, ci mă gândeam, mai degrabă, că eraţi o ceată de duşmani care se infiltraseră în spatele liniilor noastre şi se deghizaseră în cavaleri englezi. Căci, judecând ca oamenii simpli, nu mi-am putut imagina că cineva ar fi putut hoinări prin codri sărbătorind primăvara în vreme de război, fără nicio grijă, când toată lumea este prinsă într-o vrajbă atât de monstruoasă, al cărei rezultat va determina, spre bine sau spre rău…”

„Posedat de diavol”, spuse Sir Bedevere, „chiar şi în dimensiunea retorică”.

„Vreţi să sugeraţi cumva că aş fi frivolă, cavalere?” zise Guinevere. „Bineînţeles că mă voi supăra dacă aceasta este ideea principală a discursului domniei voastre, zău aşa, dacă cineva sărbătoreşte primăvara în luna mai, din cauza unui neastâmpăr care îi curge prin vine şi care, după părerea mea, e cât se poate de potrivit anotimpului, asta nu înseamnă că…”

„E molipsitor”, spuse Bedevere. „Sunteţi la fel de rea ca el”.

Cavalerul Brun îngenunchează.

„Spuneţi-mi numele cavalerului care m-a învins”, spuse el. „Deoarece, chiar dacă m-a biruit prin înşelătorie şi minciună, loviturile pe care mi le-a dat fac dovada unui braţ puternic, aşa cum n-am mai întâlnit în cei douăzeci şi şase de ani ai mei”.

„Nu ştim cine e”, răspunse Guinevere. „Dar spuneţi-mi, Cavalere Brun, de unde veniţi?”

„Din Scoţia”, spuse cavalerul. „Nouă ne place cafeniul, e culoarea whiskey-ului nostru şi a veşmintelor noastre şi a ogoarelor noastre pârjolite de soare. Şi, deşi ştiu prea bine că un cavaler de rasă bună n-ar purta o armură maro cu un cal negru, eu mă port după bunul meu plac, aproape întotdeauna. Cafeniul este şi cea mai senzuală culoare, după cum arată multe opere erudite, iar eu cred că asta se datorează, în termeni de gamă cromatică, relaţiei sale cu ceea ce în daneză se numeşte *lort1* şi folosesc un cuvânt străin pentru a n-o jigni pe regină…”

Guinevere discută cu Cavalerul Brun.

„Bombardamentele au fost îngrozitoare”, spuse el. „De curând am trecut prin Londra, unde sunt incendii peste tot. Se trimit vreo cinci

sau şase sute de avioane la fiecare atac. Ţinând cont de situaţie, aş zice că oamenii fac faţă destul de bine".

„Dar nu îi bombardăm şi noi?" întrebă Guinevere.

„Ba da" spuse Cavalerul Brun. „Am folosit bombardiere Wellington, Hampden şi Halifax împotriva oraşelor lor. Pierderile sunt totuşi mari. În jur de şase sau şapte la sută la fiecare raid. Asta e aproape inacceptabil".

„Ce *este* inacceptabil?"

„Nu se spune niciodată ce înseamnă inacceptabil", răspunse Cavalerul Brun. „Vedeţi, depinde de situaţie. Situaţia ne-ar putea impune să declarăm, într-o bună zi, că ceea ce este acceptabil e mai important, mă înţelegeţi, decât ceea ce a fost, mai înainte, inacceptabil. O capcană în care nu vă doriţi să cădeţi. De aceea se foloseşte formularea «aproape inacceptabil»".

„Îngrozitor mod de a purta un război", spuse Guinevere. „Eu, una, prefer vechile metode".

„Sunt perfect de acord", zise Cavalerul Brun. „Războiul ar trebui lăsat pe seama războinicilor, adică pe seama noastră".

1 Lort (daneză) – excremente.

„Nu acesta este motivul", continuă Guinevere, „dar domniile voastre, cavalerii, vă faceţi întotdeauna de cap prin codri şi vă trosniţi unul pe celălalt până cădeţi laţi. Nu aveţi niciun pic de înclinaţie pentru planuri pe termen lung, niciun fel de simţ al strategiei".

„Aceasta e tradiţia noastră", spuse Cavalerul Brun. „Aşa reuşim să ne câştigăm faima şi să ne facem admiraţi".

„Cu atât mai mult", zise Guinevere, „şi recunosc că mă bucur la fel ca oricine să văd o lovitură bine ţintită la nivelul coifului sau în vintre. Dar, în vremurile acestea, cu un asemenea comportament, după cum se spune în popor, nu se mai pot trage sfori. Ce mai reprezintă azi un cavaler pe calul său, oricât de destoinic ar fi el, în faţa a şase sute de avioane care bombardează cu precizie? Aproape nimic".

„Numai precise nu sunt aparatele acelea", spuse Cavalerul Brun. „Provoacă multe daune, într-adevăr, dar *precise* nu sunt. Spulberă un ceainic, dar nu nimeresc depozitul de petrol".

„Asta chiar e adevărat?"

„Foarte adevărat. Am fost pilot odinioară. M-am lăsat pentru că, deşi luptele aeriene individuale au ceva din farmecul ciocnirilor cavalereşti, nu e chiar acelaşi lucru. Mitraliera nu e o armă prea

atrăgătoare”.

Guinevere în pat cu Cavalerul Brun.

„Minunat”, spuse regina, „cea mai bună partidă pe care am avut-o vreodată”.

„Noi, scoţienii, ştim câteva lucruri”, zise Sir Robert. „Pe Clyde, Forth, Dee, Tay şi Tweed, marile noastre râuri – jur pe ele pentru că nu cred în Dumnezeu – pe Clyde, Forth, Dee, Tay şi Tweed că a fost cea mai bună tăvăleală din toată viaţa mea”.

„Ce fermecător sunteţi”, spuse Guinevere. „Căutarea orgasmului este, în sine, cred, ceva ce ar trebui lăsat pe seama claselor inferioare, care duc mare lipsă de altă plăcere decât băutura. Dar, atunci când acea căutare se împreunează – şi nu vreau să fac niciun joc de cuvinte – cu cel mai ridicat nivel de afinitate spirituală, ca în cazul de faţă…”

„Sunteţi genul meu de regină”, spuse Cavalerul Brun, „chiar dacă aveţi treizeci şi şase de ani”.

„V-aţi culcat cu vreo regină până acum?”

„Da”, răspunse Cavalerul Brun. „Cu trei, de fapt. Sper să nu par lăudăros. M-aţi întrebat, iar eu v-am răspuns la modul sincer şi bărbătesc. Poate că nu erau regine din ţinuturi întinse, dar erau totuşi regine. Trebuie să recunosc că sunteţi cea mai bună dintre toate”.

„Întotdeauna am fost cea mai bună”, spuse Guinevere, „toată viaţa”.

„Să fie oare Mordred acela care dănţuieşte acolo, singur în lumina lunii?”

„Nici mai mult nici mai puţin!”

„Dar ce dansează?”

„Spectacolul este atât de unic, atât de inedit, încât va trebui să-i interpretăm dansul”.

„O reverenţă la stânga, o reverenţă la dreapta, apoi o reverenţă în faţă!”

„De parcă ar mulţumi pentru aplauze!”

„Acum îşi ridică genunchiul drept, încet – încetişor, cu mâinile înlănţuite sub genunchi, pe care şi-l sărută brusc!”

„Un egolatru! mai dezgustător de-atât nici că se poate!”

„Face mişcări cu mâinile de parcă ar vrea să îndepărteze pe cineva şi loveşte prin aer cu piciorul stâng!”

„Prin asta îşi arată detaşarea de oamenii de rând de pe faţa pământului!”

„Saltă, aleargă, saltă şi aleargă şi iată-l săltând din nou!”

„Se laudă şi mai mult!”

„Acum ţopăie în sus şi-n jos pe scenă, sau pe ceea ce ar trebui să fie scena dacă ar exista vreuna, cu piciorul drept întins şi cu mâinile formând un arc sau un cerc deasupra capului!”

„Ceea ce imită e o coroană!”

„Ce ruşine! Aici ni se prezintă cea mai josnică trădare!”

„Acum face mişcări de parcă ar număra, atingându-şi, cu degetul arătător de la mâna dreaptă, degetul mare, apoi degetul arătător, mijlociul, inelarul şi degetul mic de la mâna stângă!”

„Nemernicul numără bogăţiile Angliei!”

„Acum se face că urcă o scară, mai sus, tot mai sus…”

„Să se ridice deasupra întregii lumi!”

„Ce-a putut zămisli o minte atât de sucită şi de nestatornică?”

„Ochii lui par a fi capetele unor şerpi sâsâitori!”

„Uneori parcă ar scuipa ochii aceştia, iar alteori parcă ar picura un fel de substanţă păroasă…”

„Ferească-mă Dumnezeu să nu spun ceva ce ar putea fi considerat o scuză a comportamentului lui Mordred, dar…”

„Dar ce?”

„Artur a încercat să-l ucidă pe când era doar un copil!”

„Pentru că Merlin prezisese că Artur avea să fie distrus de cineva născut în prima zi de mai!”

„Artur a poruncit să fie îmbarcaţi toţi copiii născuţi în acea zi, odrasle de lorzi născute din doamne nobile!”

„Corabia a pornit pe muzică veselă!”

„Artur adoră muzica, de orice fel!”

„Dar corabia s-a lovit de stânci! Totul era plănuit!”

„O faptă la limita perfidiei!”

„Dar Mordred a fost găsit şi salvat!”

„Şi a trăit pentru a se transforma în diavolul dezgustător care este acum!”

„Când te gândeşti că un asemenea om şade acum pe tronul puterii!”

„O zi neagră pentru Britania!”

„Şi încă multe zile negre ne aşteaptă!”

Lancelot izbeşte cu furie coiful Cavalerului Galben. Cei doi se pocnesc de zor. Avantajul e când de o parte, când de cealaltă.

O fetiţă îmbrăcată în verde apare pe câmp.

„Vă rog, domnilor”, spuse ea.

Lancelot îi face semn Cavalerului Galben să se oprească. „Ce e?” o întreabă pe fată.

„Vă rog, domnule, nu doriţi să cumpăraţi nişte biscuiţi făcuţi de Fetiţele Cercetase? Cinci şilingi cutia”.

„Patru”, spuse Lancelot, întinzând mâna după tolbă.

„Patru cutii?”

„Patru şilingi”, zise Lancelot. „Două cutii. Una pentru prietenul meu aici de faţă”.

„Şir, sunt biscuiţii Fetiţelor Cercetase. Preţul este fix. Nu avem voie să-l schimbăm”.

„Atunci pierzi târgul. N-am cumpărat niciodată o cutie de biscuiţi de la Fetiţele Cercetase care să facă mai mult de doi şilingi. Patru deja e mult”.

„Ei, haide…”, spuse Cavalerul Galben, sir Colorevaunce din Gore. „Daţi-i fetei cei zece şilingi, pentru numele lui Dumnezeu”.

„Patru şilingi cutia şi niciun sfanţ în plus”, zise Lancelot, îndreptându-şi spada către Sir Colorevaunce.

„Sfinte Hristoase, sunteţi mai agitat decât un sac cu purici”.

„Agitat ca un sac cu purici” repetă Lancelot. „Ce pitoresc. E cumva vreo expresie specifică din Gore?”

„Inventată de Pope la apogeul puterii sale. Acum îi voi da acestei domnişoare zece şilingi, iar domnia voastră va gusta un biscuit, după care ne vom apuca din nou de trosneli şi lovituri”.

„Vă mulţumesc, prea bune cavaler”, spuse fetiţa. „V-aş putea oferi şi un borcan de dulceaţă făcută de Fetiţele Cercetase? Cea de lămâi verzi de Persia e excelentă”.

„Destul”, zise Lancelot. „Ai jefuit pe doi dintre cei mai mari nerozi din regat… mulţumeşte-te cu atât”.

Fetiţa o rupse la fugă. Sir Colorevaunce îşi deschise cutia de biscuiţi.

„Spuneţi-mi”, zise Lancelot, mâncându-şi biscuitul, „cum merg treburile în Gore? Regina e încă dispărută?”

„Da, iar regele e aproape nebun de furie”, spuse Sir Colorevaunce.

„De fapt a fugit, nu?”

„Se poate spune şi aşa. Regele Unthank se culca cu una dintre

doamnele ei de onoare. De fapt, cu *toate* doamnele ei de onoare".

„Şi câte erau?"

„Douăsprezece, în cele din urmă, regina a înţeles cum stăteau lucrurile şi şi-a luat tălpăşiţa".

„Atunci el e singurul vinovat".

„Regii nu sunt prea pricepuţi să-şi facă *mea culpa* pentru una sau alta, ştiţi prea bine".

„Artur, da", spuse Lancelot. „Se simte responsabil pentru orice rău de pe lumea asta".

„Artur e un sfânt. Unthank e departe de aşa ceva".

„Ghinion", spuse Lancelot. „Cum o cheamă pe regină?"

„Fiona Lyonesse de Galeş".

„E cea al cărei tată a murit răpus de un uriaş?"

„Nu, nu, vă gândiţi probabil la Fiona din Ţările Umede".

„Numele uriaşului era Morgor. Cred că am avut de-a face cu el. Avea un ochi în plus pe cotul stâng. Cea mai nenorocită creatură pe care am văzut-o vreodată… mi-a dat peste cap jocul de picioare".

„Aveţi faima de a le reteza rivalilor braţul stâng. De ce?"

„Le rămâne braţul drept, care, de obicei, e cel mai bun. Din punctul meu de vedere, întotdeauna e mai bine să-i laşi rivalului tău o rămăşiţă de demnitate şi un oarecare caracter utilizabil mai degrabă decât să insişti pe fiecare centimetru cub de sânge".

„Sunteţi foarte rezonabil".

„Vă luptaţi bine, cavalere. După părerea domniei voastre, cum merge războiul?"

„Destul de prost", spuse Cavalerul Galben. „Mi-au ajuns la urechi fapte îngrozitoare comise de ambele părţi. Ce ştiţi despre Mordred?"

„Este unul dintre fiii lui Artur, mai mult sau mai puţin. Până acum s-a făcut remarcat mai ales prin talentul pentru speculă şi pentru manipularea pieţei monetare. Se îmbracă numai în negru. Merge peste tot însoţit de doi copoi numiţi Ghimpe şi Halebardă. Cântă la clavecin şi a compus câteva piese pentru acest instrument, despre care cunoscătorii spun că sunt destul de proaste. Când avea doisprezece ani a încercat să mă otrăvească punându-mi scopola-mină1 în bere. A calculat greşit doza, aşa că toată povestea a fost privită ca o şotie copilărească".

„Nu ţineţi prea mult la el".

„Nu".

„Iar acest tip, Churchill, nu pare prea competent".

„Nu s-a descurcat prea bine până acum, asta-i sigur".

1 Alcaloid înrudit cu atropină, extras din frunzele şi seminţele mai multor plante solanacee şi folosit în farmacie. Are efecte sedative şi este în general folosit pentru tratarea senzaţiilor de greaţă şi pentru dilatarea pupilelor în examenele oftalmice.

„Credeţi că e în slujba inamicului? Haw-Haw a sugerat asta chiar deunăzi".

„Eu nu-l ascult niciodată pe ţicnitul ăla. Mai vreţi ceai?"

„Am băut destul, mulţumesc".

„Ce-i asta?" spuse Lancelot, desfăşurând o bucăţică de hârtie aflată în cutia de biscuiţi de la Fetiţele Cercetase.

Sir Colorevaunce trage cu ochiul peste umărul lui.

„Pare să fie un fel de formulă matematică".

„Într-adevăr", zise Lancelot şi îşi îndesă hârtia în coif. „Să revenim la ale noastre".

Cei doi îşi reiau partida de trosneli şi lovituri.

Artur, Sir Kay, Sir Helin cel Alb şi Sir Lamorak de Galeş examinează locomotiva sudată pe şine.

„Cum se poate desface o sudură?" întrebă Arrtur. „O ciobim cu o rangă?"

„Am putea pune să se desprindă bucata de şină de sub locomotivă", spuse Sir Lamorak. „Apoi secţiunea aceea ar putea fi dată la o parte şi s-ar putea pune o şină nouă. Dar ar fi nevoie de ceva foarte puternic pentru a o muta cu totul".

„S-ar putea pune şine perpendiculare pe cele existente, după care s-ar aduce o altă locomotivă pe acele şine", zise Sir Kay, „dar ne-ar lua o eternitate".

„Dacă Merlin ar mai fi încă în câmpul muncii, el ar putea s-o rezolve cu ceva farmece", zise regele. „«Piei!» ar spune el şi treaba ar fi gata. Mă tem că nu l-am apreciat niciodată pe Merlin la adevărata lui valoare". Artur căzu pe gânduri. „Mare imbecil mai era, nu?"

Examinează în continuare uriaşa locomotivă.

„Eu zic s-o aruncăm în aer", spuse Sir Helin. „Am cu mine destulă gelignită1 ca să trimitem locomotiva asta

1 Gelignită este un explozibil puternic preparat dintr-un gel de nitroglicerină şi nitroceluloză într-o bază de celuloză şi sodiu sau nitrat de potasiu. Compoziţia sa o face uşor de modelat şi de manevrat,

fără a necesita metode speciale de protecţie. Este unul dintre cele mai ieftine materiale explozibile, fiind folosită pe scară fix în apropierea Insulei Wight1, dacă doriţi".

„Avem în jur de şaizeci de mii de supuşi pe Insula Wight", zise Sir Kay. „Cea mai mare parte, trebuie s-o spun, fideli şi cu frica lui Dumnezeu. Să le arunci în cap o locomotivă în miezul nopţii ar fi foarte inoportun. Nu că m-aş îndoi de dibăcia domniei voastre".

„Eu am aruncat în aer nouăsprezece poduri numai în Franţa", spuse Sir Helin. „O treabă îngrijită în fiecare dintre cazuri; puteţi verifica rapoartele despre aptitudinile mele".

„I-am putea pune pe genişti să sape un tunel pe dedesubt", zise Sir Lamorak, „iar când scobitura este suficient de mare, tăiem şinele pentru ca locomotiva să cadă în groapă. Apoi umplem gaura şi aşezăm şine noi. Ce ziceţi?"

„Dacă am putea s-o *topim* cumva", răspunse Sir Kay. „Să construim un fel de cuptor sau ceva asemănător în jurul ei..."

„Ridicaţi-o cu un cric", spuse Artur. „Scoateţi-i roţile cu tot cu şinele de sub ele. Înlocuiţi roţile, înlocuiţi şinele. Coborâţi locomotiva şi gata".

„Ce idee bună", zise Sir Lamorak. „Cum de nu mi-a dat prin cap?"

„O idee nemaipomenită", spuse Sir Helin. „Clară, metodică, logică, logic-chirurgicală, chirurgical-executivă..."

„O soluţie perfectă", zise Sir Kay. „Într-un asemenea moment se vede foarte clar de ce sunteţi rege, sire. Ideea aceasta este de cincizeci de ori mai bună decât oricare dintre ale noastre".

Aş vrea să confirm aceste sentimente", zise Sir Lamorak, îngenunchind, „din tot sufletul şi inima mea".

largă în construcţii şi în minerit. A fost inventată în 1875 de Alfred Nobel, care inventase înainte dinamita.

1 Insula Wight se află în sudul Anglei, în dreptul oraşului Southampton.

„Moţ *aussi*", spuse Sir Helin. „Un adevărat miracol al inteligenţei, produs chiar în faţa ochilor noştri".

„Băieţi, vă agitaţi degeaba cu atâtea laude", spuse Artur. „E doar banalul geniu cotidian. Chemaţi-i pe lucrătorii de la căile ferate şi hai să ne punem pe treabă".

Artur aşezat pe un bidon de petrol, dictând:

„Considerând că depăşeşte puterile mele în acest moment".

Sir Kay ridică privirea din mapa sa de stenografie: „Chiar *vă depăşeşte* puterile?”

„Aşa cred”, răspunse Artur. „Acest război m-a convins cât de multe dintre cele existente se află în afara controlului meu. N-a fost o experienţă prea plăcută. L-aţi ascultat pe Ezra de dimineaţă?”

„L-am pierdut. A fost bun?”

„De categoria întâi. A spus că Roosevelt e un imbecil care copiază toate ideile lui Felix Frankfurter1. L-a numit Franklin D. Frankfurter Jewsfeld”.

„Haw-Haw?”

„Haw-Haw a vorbit din nou despre regină”.

„Adică ce a spus, mai concret?”

„N-o să repet. Era vorba despre scoţianul acela. Sau, mai bine zis, despre presupusul scoţian”.

„Hmm”.

„Mă întreb dacă există cu adevărat. Scoţianul”.

„Hmm”.

„Pe vremuri aş fi trimis-o la rug. Doar pentru zvon”.

1 Felix Frankfurter (1882 – 1965), membru al Comisiei Juridice a Curţii Supreme a Statelor Unite ale Americii. A fost consilier al lui Woodrow Wilson la Conferinţa de Pace de la Paris din 1919 şi consilier al lui Franklin Roosevelt în domeniul reformelor menite să combată efectele crah-ului economic din anii ’30. A fost un promotor al curentului sionist în Statele Unite şi s-a implicat în fondarea Uniunii Americane pentru Libertăţi Civile.

„Şi Lancelot ar fi apărut din senin şi ar fi salvat-o. Măcelărind, cu această ocazie, o ceată de cavaleri cumsecade”.

„Exact, întotdeauna te puteai baza pe Lancelot. De aceea nu-mi făceam atâtea griji când puneam să se ridice rugurile. Lancelot nu m-a dezamăgit niciodată. Şi uite acum”. îi întinse o hârtie lui Sir Kay.

„Ce-i asta?”

„O citaţie pentru a face parte dintr-un juriu”, spuse Artur. „Nu e incredibil? în toiul unui război”.

„Poate reuşiţi să scăpaţi dacă le spuneţi că sunteţi regele”.

„Atunci s-ar da sfoară-n ţară că regele s-a folosit de poziţia sa pentru a se sustrage de la o obligaţie sacră”.

„Cale de mijloc nu e”.

„Ştiam eu că mă puteam bizui pe domnia voastră pentru puţină

înţelegere”.

„Referitor la Profeţie”, spuse Sir Kay.

„Da?”, zise Artur.

„Păi mi se pare că acum ar fi un moment numai bun pentru a arunca o privire. Să vedem dacă aruncă vreo lumină asupra mersului evenimentelor şi aşa mai departe”.

„Vreţi s-o vedeţi. Profeţia. Documentul autentic”.

„Numai dacă vi se pare potrivit, sire. Vreau să zic, presupun că acum ar fi un moment la fel de bun ca oricare altul, nu credeţi?”

„Nu procedez pe placul domniei voastre, asta e? Pierd războiul, conflictul civil e pe punctul de a exploda, aşa că ce ar fi mai bine decât să tragem de vechea Profeţie şi să verificăm ce se va întâmpla. Mai ales din moment ce sunteţi convins că un asemenea document nu există, ci că face parte din întreaga farsă a monarhiei, ceva care să provoace puţină frică muritorilor de rând…”

„Mărturisesc că am o anumită curiozitate omenească, într-adevăr”.

fe.

„Aş putea să vă arăt un fragment”.

„Ar fi foarte generos din partea voastră, sire”.

„Nu tot. Dacă vă arăt tot documentul, atunci aţi şti la fel de mult ca mine, nu-i aşa?”

„Greu de crezut. Eu nu sunt un rege. Aşa încât, chiar dacă l-aş *vedea*, tot n-aş şti să-l *interpretez*, nu ştiu dacă mă înţelegeţi…”

„Foarte adevărat. Bine, atunci vă voi lăsa să aruncaţi o privire”.

„Excelent”.

„Miercuri, probabil. Miercuri sau joi”.

„Artur, vă bateţi joc de mine”.

„Merlin avea doar şapte ani când s-a manifestat. Stătea pe o piatră. A tras aer în piept – inspiraţie – şi apoi a vorbit şapte ore. Profeţia e împărţită în şapte capitole. Partea care mă neliniştește cel mai mult, în acest moment, este Partea a Şasea”.

Sir Roger de Ibadan stă de vorbă cu Cavalerul Roşu, Sir Ironside din Ţările Roşii.

„Rigiditatea”, spuse Sir Roger, „vă va distruge”.

„Uşor de zis pentru domnia voastră”, zise Ironside. „Popoarele voastre nu riscă nimic în acest război. Noi avem hoarde de teutoni gata oricând să ne calce spume-gând hotarele”.

„E absolut stupid, la fel de stupid cum e comportamentul unui dik-dik, să laşi Partidul să se gândească la toate cele", spuse Sir Roger. „Părerea mea. Însă gândirea individuală, oricât ar fi de putredă sau de perfidă, e o precondiţie necesară pentru utilizarea creativă a existenţei".

„Ce e un dik-dik?"

„O antilopă mică, practic aproape fără creier", zise Sir Roger. „N-o spun ca să vă supăr. Dar mă *doare* să văd femei şi bărbaţi copţi, care stau cu burta la soare şi aşteaptă un fel de pică, pară mălăiaţă, dacă pot spune aşa".

„Partidul întruchipează înţelepciunea colectivă a poporului", spuse Cavalerul Roşu. „De asemenea, Partidul are acces la informaţii de care individul este privat. Eu prefer să las hotărârile importante mai degrabă pe seama Partidului decât pe seama unei gloate de bezmetici din Parlament".

„Calea parlamentară garantează că vocea poporului este ascultată".

„Dar poporul, şi nu mă exclud pe mine, este, în mare parte, de o inocenţă fermecătoare în materie de politică".

„Tatăl meu spunea acelaşi lucru: «Ei ştiu mai multe despre asta decât noi, ei au informaţii care nouă ne lipsesc cu desăvârşire». Şi spunea asta referindu-se la un guvern care ducea ţara în sapă de lemn!"

„Mie Partidul mi-a salvat ţara de cea mai îngrozitoare tiranie posibilă", spuse Ironside. „Şi asta nu e un lucru care se uită uşor".

„Şi atunci ce spuneţi despre procesele din '37?"

„Mă plictisiţi", spuse Cavalerul Roşu. „Întrebarea este: unde se află Artur? Unde se află Guinevere? Cine conduce ţara?"

„Mordred, din câte am auzit. Nu pricep de ce oamenii nu-şi dau seama care e adevăratul lui caracter. Pentru mine e destul de limpede".

„Limpede ca lumina zilei", zise Cavalerul Roşu". Chiar şi în Rusia am auzit de Mordred".

„În Rusia lumea bârfeşte despre monarhie?"

„În bucătărie", zise Ironside. „Casa mea are patru bucătării. Bineînţeles că vorbele zboară pe scări până sus, la etaj".

„Aveţi servitori?"

„Nu le-aş zice chiar servitori. Sunt oameni care vin să dea o mână de ajutor prin casă, din când în când".

„Şi câţi sunt?”

„Staţi puţin să mă gândesc”, spuse Ironside. „Avem un administrator, un bucătar-şef, doi subşefi, câţiva care ţin contabilitatea – patru, cred –, un majordom şi nişte cameriste. Treisprezece, dacă îmi aduc aminte bine. Şi apoi mai sunt şi grăjdarii şi oamenii care îi supraveghează pe cei care lucrează pe câmp şi câte şi mai câte. Şi un veterinar”.

„Raiul pe pământ, din perspectiva unui negru, desigur. Aceasta este Revoluţia?”

„Eu am luptat cu Armata Roşie când toţi tovarăşii mei, sau aproape toţi, erau de partea Albilor. Partidul nu uită”.

„Nu păreţi atât de bătrân”.

„E bucuria luptei. Te menţine tânăr”.

„Există *vreo* bucurie a luptei?”, întrebă Sir Roger. „Eu am încercat-o, cred, dar mi se pare neobişnuit de deprimantă pentru a fi bucurie. Am o aplecare spre melancolie, asta e adevărat. Sunt melancolic, ca să zic aşa, chiar în acest moment”.

„Şi eu mă simt melancolic zilele astea”, zise Cavalerul Roşu. „De vină e combinaţia dintre război şi acuta mea conştiinţă istorică”.

„Şir, nu cred că vă simţiţi nici pe jumătate la fel de trist ca mine”.

„Eu sunt mai trist decât orice altă persoană pe care am cunoscut-o vreodată”, spuse Cavalerul Roşu, „căci acuta mea conştiinţă istorică se măreşte şi se adânceşte cu trecerea timpului. Cu tot respectul, tristeţea domniei voastre e o glumă pe lângă a mea”.

Atunci Sir Roger leşină de tristeţe, apoi se trezi şi leşină iarăşi, iar de fiecare dată când îşi recapătă cunoştinţa leşină din nou.

„Hristoase”, zise Cavalerul Roşu, „pe legea mea că aceasta este tristeţea cea mai delicată pe care am văzut-o vreodată, la un bărbat sau la o femeie, la un preot sau la un mirean. Oare ce îl umple de durere pe acest bun cavaler?”

„Este dragostea”, spuse Sir Roger, trezindu-se. Începu să-şi înţepe mâneca jiletcii sale negre cu un pumnal cu mâner de argint. „Sunt la fel de îndurerat ca Lancelot în ziua în care o domniţă, la vânătoare, i-a străpuns o fesă cu săgeata şi el n-a putut să scoată vârful care-i intrase optsprezece centimetri în carne şi n-a reuşit să se aşeze pe şa şi a fost nevoit să se arunce cu burta pe cal şi cu picioarele atârnând şi lovindu-se cu capul de coasta bietului animal la fiecare pas din drumul către Westminster”.

„Terminaţi odată cu cuţitul acela”, spuse Cavalerul Roşu. „Mă enervează. Dacă pot să vă întreb, există vreun obstacol în calea împlinirii dorinţelor domniei voastre? Este prea rece doamna? Sau este oare îndrăgostită de altul? Sau e cumva soţul ei, în cazul în care ea se află în nefericita situaţie de a fi căsătorită, caz în care nu vă pot da sfaturi, întrucât Comitetul Central dezaprobă ferm legăturile care…”

„Nimic de genul ăsta”, spuse Sir Roger, „ci mult mai rău. Iubirea a ţesut un desiş care m-a luat pe nepregătite. Cea pe care o iubesc nu e o femeie cinstită”.

„O femeie cu reputaţie îndoielnică, atunci?”

„Oh, are o reputaţie excelentă; în meseria ei, nu e alta mai bună”.

„Şi despre ce meserie e vorba?”

„Este tâlhar la drumul mare. M-a uşurat de o oarecare sumă pe drumul spre Baginton în urmă cu şapte zile. O sumă ruşinos de mică”.

„A supus un cavaler în armură?”

„Avea un pistol Sten. O cheamă Clarice. N-am idee dacă e numele ei adevărat sau doar un nume profesional”.

„Să înţeleg că e o frumuseţe de fată”.

„Răpitoare. Purta o bluză transparentă”.

„Înţeleg”.

„E vorba despre mintea omului, ştiţi. Rămâne subjugată de lucruri absolut banale, precum sânii, şi le face să pară stranii şi minunate”.

„Da”.

„Deci nu mă credeţi ridicol”.

„Nu mai ridicol decât orice alt idiot nefericit”.

„Mă bucur să aud”.

„Foarte bine”.

„Dar altfel sunt cât se poate de nefericit, sper că înţelegeţi”.

„Fireşte”.

Lyonesse şi Edward pe coverta unui vas petrolier, *Ursala*. îl ascultă pe Ezra la radioul navei.

„Următoarea pace”, spuse Ezra, „nu va fi semnată de nişte dovi, aşezaţi faţă în faţă la aceeaşi masă sau stând în picioare în spatele sclifosiţilor care îi reprezintă în faţa publicului. Iar obiectivul fundamental al păcii nu va mai fi cel de la Versailles. Adică să deschidă calea către următorul război. Acela era obiectivul urmărit la Versailles, cu toate obeliscurile şi frontierele sale deschise, cu Škodele sale şi cu

statele sale sintetice. Fabricile lui de armament funcţionează cu bani de la dovi, cu împrumuturi, cu bani câştigaţi cu sudoarea frunţii de popoarele ariene, de muncitorii de pe câmp şi din industrie. Următoarea pace nu se va baza pe împrumuturi internaţionale, vă asigur. Iar Anglia nu va avea niciun cuvinţel de spus despre condiţiile de capitulare".

„Presupun că e inofensiv", zise Edward. „Oamenii doar nu pot crede toate tâmpeniile astea".

„Tonul lui afectat e foarte special", spuse Lyonesse. „Fiţi atent la acel «j dovi». Unde a dispărut /-ul? Dacă cineva e dispus să creadă toate balivernele astea de cârciumă atunci e în stare să creadă orice".

„Vom fi transferaţi, presupun", zise Edward. „Cel mai probabil, în unităţi diferite, înainte ne vor da o permisie, cred. Iar pe domnia voastră vă aşteaptă un soţ".

„Un fel de soţ", zise Lyonesse.

„Atunci acesta e sfârşitul".

„Acesta e pesimism, asta e", spuse Lyonesse. „De ce e toată lumea aşa de convinsă că totul se va termina prost? Campania, războiul, noi doi…"

„Eu sunt un tencuitor", spuse Edward. „În acest moment pot trece drept o bună imitaţie a unui ofiţer şi a unui gentleman, dar tot un tencuitor rămân. Şi domnia voastră, o regină, iar regele, soţul domniei voastre, mai mult ca sigur îmi va vrea capul când vă va găsi".

„Unthank este nebun de furie, nu mă îndoiesc de asta, dar el îşi petrece mai tot timpul nebun de furie, asta nu e ceva nou. Nu cred că se dă de ceasul morţii căutându-mă".

„Probabil că voi fi arestat imediat ce voi călca într-un oficiu poştal. Probabil că mă voi uita la poza mea pe pereţi, alături de cele ale tuturor celorlalţi fustangii".

„Nu e niciun perete de oficiu poştal în toată lumea suficient de mare pentru voi toţi".

„Nu m-am mai încurcat până acum cu o regină".

„Şi cum vi se pare?"

„Nu e rău deloc. Acum înţeleg cum s-au scris toate romanele acelea cavalereşti şi toate operele şi aşa mai departe".

„E destul de oribil să fii regină. Trebuie să îndeplineşti nişte funcţii. Trebuie să stai acolo, zâmbind, în timp ce vreun ţăran îţi explică cum se împachetează turba".

„Şi *cum* se împachetează turba?”

„Cu mare îndemânare”, spuse Lyonesse, „dar ideea e că tu nu vrei să ştii cum se împachetează turba şi eşti al naibii de sigură că bunul tău soţ, acolo la palat, călăreşte o Glenda sau vreo altă doamnă în timp ce tu eşti la ceremonia de inaugurare a noii instalaţii pentru împachetarea turbei”.

„Înţeleg”.

„Turba este una dintre principalele noastre materii pentru export, în Gore. Celelalte sunt bandajele de orice dimensiune şi filmele porno. Soţul meu se interesează personal de industria cinematografică”.

„Un mix de produs foarte diversificat”.

„Suntem prosperi, mai ales pe timp de război. Dar să fii regină, chiar şi una mai de la ţară, înseamnă să cunoşti o plictiseală pe care puţini oameni ajung s-o cunoască. Să stai la taclale cu răniţii prin spitale, de exemplu. Dumnezeu ştie cât au suferit şi cât mai suferă încă, dar nu prea ai ce să spui, de fapt. «Bună, de unde *eşti*! Se pare că îţi lipseşte un picior de acolo». Nu sunt înzestrată pentru aşa ceva.

„Pun pariu că sunteţi minunată”.

„Chiar mi-a cerut să apar într-unul dintre ele. Într-unul dintre filme”.

„Şi ce aţi spus?”

„Am acceptat. Filmul a luat un premiu la un festival”.

„Vreţi să mă scandalizaţi? Nu vă cred”.

„Era o scenă cu o altă femeie. Glenda, de fapt. Ne-am distrat destul de bine. M-am surprins pe mine însămi”.

„Şi pot închiria acest film? Se găseşte la cine-cluburile locale?”

„Eu încerc să vă explic de ce am plecat”.

„Nu neapărat”.

„Bineînţeles că pot foarte bine să stau acasă şi să domnesc. Am asta în sânge”.

„Un sânge excelent, nu mă îndoiesc”.

„Vă voi face episcop. Veţi putea binecuvânta patul înainte să sărim în el”.

„M-aş uita tot timpul peste umăr să văd dacă nu se mişcă vreun zăvor”.

„Aţi fi un episcop foarte hazliu. I-aţi umple de jucării pe orfani de Crăciun. I-aţi umple de…”

„Da, da. Văd că manifestaţi o atracţie puternică pentru ilegalităţi”.

„Cele legale nu mi-au folosit mai la nimic până acum. Câte zile credeţi că va mai dura?”

„Încă o zi şi jumătate, aşa am auzit”.

„Unde debarcăm?”

„Nu ne vor spune. Gurile slobode scufundă bărci1, aşa spun. Repetă asta tot timpul”.

„Cât mi-ar plăcea să mai avem din acel alcool excelent pe care îl beam în tinereţe”.

„De fapt”, zise Edward, „am făcut un târg cu unul dintre bucătari”.

„Puneţi mâna pe cele mai bune jucării”, spuse Ezra, „ale mele sunt făcute de mântuială”.

„Ăsta nu e discursul lui obişnuit”, zise Lyonesse.

„Dar voi scrie mai multe versuri, în dimineţile când mă voi simţi mai bine. Tânărul nebun scapă de bici”, spuse Ezra, „*la genie mianto strillava a tempesta*” *2*, nu, zise cavalerul, nu mă voi ridica până nu-mi veţi acorda clemenţă”.

1 „Loose lips sink ships” (engl.) – Slogan al aliaţilor în timpul celui de al Doilea Război Mondial, folosit de americani în încercarea de a-i face pe oameni mai reţinuţi pentru a nu oferi informaţii care ar fi putut fi utilizate de inamici. Sloganul era, de fapt „Loose Lips Might Sink Ships”.

2 De fapt, „*la ggente intanto strillava a ttempesta*” (între timp, oamenii urlau a furtună), vers din sonetul „Piazza Navona”, scris în 1833 de Giuseppe Belii (1791 – 1863), poet italian celebru pentru sonetele sale în romanesco, dialectul vorbit în Roma.

„Homari”, spuse Artur.

„Poftim?”, întrebă Sir Kay.

„Homarii sunt singurele vietăţi pe care oamenii le omoară cu mâna lor”, spuse Artur. „În lumea modernă”.

„Nu şi noi”, zise Sir Kay. „Noi ne căsăpim duşmanii”.

„Noi suntem diferiţi”, spuse Artur. „Noi suntem soldaţi profesionişti. Cea mai mare parte a oamenilor nu taie nici măcar o găină. Le cumpără la piaţă, frumos ambalate, înfruntarea dintre om şi homar rămâne, în această civilizaţie, ultima experienţă directă a omorului. Notaţi asta”.

„Să notez?”

„Da, e o reflecţie. Aş putea s-o folosesc la un moment dat”.

„Au sosit nişte depeşe de la Londra”, spuse Sir Kay. „Regina a plecat, lăsându-l pe Mordred regent”.

„Mordred? Ce decizie lamentabilă”.

„Şi eu cred la fel”, zise Sir Kay. „Dar ştiţi cum e Guinevere”.

„Şi ea unde e?”

„Nu sunt sigur”, spuse Sir Kay. „Teoretic, încearcă să vă găsească. Dar nu a luat legătura cu nimeni de când a plecat”.

„Ei bine, probabil că se simte neliniştită”, zise Artur. „Eu nu pot să spun că o condamn. Suntem în mai; pesemne că a plecat să sărbătorească primăvara. Şi pe mine mă încearcă un neastâmpăr. De fapt, chiar în acest moment. Cred că voi merge la Malta. Malta atârnă de un fir de păr”.

„Malta atârnă de un fir de păr încă din decembrie. Ceea ce nu v-a îngrijorat până acum, Sire”.

„Atunci, aş putea merge în Maroc”.

„Nu purtăm lupte în Maroc”.

„Dar am putea să purtăm, mai încolo”, spuse Artur. „Poate că cineva ar trebui să meargă la faţa locului şi să facă puţină muncă de teren”.

„Observ”, spuse Sir Kay, „o încercare de a o evita pe Guinevere”.

„Nu, zău”.

„Ce e muzica asta?”

„Hummel”, spuse Artur. „Concertul pentru pian în la minor”.

„Muzică de salon cu candelabre”.

„Prea bunule Sir Kay, nu fiţi atât de dispreţuitor. Mie îmi place”.

„Nu e muzica potrivită pentru vremurile de război”.

„Dimpotrivă”, spuse Artur. „Ascultaţi radioul german dacă vreţi muzică adecvată pentru vremuri de război, îmi imaginez că îi face pe oameni s-o ia razna”.

„L-aţi auzit pe Haw-Haw de dimineaţă?”

„Ce-a spus?”

„A spus că Anglia, ca idee, e terminată. A spus că putrezim deja şi că, acum, curenţii istoriei duc gunoiul către mare”.

„Metafore acvatice. Mă întreb dacă nu era cumva marinar, când stătea aici”.

„Mă îndoiesc. Oare ar fi putut marina să decadă într-atât?”

„Mordred mi-a trimis două duzini de sticle de vin roşu. Nu aşteptam decât momentul potrivit”.

„Cu o floare nu se face primăvară”.

„Doar nu crezi că e otrăvit?”

„Sire!” spuse Sir Kay. „Ce idee!”

„Mordred nu ţine la nimeni”, spuse Artur. „Mă întreb ce o pune la cale”.

„O situaţie foarte primejdioasă”, zise Sir Kay. „Dacă îmi permiteţi să-mi dau cu părerea”.

„Mi se pare că cel mai bine ar fi”, zise Artur, „să fie înlocuit cu un regent înţelept şi cumpătat, pe care să-l avem la inimă. Cât de curând posibil”.

„Gawain?”

„Gawain e indispensabil pe câmpul de luptă. Lancelot, la fel. Unde mai pui că Lancelot nu e croit pentru guvernare. E mult prea generos; ar epuiza rezervele statului în mai puţin de două săptămâni. Domnia voastră, Sir Kay, cred că sunteţi omul potrivit pentru slujba asta”.

„Precum doriţi”, spuse Sir Kay. „Lui Mordred nu-i va plăcea deloc”.

„Nu cred că-i va plăcea”, zise Artur. „Dar, dragul meu Sir Kay, domnia voastră ştie că doi şi cu doi fac patru, aveţi spirit practic. Vă vreau la Londra până mâine dimineaţă, îi voi da ceva lui Mordred. Ceva destul de important. Ce spuneţi de titlul de Guvernator-General în Bahamas?”

„Ce e Bahamas?”

„N-am fost niciodată foarte sigur”, spuse Artur. „Cred că sunt nişte insule. Nu ştiu decât că sunt ale noastre şi că la conducere trebuie să fie un guvernator-general. Uniforma e superbă, cu mantie, pălărie cu pene şi o trăsură poleită cu aur şi trasă de doisprezece cai negri. Am văzut o poză, odată. Asta cred că ar fi o soluţie echitabilă”.

„N-o să meargă cu Mordred”, zise Sir Kay.

„Mi se pare că sunt şapte sute de insule”, spuse Artur. „O să-i cer un raport complet pentru protecţia zonei. Insulele sunt împrăştiate pe vreo unsprezece mii patru sute trei kilometri pătraţi. Asta ar trebui să-l ţină ocupat o vreme”.

„Sunteţi nemaipomenit de rapid cu cifrele”, zise Sir Kay. „Mă uimiţi”.

„Când eşti rege", spuse Artur, „trebuie să ştii câte puţin din orice. Eu prefer să fiu niţel neclar de obicei, căzut pe gânduri, după cum bine ştiţi, dar în acest caz..."

„Apropo", zise Sir Kay. „Vă aşteaptă un ziarist. Zice că îl cheamă Pillsbury".

„E de la *The Timesi*

„*The Spectator*", spuse Sir Kay. „Îmi pare rău".

„Şi chiar trebuie să-l primesc?"

„N-aţi mai primit unul de săptămâni întregi".

„Ultima oară am spus nişte lucruri pe care le regret. Mai concret, nişte lucruri despre Winston".

„De data aceasta veţi fi mai atent".

„Voi fi. Spuneţi-i să intre".

Cavalerul Albastru galopează alături de Sir Roger de Ibadan.

„Graalul este ceea ce va pune capăt acestui război printr-o victorie de partea binelui", spuse Cavalerul Albastru. „Prin urmare, se înţelege că trebuie să fie un fel de armă, o superarmă dacă vreţi, cu care ne putem pedepsi şi neutraliza duşmanii".

„Dar ce fel de armă ar fi asta?", întrebă Sir Roger.

„O bombă, cred", spuse Cavalerul Albastru. „O bombă cu adevărat îngrozitoare. Mai îngrozitoare şi mai puternică şi mai mârşavă decât orice altă bombă făcută vreodată. Una care să poată provoca distrugeri fără precedent şi care să aibă un efect cumplit asupra vieţii oamenilor".

„Şi chiar ne dorim o asemenea bombă?"

„Păi, e doar o chestiune de scopuri şi de mijloace, nu? Chiar ne dorim să câştigăm războiul? Sau preferăm să cădem în genunchi ca nişte sclavi în faţa duşmanilor? Care este răspunsul?"

„*Trebuie* să câştigăm războiul".

„Cobalt", spuse Cavalerul Albastru. „Am citit despre asta şi cred că soluţia este cobaltul".

„Ce să facem cu el?"

„Ei bine, ar trebui să găsim un detonator. Ceva care să pună mecanismul în funcţiune. Asta e partea mai complicată".

„Nu pare a avea nimic în comun cu Graalul de odinioară", spuse Sir Roger.

„Soluţii noi la probleme noi".

„Dacă îmi permiteţi, de ce vi se spune Cavalerul Albastru?"

„Se spune că sunt melancolic".

„Din ce motiv?"

„Doar temperamentul meu, presupun. Dintotdeauna am *fost puţin* melancolic, chiar şi în copilărie, îmi petreceam mult timp cu nasul în pernă, ca să zic aşa. Totul s-a înrăutăţit după ce am crescut. Am şi publicat o carte. Se numea *Despre imposibilitatea paradisului*".

„Despre ce era vorba?"

„Susţineam că ideea unui paradis anterior, care a fost pierdut dar ar putea fi recuperat fie în lumea aceasta, fie în lumea cealaltă, era contrazisă de experienţa mea".

„Experienţa personală".

„Da. Eu n-am fost fericit nici măcar în uter. Uterul, pentru mine, n-a fost chiar un paradis, îmi aduc perfect aminte. Mama era o persoană foarte modernă – *avansată*, înţelegeţi? îi plăcea Alban Berg, autorul lui *Wozzeck*. Nu numai că am fost obligat să ascult de nenumărate ori *Wozzeck*, în uter fiind, dar şi *Lulu*, care e şi mai insuportabilă, din punctul de vedere al fătului, zic. În afară de aceste orori, a mai fost poezia lui Wyndham Lewis2, pro Alban Berg (1885 – 1935), compozitor austriac, discipol al lui Arnold Schönberg, celebru pentru muzica sa atonală şi dodecafonică. „Wozzeck" este prima şi cea mai importantă operă compusă de Berg, bazată pe piesa lui Georg Buchner, „Woyzeck". „Lulu" a stârnit controverse în epocă, fiind bazată pe piesele lui Wedekind, care fuseseră interzise în Germania până în 1918

2 Percy Wyndham Lewis (1882 – 1957), pictor şi scriitor britanic, cofondator al mişcării artistice vorticiste şi editor al publicaţiei „BLAST" (engl. – rafală, explozie), din care au apărut două numere, între 1914 – 1915.)

prietar al *Blast*. *Blast* era numele revistei sale. Vă puteţi imagina cum ar fi să vă numiţi astfel propria revistă? Cred că pretindea să scoată din ţâţâni orice conştiinţă. Artiştii aceştia aiuriţi şi încrezuţi şi ideile lor – poezia era întocmai ca ei. În uter. Pe deasupra, mai erau şi acele substanţe ciudate care intrau în fluxul sanguin – ştiţi ce este acela kif1?"

„N-am nici cea mai vagă idee".

„Mai bine aşa. Pe scurt, perioada petrecută în uter a fost destul de infernală, iar după ce am fost expulzat nu mi s-a părut că peisajul general s-ar fi îmbunătăţit prea mult. Nu vreau să mă plâng, încerc

doar să spun că…”

„Nu, nu”, spuse Sir Roger. „Continuaţi. Presupun că ar trebui să fim la treabă, într-un comando de cercetare şi anihilare, dar comentariile domniei voastre mi se par foarte interesante”.

„Sunteţi cât se poate de amabil”, spuse Cavalerul Albastru. „Principala contradicţie pe care am descoperit-o sau pe care am crezut că am descoperit-o în termeni de valori dramatice. Paradisul, Căderea şi întoarcerea în Paradis – nu e o poveste. E prea simetric. Nu există întorsături. Uite Paradisul, poftim Căderea, apoi zi mersi că eşti în Paradis din nou. Şi am impresia, o intuiţie dacă vreţi să-i spuneţi aşa, că chiar dacă s-ar recupera Paradisul, acolo tot am da peste muzica lui Milhaud2 şi peste frescele futuriştilor italieni”.

„Dar avem ceva pentru care să luptăm”, spuse Sir Roger. „Şi e foarte important să ai pentru ce să te lupţi”.

„Nu vă contrazic. Un Graal, de exemplu”.

„Dar Graalul-bombă… nu-mi place ideea”.

„Şi cui îi place? Dar gândiţi-vă logic. Pe vremuri, bombardamentele aveau un oarecare scop militar – să

1 Pudră de haşiş, amestecată cu tutun

2 Darius Milhaud (1892 – 1974), compozitor francez cunoscut în special pentru dezvoltarea politonalităţii (folosire simultană a mai multor chei muzicale).

distrugă un triaj feroviar, să facă pulbere fabricile duşmanilor, să închidă porturile, genul acesta de lucruri. Azi nimic nu mai e la fel. Azi, bombardamentul trebuie să fie o experienţă didactică. Pentru cei bombardaţi, desigur. Bombardarea este pedagogie pură. Un cetăţean cu un băţ de fosfor alb, aflat pe acoperişul său, începe să se gândească serios la cât de dispus e să se prelungească războiul”.

„Presupun că aşa se întâmplă”.

„E o competiţie la mijloc”, spuse Cavalerul Albastru, „pentru găsirea Graalului. Ceilalţi muncesc cu zel la asta, puteţi fi sigur. Eu, unul, am o slăbiciune pentru cobalt. Ştiţi, e albastru”.

„Domnul Pillsbury, de la *Spectator*, sire”, spuse Sir Kay.

Intră Pillsbury, un tânăr înalt în uniformă de luptă.

„Sire”.

„Domnule Pillsbury”.

„Foarte amabil din partea majestăţii voastre să mă primească. Nu vă voi răpi mult timp, sper. În primul rând, oamenii vor să ştie de ce

nu sunteţi la Londra. Nu dezvălui niciun secret dacă spun că Mordred nu este prea iubit, îi face pe oameni să se simtă prost. De ce a fost făcut regent într-un moment atât de dificil?”

„Existau anumite motive”.

„Sunt convins”.

„E nevoie de mine pe câmpul de luptă. Avem planuri despre care, vă imaginaţi, nu pot vorbi. Mordred, indiferent dacă este cel mai plăcut om din lume sau nu, este un administrator competent. Treburile ţării se află pe mâini bune”.

„Domnul Churchill nu pare să creadă acelaşi lucru. Săptămâna aceasta a fost citat în presă spunând că majestatea voastră e un anacronism şi că Mordred are o aplecare către ticăloşenie”.

„Cui i-a declarat asta?”

„Mie. Eu am publicat afirmaţiile lui, iar el a negat imediat că ar fi spus aşa ceva. A făcut mult zgomot povestea asta, mă surprinde că nu sunteţi la curent”.

„Aici nu ne prea omoram cu cititul presei, domnule Pillsbury”, spuse Sir Kay. „Acesta este un cartier general într-o zonă de luptă”.

„Totuşi, poate aţi vrea să ne daţi o declaraţie, sire. Nu doriţi să comentaţi aspectul istoric? Credeţi, *sire*, că sunteţi un anacronism?”

„Dacă domnul Churchill n-a spus aşa ceva, atunci întrebarea nu-şi are rostul, nu vi se pare?”

„A spus-o. Este în notiţele mele”.

„Dar el spune că n-a spus aşa ceva, iar eu sunt mai mult decât dispus să-l cred. Vedeţi dumneavoastră, oficial eu n-am la ce să răspund”.

„Cititorii mei”, spuse Pillsbury, „au nevoie, nu, mai mult chiar, aşteaptă o veste liniştitoare cum că tronul mai este, în acest secol, o instituţie viabilă”.

„Rege”, spuse Artur, „rege, rege, rege. Fundamental este o idee absurdă, că un tip ar avea un sânge mai bun decât altul. N-are nimic de-a face cu câinii, cu canisele, de fapt, cu creşterea câinilor şi a cailor. Of, chiar nu e mare lucru să fii rege. Pe de altă parte, n-am fost niciodată *altceva* decât rege, aşa că n-am nici cea mai vagă idee ce înseamnă să nu fii rege. Ar putea fi grozav. Plăcerea de a fi un nimeni, un alt chip în mulţime. Nici nu reuşesc să-mi imaginez aşa ceva”.

„Nu-mi pot imagina cum ar fi să fiu un ţăran. Desigur, ţara e plină de ei, dar eu habar n-am cum gândesc oamenii aceştia. Şi nu e

bine pentru un rege să nu ştie cum gândeşte lumea, în acelaşi fel, nici oamenii n-au habar cum gândesc *eu*. Când mă adresez lor, folosesc un limbaj de declaraţii oficiale, nu? Iar limbajul acestor proclamaţii nu e prea comod, nu? Aş putea fi chiar spiritual, iar poporul n-ar şti asta niciodată. Păcat".

„În acelaşi gen de discurs", spuse Artur, „problemele guvernării, cu toate subsecţiunile de rigoare, precum arta de a conduce, darul autorităţii, cel al vânătorii, stârnirea gloatelor, şi aşa mai departe. Sceptrul regelui, bastonul poliţistului, bagheta dirijorului sau a magicianului, caduceul doctorului – toate sunt nişte beţe cu care trebuie să însufleţeşti o mulţime, în cazul dumneavoastră, domnule Pillsbury, un creion. Dar trebuie să ştii cum să manevrezi băţul, nu? Nu poţi să-l fluturi pur şi simplu, fără niciun scop anume. Totul e să ai încheieturi bune, nu-i aşa, domnule Pillsbury?"

„Sire".

„În legătură cu cele zise, să nu uităm de relaţiile regelui cu cei din jurul său, cu majordomul, cu submajordo-mii, cu semimajordomii şi cu majordomii de rând, dar mai ales groaznica obligaţie de a ţine minte ordinea în rang şi în importanţă între vasali. Vasalii sunt o categorie foarte sensibilă, de asta puteţi fi sigur. Ca rege ai secretari care să se ocupe de chestiunea rangului, desigur, însă Domnul să te apere dacă aşezi un baronet cu un titlu mai vechi decât al baronetului de alături într-o poziţie nepotrivită faţă de soare, adică faţă de tine însuţi. La care trebuie adăugat tot timpul petrecut la birourile contabile, o plictiseală înfiorătoare, credeţi-mă. Ai putea sta o eternitate în vistierie, nu prea e mare lucru de socotit. Am încercat o dată şi mi-am jurat să nu mai calc pe acolo. Acum am asociaţi de încredere care socotesc în locul meu. Sir Kay o face foarte bine – este unul dintre talentele sale".

„La acest punct, trebuie menţionată neapărat chestiunea dificilă a impozitelor. Dificilă pentru rege, vreau să zic. Trebuie să hotărăşti nişte lucruri foarte delicate. Cât ar trebui să iei din venitul omului, din punct de vedere moral? Sigur că primul impuls e să i-l iei pe tot şi gata. Dar studiile au arătat că dacă îi iei până şi ultimul sfanţ – şi nu zic că asta nu e o soluţie elegantă sau că omul n-ar fi recunoscător, mai mult sau mai puţin, pentru că nu mai trebuie să completeze toate formularele acelea plictisitoare – îl laşi fără motivaţie. Iar un om prost motivat trece la represalii, ca să folosesc o expresie militară, aşa că pe

termen lung tot tu pierzi. Nivelul impozitelor care să vă permită să ieşiţi basma curată trebuie cântărit cu atenţie".

„Relevantă, în acest context, este şi problema herminei. Aveţi idee cât de scumpă este hermina? Impozitele pe un an întreg ale unui amărât oarecare o să-ţi ajungă abia pentru o coadă de hermină, iar cele ale unuia mai căpătuit nu-ţi pot aduce o tunică întreagă. Chiar mă întreb cum de mai există hermine în zilele noastre. Pe deasupra, dacă apari în public, la o ceremonie oficială, într-o haină de nutrie sau cu vreun ornament asemănător pe tunică, vor spune toţi că te zgârceşti aiurea când vine vorba de pompa regală, adică de pompa comandată şi plătită de către public. Bine, gata cu herminele. Mi-a dat prin cap să-mi fac o turmă sau cum i s-o zice, dar nu te poţi ocupa de atâtea lucruri în acelaşi timp, aşa că am lăsat-o moartă".

„Continuând, trebuie să te asiguri că populaţia este bine intoxicată", spuse Artur. „Pe vremuri, exista strigarea *Mied pentru oamenii mei*! Azi, asta s-a transformat în a te asigura că există destule localuri cu autorizaţie de a vinde alcool, că acestea sunt bine aprovizionate de către fabricanţii de bere, că nu este împiedicat transportul cerealelor şi al hameiului de la fermieri şi că fluxul de venituri către Coroană de la fiecare dintre aceste puncte unde mergem să tragem o duşcă să nu ne scape doar pentru că suntem nişte inspectori incapabili. Eu, unul, nu mă ating niciodată de alcool, poate doar în vâltoarea unei bătălii, când un butoi de rachiu ar putea fi deschis în circumstanţe destul de solicitante, dar cetăţeanul de rând devine foarte grosolan când e privat de băutură, ceea ce un guvernant trebuie să ia în considerare".

„În conformitate cu cele spuse şi decurgând din ele sunt şi neliniştile interioare care îl consumă pe rege şi despre care nu pot vorbi, pentru că atunci ar fi exterioare, iar menţinerea lor *în* interior ţine chiar de esenţa monarhiei. Pot să vă spun însă că aceste nelinişti produc multă amărăciune şi multă fiere, în vreme ce majoritatea oamenilor se bucură de o fiere mai mult sau mai puţin liniştită, cea a regelui trebuie vărsată periodic, ceea ce presupune purgative, tuburi şi cuve şi alte lucruri despre care nici nu vreţi să ştiţi".

„Deloc diferit de cele menţionate este şi natura oclu-sivă a relaţiei cu succesiunea la tron. Succesiunea nu e ceva la care să vrei să te gândeşti, dar trebuie considerată atent. După cum puteţi vedea, am evitat subiectul până acum, iar chestiunea n-a fost expusă decât în

termeni generali. Am fost nemaipomenit de longeviv, e uimitor, şi nici eu nu pot înţelege aşa ceva. Viaţa mea pare să nu se mai termine".

„În încheiere şi pe scurt, sarcinile regelui ţin de capacitatea de abstracţie şi de esenţializare, iar eu voi continua să fiu un umil slujitor al poporului britanic atâta vreme cât acest nobil popor va continua să mă onoreze cu această obligaţie sacră. Mai doriţi coniac?"

„Războiul", zise Pillsbury, „ce-mi spuneţi despre război?"

„Situaţia rămâne îngrijorătoare, dar anticipăm o schimbare a cursului evenimentelor în viitorul apropiat".

„Asta-i tot?"

„Cu sprijinul valoroşilor noştri aliaţi, e inevitabil ca în curând cercul să se închidă".

„Altceva?"

„Cred că am spus suficient, domnule Pillsbury. Foarte frumos din partea dumneavoastră că v-aţi deranjat până aici".

Se retrage ziaristul.

„Un delir de nimicuri fără sens", spuse Sir Kay. „Şi aţi evitat cu destulă stângăcie întrebarea despre Mordred".

„Cred că până la urmă a uitat că pusese întrebarea aceea".

„Aşa că Winston vă crede un anacronism".

„Mă rog", zise Artur. „Nu m-aş mira să aibă dreptate. Dumnezeu mi-e martor că mă simt ca un anacronism. Mă simt bătrân".

„Mă întreb ce-o să scrie".

„Doar prostii, bineînţeles. V-a plăcut partea cu închiderea cercului?"

„De nota zece", spuse Sir Kay. „La fel şi ideea cu schimbarea cursului evenimentelor".

„Am un dar pentru metaforele banale", spuse Artur. „Întotdeauna l-am avut, e ceva care vine de la sine, presupun, ca sudoarea. Care să fie metafora lui Winston? Dacă nu începutul sfârşitului, atunci sfârşitul începutului. Are un stil foarte bombastic".

„Winston poate fi foarte amuzant, cred eu", spuse Sir Kay. „Un maestru al retoricii, înainte de toate".

„Presupun că va trebui să-l ridicăm la rangul de cavaler când toate acestea se vor termina. Desigur că atunci când îl faci cavaler pe orice deştept de la colţul străzii, însemnătatea actului se duce pe apa sâmbetei".

„Bună seara, compatrioţi englezi", spuse Lord Haw-Haw. „Aici

Germania. Să ne gândim puţin, dacă ni se permite să gândim, la o ţară a cărei regină, s-o spunem mai delicat, flirtează plină de indiscreţie".

„Vorbeşte din nou despre domnia voastră", spuse Lyonesse.

„N-o mai făcuse de nu ştiu câte zile", zise Guinevere. „Începusem să mă simt destul de neglijată".

„Dar nu, «flirtează cu» e mult prea amabil: prea buna sa majestate a luat în braţe indiscreţia, i-a sărit în poală şi i-a lins mâna. Există oare vreun cetăţean în tot regatul care nu s-a simţit scandalizat de ultima escapadă a reginei? Nu i-a ajuns Lancelot, cel mai nobil dintre fustangii, acum o găsim mângâindu-l pe Cavalerul Brun, în apropiere de moşia Pembroke".

„Dar cum de ştie asta?" întrebă regina.

„De la spioni, doamnă", zise Varley. „Sunt peste tot, aşa se spune, şi au feţe foarte comune. E a cincea coloană".

„E un fapt, puteţi întreba pe orice bărbat sau femeie de pe moşia Pembroke, unde această zbenguială ruşinoasă are loc fără a fi condamnată de către cenzura oamenilor cinstiţi, iar asta e la fel de sigur precum faptul că ceasul primăriei rămâne în urmă cu cinci minute".

„Asta e adevărat", zise Varley. „Povestea cu ceasul primăriei".

„Şi să nu vă gândiţi că Winston şi gaşca lui nu se distrează de minune pe banii contribuabililor. Până când bieţii de voi veţi ajunge să înţelegeţi, şleahta asta de ticăloşi va fi din nou pe culmi, între timp, porcul sugător de rachiu se tăvăleşte de râs pe spinarea voastră. Sângele vostru şi bogăţiile voastre, compatrioţi englezi, sunt pe ducă. Dar unde este Artur? Ei bine, el stă bosumflat prin vreun cort pe undeva, privindu-se în oglindă şi admirându-şi frumoasele coarne care îi împodobesc din nou fruntea. Treziţi-vă, englezi! Acest război nu e al vostru. Dacă voi credeţi că veţi câştiga, atunci sunteţi în stare să credeţi şi că banii cresc în copaci, iar strănutul ajută la mărirea sânilor. Seara bună, englezi! Aruncaţi un ochi la ceasul de la primăria din Pembroke!"

„Credeţi că este cu adevărat englez?", întrebă Lyonesse.

„Mă tem că da. Deşi mi se pare că deslușesc un uşor accent irlandez pe ici pe colo. Dumnezeu ştie din ce azil dărăpănat l-or fi scos".

„E odios, desigur, însă câteodată *este* hazliu".

„Eu, una, nu-i văd hazul. Poate şi pentru că acord prea multă

atenţie problemelor mele. Singurătăţii mele".

„Dar îl aveţi pe Artur", spuse Lyonesse. „Ca să nu mai zic de Lancelot".

„Nu-i am pe *niciunul* dintre ei, de fapt", spuse Guinevere. „Unul este Dumnezeu ştie unde, conducând războiul, iar celălalt apare în pauzele dintre două lupte cu dragoni, ca să zic aşa. Nu mă încălzeşte cu nimic că amândoi sunt atât de nobili şi de admiraţi, din moment ce patul meu e gol în fiecare noapte. Dar poate că sunt prea vulgară".

„Ce sinceritate. O regină nu poate fi vulgară".

„Adevărat", spuse Guinevere, „foarte adevărat".

„L-aţi cunoscut pe Unthank?"

„Da, puţin. Când era tânăr. Probabil că nu era prea diferit de cum e astăzi. Dar atunci avea tinereţea de partea lui, te puteai aştepta să facă lucruri măreţe. Presupun că acum e prea târziu".

„Eu l-am cunoscut când avea douăzeci de ani. îl credeam un tânăr foarte promiţător. Fruntea lui de brută putea fi interpretată, pe atunci, în termeni de fotbal, sport la care era foarte priceput. Cunoaşteţi mişcarea aceea prin care loveau mingea cu capul şi care întotdeauna părea să necesite multă iscusinţă pe teren. Un cap numai bun pentru afaceri, m-am gândit eu. Şi aşa a fost, în cele din urmă. E foarte bun la afacerile cu turbă, ne-a crescut producţia cu o sută doisprezece la sută în ultimii zece ani. Restul cred că a fost un lung şir de greşeli".

„Să ştiţi", spuse Guinevere, „că e destul de greu să fii rege. Tot felul de oameni îl trag pe rege de mânecă, spunându-i: «Sire, trebuie să faceţi asta», «Sire, trebuie să vă ocupaţi de aia» şi «Sire, vă aşteaptă cutare treabă». Eu, una, aş înnebuni în ritmul ăsta; văd mai multe avantaje în a fi regină, deşi nici asta nu e chiar floare la ureche".

„În aparenţă", zise Lyonesse, „o regină este, mai mult sau mai puţin, ca marmura. Aşa cred mulţimile care ne aclamă. Toţi sunt bucuroşi să ne ştie aici, dar, în acelaşi timp, ne privesc ca pe nişte simple simboluri. Ceea ce şi suntem, şi o facem mai bine ca oricine altcineva, dar avem şi noi o viaţă interioară, de care mulţimile nu ştiu nimic, în acea viaţă interioară, noi creăm un nou mit, care nu va circula în lung şi-n lat pentru patru sau cinci sute de ani poate, dar care este totuşi profund şi important".

„Exact", spuse Guinevere. „Şi eu m-am gândit adesea la acelaşi lucru, dar n-am fost niciodată în stare să mă exprim cu atâta claritate

şi, aş zice eu, cu un asemenea exerciţiu de universalism”.

„Condiţia de regină”, zise Lyonesse, „pe care gloata nu o cunoaşte, este una periculoasă în sensul în care toate acţiunile reginei-persoană, inclusiv lipsa unor asemenea acţiuni, sunt generatoare de mituri, indiferent dacă ne place sau nu. Presa are un rol important în afacerea asta, bineînţeles, aşa cum probabil v-a convins propria voastră experienţă cu Lancelot”.

„Nu vă puteţi imagina cât de îngrozitori sunt”, spuse Guinevere. „Îi găseşti umblându-ţi prin gunoi, încercând să găsească ceva compromiţător”.

„Nu trebuie să-mi imaginez nimic”, spuse Lyonesse. „O dată am găsit unul ascuns sub pat, când eram măritată cu Unthank. Un tip de la *Morning Telegraph*. Îmi invitasem un prieten la un ceai şi, sinceră să fiu, numai ce ne întinseserăm să ne facem siesta, după ceai, când Cecil a observat piciorul nemernicului, care se ivea de sub pat. Cecil s-a repezit după spadă şi dacă eu n-aş fi încercat să-l opresc ne-am fi ales cu nişte pete oribile de sânge pe covor. După cum s-a terminat, a fost o adevărată catastază”.

„Ce-i aia catastază?”

„Momentul de maximă intensitate care precede o catastrofă, în acest caz, un pumn direct în figură”.

„Dar acest tânăr cu care v-aţi încurcat recent nu e Cecil, din câte înţeleg”.

„Nu e Cecil, se numeşte Edward şi e, în esenţă, tencuitor. Pentru moment, a ajuns locotenent. Tocmai l-au ridicat în grad”.

„Dar desigur că nu vă puteţi căsători cu el. Din cauza sângelui său. Din cauza sângelui şi a banilor. Nu prea are cât îi trebuie din nici unele”.

„Eu mă gândeam să trăiesc în păcat, după cum se zice. Pentru o vreme. O vreme minunată, cu multă odihnă la pat şi coniac şi poate doar cu vreo trei servitori, iar eu aş pregăti plăcintă cu carne şi cartofi şi alte lucruri care să ne ajute să economisim”.

„Mă îndoiesc că aţi fi în stare să suportaţi prea mult un asemenea trai”, spuse Guinevere. „Plăcinta cu carne şi cartofi necesită un temperament special. Pentru a o mânca, vreau să spun, mai mult de o dată pe an”.

„Dar s-a întâmplat ceva”, zise Lyonesse.

„M-am rătăcit de-a binelea”, zise Lancelot.

„Pierdut într-o pădure întunecoasă”, consimţi Sir Roger. „Cu toate şansele să dea ghinionul peste noi”.

„E atât de întuneric încât copacii iau forme înspăimântătoare. Cel de acolo pare o spadă scânteietoare. Apropo, când v-am spus mai devreme că n-am cunoscut niciodată vreun Roşu, uitasem de Sir Ironside din Ţările Roşii. Din moment ce e un cavaler, îmi e foarte greu să mă gândesc la el ca la un Roşu”.

„Am avut plăcerea să îl cunosc”, spuse Sir Roger. „Ce se vede acolo?”

„Pare o cupă aurită sau un fel de potir”, spuse Lancelot. „Dar sunt sigur că nu e decât un copac”.

„Haw-Haw zice că Hitler îi are pe americani la degetul mic şi că yankeii ăştia vor să se retragă din război”, spuse Sir Roger. „Mă întreb dacă e vreun dram de adevăr în povestea asta”.

„Mă îndoiesc”, spuse Lancelot. „Deşi, dacă stau bine să mă gândesc, nu-mi dau seama cum a putut afla că abluţiunile lui Guinevere includ, de obicei, folosirea săpunului cu aromă de căpşuni Crabtree”.

„A dat cu banul şi a nimerit-o de data aceea”.

„Aşa mă gândeam şi eu”.

„Se spune că Artur l-a numit regent pe Sir Kay şi că acesta se îndreaptă către Londra pentru a trece în fruntea guvernului”.

„Sir Kay este o alegere excelentă, dar mă tem că e prea comod pentru o asemenea sarcină. Părerea mea”.

„Mă întreb de ce nu v-a încredinţat această misiune”.

„Crede că nu am nicio înclinaţie către diplomaţie, ceea ce este cât se poate de fals. Îmi aduc aminte că o dată Rience, la acea vreme rege al Nordului Ţării Galilor şi al Irlandei, i-a trimis solie lui Artur, cerându-i să-şi tundă barba şi să i-o trimită ca tribut. Acest Rience îşi împodobea mantia cu bărbi de regi şi avea deja unsprezece bărbi prinse în falduri, dar îi rămăsese un locşor neîmpodobit, aşa că i-a cerut lui Artur barba pentru a acoperi colţul gol”.

„Pun rămăşag că n-a primit nimic de la Artur”.

Artur era gata să plece la război din cauza acestei dispute, dar eu am găsit un ţap, unul destul de elegant, cu o falnică barbă neagră, pe care i-am retezat-o şi i-am trimis-o ilustrului Rience într-o casetă de cristal, iar el şi-a pus-o pe mantie şi a zis la toată lumea că era barba lui Artur. După ce şi-a făcut hatârul de a se lăuda câteva săptămâni, noi am strecurat povestea la unul dintre cele mai proaste ziare, *News of*

the World cred. A ajuns pe pagina întâi".

„Priviţi", spuse Sir Roger. „Un copac care a luat forma unui trombon".

„Mi s-a părut mie că am auzit muzică", zise Lancelot, „dar nu văd niciun cântăreţ, iar instrumentul ăsta nu prea poate cânta singur".

„Observaţi-l şi pe acela", spuse Roger, „un cazan care se încălzeşte singur şi din care emană nişte arome delicioase".

„Miroase a chimen dulce", spuse Artur, „ceea ce îmi aminteşte că trebuie să vă spun cum am descoperit un remediu pentru amputări. Se ia sare, lut de bună calitate dintr-un râu şi urină de albine, se pune totul peste amputa-ţie şi se lasă aşa vreo două zile. Merge de minune. Deşi, trebuie s-o recunosc, procedeul de recoltare a urinei de albine poate fi cam neplăcut".

„Această pădure e plină ochi de o iconografie foarte interesantă", spuse Sir Roger. „Acolo copacii formează o enormă tablă de şah, iar piesele se mută singure, numai că sunt toate de aceeaşi culoare, argintii, pe ambele părţi ale tablei…"

„Dacă vă uitaţi repede în dreapta, veţi vedea un armăsar iute cu alb şi roşu, dintre aceia pe care Doamna Lacului preferă să-i trimită oamenilor care au nevoie de un cal".

„Şi acolo un mic castel din alamă strălucitoare, învârtindu-se neîncetat, astfel încât să nu poţi ajunge la poartă!"

„Ei bine", spuse Lancelot, „zăresc lumina soarelui în depărtare".

„Uimitor loc", spuse Roger. „Demn de cel mai înalt interes antropologic. Credeţi că ar putea fi găsit din nou?"

„Fireşte că nu", zise Lancelot. „Peste aceste locuri domneşte o normă axiomatică, şi anume că nu pot fi găsite de două ori. Ca şi în cazul aurului zânelor sau al mormântului lui Merlin. Mulţi i-au găsit o dată mormântul o dată, de obicei pe undeva prin Scoţia, dar nimeni nu l-a găsit de două ori şi, la drept vorbind, niciun om în toate minţile nu şi-ar putea dori aşa ceva".

„Nimeni nu vrea să ajungă la capătul căutărilor sale".

„Exact. De exemplu, mă tot gândesc să-mi iau un ceas de mână nou. Şi asta de zece ani încoace. Oriunde călătoresc, mă uit după ceasuri în toate vitrinele. Am văzut deja multe exemplare absolut splendide. Dacă ar fi să-mi *cumpăr*, în cele din urmă, un asemenea ceas, m-aş priva de una dintre cele mai plăcute activităţi pe care le-am întreprins vreodată".

„Aceeaşi logică s-ar putea aplica şi pentru neveste”.

„N-o mai faceţi pe deşteptul cu mine”, spuse Lancelot. „Asemenea gânduri nu-i sad bine unui cavaler bun şi respectabil”.

„L-aţi văzut pe bărbatul acela spânzurat? Acolo în spate?”

„Da, dar nu aveam de gând să menţionez asta”.

„Spânzurat de picioare”.

„Dar încă în viaţă, după cum arăta”.

„Socotesc că e un ucigaş sau vreun alt nelegiuit”.

„Spânzurătoarea este, de obicei, o dovadă a dezaprobării sociale”, spuse Lancelot, „dar să ne întoarcem şi să-l întrebăm ce-a făcut”.

Cavalerii se apropie de bărbatul atârnat cu capul în jos, iar Sir Roger îl înţeapă cu vârful spadei.

„Ziua bună”, spuse el. „Se pare că n-o duceţi prea bine agăţat acolo, sub Copacul Cunoaşterii. Există vreun motiv pentru asta?”

„Vai de mine”, spuse Bărbatul Atârnat, „am fost înşelat cu cruzime de cei cărora le displace politica mea”.

„Şi cu ce argumente aţi obţinut o respingere atât de violentă?”

„Sunt un deviaţionist”, spuse Bărbatul Atârnat, „unul dintre aceia care cred că doar deviaţionismul ne poate izbăvi de toate relele de pe lume”.

„Un deviaţionist”, spuse Sir Roger. „Asta ne-a luat cireaşă de pe tort, nu credeţi?”

„Ne-a luat cireaşă de pe tort”, spuse Lancelot, „ce pitoresc. E cumva vreo expresie specifică din Dahomey?”

„Invenţie proprie”, zise Sir Roger. „Pot să întreb ce face un deviaţionist?”

„Deviază”, spuse Bărbatul Atârnat, „de la tot ce face. Noi ne opunem ferm la orice pune la cale turma, din principiu. Bineînţeles că asta nu ne face prea îndrăgiţi”.

„Cred că băiatul ăsta a căzut în căldarea cu ghinion”, spuse Lancelot. „Am face bine să mergem într-ale noastre şi să-l lăsăm pe seama corbilor”.

„Nu, nu”, spuse Sir Roger, „astfel nu învăţăm niciodată nimic. E chiar foarte interesant ce spune el. Eu zic să mai zăbovim până îi prindem ideea, ca să zic aşa”.

„Aş putea vorbi mai frumos”, zise bărbatul, „dacă m-aţi da jos”.

„Nu putem face o asemenea grozăvie”, spuse Sir Roger. „Ar

însemna să intervenim în cursul justiţiei. Presupun că a avut loc un proces corect”.

„O grămadă de procese corecte”, spuse Bărbatul Atârnat, „la fiecare mână ridicată, un vot de drept”.

„Trebuie să se fi făcut nişte hârţoage”, zise Sir Roger, privind în jur. „Sentinţa, apelul, respingerea cazului…”

Lancelot îşi petrece braţul în jurul bărbatului şi taie frânghia.

„Foarte mulţumesc”, spuse Bărbatul Atârnat, frecându-şi piciorul. „Principiile mele începuseră să pălească. Vedeţi, noi, deviaţioniştii, suntem de două feluri”, începu el, „deviaţionişti şi adevăraţi deviaţionişti”.

„Mă tem că această dizertaţie va fi destul de lungă”, spuse Sir Roger.

„Priviţi”, zise Lancelot, „e ceva scris pe piciorul atârnatului”.

„Vreo urmă de la frânghie, probabil”.

„Pare să fie un fel de formulă matematică”.

„Poate că ar fi mai bine s-o copiez. S-ar putea dovedi importantă”.

„Oh, mă îndoiesc. Nu prea e genul de persoană care ar avea ceva important scris pe picior”.

„Şi totuşi”, spuse Cavalerul Negru şi se puse pe copiat.

„Nu”, spuse Mordred.

„Să înţeleg că spuneţi «nu»?”

„Auzul domniei voastre, prea bune Sir Kay, este cum nu se poate de potrivit pentru ocazie. Răspunsul este nu”.

„Atunci va trebui să demarăm o campanie împotriva domniei voastre”.

„De fapt, lansarea campaniilor militare este una dintre prerogativele mele acum. În faţa legii, eu sunt reprezentantul oficial al guvernului, datorită faimoasei frivolităţi a reginei. Recunosc că poporul îl iubeşte pe Artur şi că îl va urma, fără îndoială. Cu toate acestea, dispun de câteva unităţi militare care îmi sunt loiale şi nu puţini văd în mine o alternativă pentru tronul marelui rege. Dacă Artur ar dori să radă Londra de pe faţa pământului, presupun că s-ar putea aranja”.

„Londra deja suferă cumplit din cauza bombardamentelor. Artur nu vrea şi mai multe distrugeri”.

„Aşa mi-am închipuit şi eu”.

„Atunci am ajuns într-un punct mort".

„Pe deasupra, trebuie să vă aduc la cunoştinţă că am dispus să se pună mine în Westminster Abbey, în Parlament, în British Museum, în muzeul Victoria & Albert şi în alte clădiri importante. Palatul poate că l-am exclus din această campanie sau poate că nu. Muncitorilor le-am spus că lucrau la săparea unor adăposturi. Dacă Artur aşa vrea, cu un singur cuvânt poate produce o deloc neînsemnată cantitate de moloz".

„Dar asta e pură sminteală".

„E o fantezie", spuse Mordred. „A mea. Am avut grijă s-o întreţin încă din copilărie".

„Îngrozitor de josnic. Ce vă aşteptaţi să obţineţi astfel?"

„Vreau ca Artur să se lase omorât, în mod glorios, dacă nu cer prea mult".

j) *ar este tatăl domniei voastre*".

„Pentru mine este la fel de tată ca o seceră pentru lanul de grâu. Nu vă voi plictisi cu o înşiruire a metehnelor lui. Îmi ajunge să ştiţi că mă consider orfan de tată. Şi aşa îi veţi spune".

„Nu prea cred că vă va face pe plac".

„Presupun că nu. Totuşi, l-am adus pe marginea prăpastiei. Poate că vântul…"

„Dar cine, dacă pot spune astfel, vă-credeţi? Arta de conduce este, de obicei, întruchiparea unui anumit principiu, dar nu îmi pot da seama care ar fi acela în cazul domniei voastre".

„Un antidot la regalitate, pesemne".

„Sir Percy Plagent a compus o nouă operă în care îl atacă pe Artur!"

„Se numeşte «Graalul» şi în ea Graalul este o bombă care îi va face pe toţi fericiţi pentru totdeauna!"

„O bombă care îi va face pe toţi fericiţi pentru totdeauna! Să fie asta aceeaşi bombă de care vorbea Cavalerul Albastru de curând?"

„În operă, dispozitivul nu conţine cobalt, aşa cum spunea Cavalerul Albastru, ci eufoniu!"

„Ce este eufoniul?"

„Este o combinaţie de europiu şi curekiu. În primul act, este descoperit, în cel de-al doilea, este rafinat, în actul al treilea deja explodează!"

„În primul act, toată lumea îl critică pe Artur pentru că el nu are

o bombă atât de minunată, în cel de-al doilea, toţi ajung la concluzia că ceva trebuie făcut, în actul al treilea totul sare în aer!”

„O excelentă parabolă a practicilor politice!”

„Exact! Bomba este o metaforă a nefericirii celor care suferă în jug!”

„Cine suferă în jug?”

„Poporul suferă în jug!”

„Şi muzica? E modernă muzica?”

„Nemaipomenit de modernă! Se folosesc numai nouăsprezece note, iar acestea sunt reluate atât de implacabil, configurate şi reconfigurate cu o asemenea insistenţă, încât orchestra trebuie înlocuită după fiecare act”.

„Clarice, tâlharul la drumul mare, interpretează rolul principal feminin!”

„Talentele ei sunt multe şi variate! E provocarea în carne şi oase!”

„Cântă cu un sân dezgolit! Unul mare şi bine proporţional, de tip roman!”

„Şi astfel exprimă atât alinare cât şi revoluţie!”

„Sir Roger şade, seară de seară, în primul rând de la balcon, cu gura căscată!”

„Cu inima sfâşiată! Fidelitatea sa pentru Artur…”

„Au loc lupte în staluri?”

„Şi zarvă în rândurile de sus! Multe capete sparte fac dovada creierelor încinse şi a ficaţilor deranjaţi!”

„Tărăboiul acesta nu va înceta până ce Artur nu va abdica!”

„Iar el n-o va face nicicând! Sir Kay a încercat să întrerupă un spectacol şi s-a ales cu o grămadă de anşoa şi de înjurături!”

„Atunci trebuie să fie adevărat ceea ce se spune!”

„Şi ce se spune?”

„Se spune că atunci când se schimbă tipul de muzică se schimbă şi forma de stat!”

„Ce idee periculoasă! Mi se face rău!”

„Iar ceea ce ne aşteaptă ne va îndurera şi mai mult!”

La Cafeneaua Balalaika, Lancelot şi Guinevere beau cafea.

„Toată lumea asta care nu ştie cine suntem!”

„Anonimatul”, spuse Lancelot, „e ceva ce am respectat întotdeauna”.

„Acest loc este *tres gai*. Apropo, mă tem că dirijorul de la Royal Philharmonic trebuie dat afară în şuturi".

„De ce?"

„Din cauza programului său. Nu interpretează altceva decât recviemuri. Faure, Berlioz, Mozart, Verdi, Dvořák, Hindemith…"

„Pe timp de război, nu mi se pare un lucru atât de rău".

„… de fiecare dată. Am prins ideea, dar publicul merită ceva mai încurajator, nu credeţi? Niţică bucurie pe ici pe colo? Eu sunt sigură că aţi aprecia foarte mult concertele sale. Vă place genul ăsta de muzică, trebuie să fie latura de Dies Irae din domnia voastră".

„Eu nu prea sunt făcut pentru ieşirile în societate, asta e adevărat".

Nemaipomenit de sever", spuse Guinevere. „Să ştiţi că clămpăniţi în somn. Nemaipomenit. Până şi eu trec printr-o perioadă în care mă simt de parcă n-aş avea aer".

Lancelot se apropie de ea.

„Nu aici".

„Sunt un bărbat vrednic de dispreţ", spuse el, „din moment ce nu reuşesc să-mi înveselesc iubita".

„E vina mea, v-o jur. Sunt la fel de goală pe dinăuntru ca o cochilie de stridie. Când sunteţi plecat, îmi inventez o persoană, creez o Guinevere diferită şi trăiesc în pielea ei. Dar în rarele ocazii când vă am alături, acea Guinevere se dă la o parte, iar eu rămân fără… suflu, presupun".

Lancelot plecându-şi capul.

„Sunt vrednic de dispreţ, neghiob şi laş", spuse el, „şi acum trebuie să plec să fac rugăciuni ca să primesc iertarea domniei voastre".

„Trebuie *să plecaţi* şi să faceţi rugăciuni ca să vă iert eu?"

„Am o colibă în care mă pocăiesc, în Cardiganshire. Seamănă cu un bordei de lepros. Stau în aburi şi mă flage-lez. Voi purcede într-acolo de îndată".

„Ce idee minunată", spuse Guinevere. „Vă însoţesc".

„Nu trebuie, în curând îl veţi vedea pe Artur".

„Nu l-am mai văzut în ultimele luni. Mi s-a spus că a îmbătrânit".

„Artur e veşnic", zise Lancelot. „Aţi putea spune la fel de bine despre o piatră că a îmbătrânit".

„Purtarea lui faţă de mine lasă să se vadă, uneori, o răceală

împietrită. Dar n-ar trebui să mă plâng. El a fost, în toţi aceşti ani, un soţ model. După propria sa definiţie".

Un chelner se apropie de ei cu o cutie lungă de flori, de culoare bej.

„Mi-aţi luat flori. Ce frumos din partea domniei voastre".

„Nu eu", spuse Lancelot. „Deşi e limpede că ar fi trebuit s-o fac".

„Sunt pentru domnul", zise chelnerul.

Lancelot deschise cutia.

„Ce e?"

„E buzduganul meu, cel de-al doilea în topul preferinţelor mele. L-am lăsat în toaleta bărbaţilor la barul Lamb and Flag acum ceva vreme. Cineva mi l-a înapoiat".

„E un mesaj acolo".

El deschide plicul.

„Nu e un mesaj, e o mâzgălitură. Pare să fie un fel de formulă matematică". Îşi bagă hârtia în jiletcă, „în orice caz, mă bucur că mi-am recuperat buzduganul. Nu mă aşteptam să-l mai văd vreodată".

„Are nume?"

„Eu îi spun şuvoi de Nelinişte".

„Foarte războinic. Foarte înfricoşător".

„Îmi ocup timpul cu activităţi de *ciopârţire*", spuse Lancelot. „E oare acesta cel mai bun mod de a-ţi duce zilele?"

„Cel puţin toată lumea vă recunoaşte meritele şi vă admiră, în cazul meu, lumea crede că sunt doar asta sau doar aia… doar frumoasă, de obicei. Se spune că obţin tot ce vreau pentru că sunt frumoasă".

„Iar eu, pentru că ciopârţesc".

„Se spune că n-am nimic în cap. Se spune că sunt o femeie îngrozitoare care va duce regatul la pierzanie…"

„Ciopârţind în stânga şi-n dreapta; nici nu apuc să ciopârţesc bine un lucru că răsare următorul, implorând să fie ciopârţit…"

„Se spune se spune se spune…"

„Trebuinţa este luată în râs aici", spuse Lancelot. „Trebuinţa se prea poate să fie auto-definitorie, dar eu n-am observat vreodată că ar fi fost tratată corespunzător, fie pe hârtie fie în sala de conferinţe. Când domniţa aceea m-a nimerit, la vânătoare, cu o săgeată în fesă, aceea a fost o ofensă pentru simţul meu de datorie, pentru trebuinţă. Lucrurile n-ar fi trebuit să se întâmple aşa. I-am spus povestea lui Sir Roger, care acum nu se mai satură s-o tot repete, o spune oricui îi stă în cale.

Faptul că un cavaler al Mesei Rotunde a putut fi străpuns astfel, de o femeie, este ceva mai mult decât ridicol sau grotesc. Intră în categoria acelor lucruri care *n-ar trebui să se întâmple*, categorie foarte interesantă din punct de vedere filosofic, după cum va recunoaşte oricine a reflectat vreodată la natura anomaliilor. Insulta adusă demnităţii mele a fost o nimica toată pe lângă cea adusă trebuinţei".

„Foarte adevărat", spuse Guinevere.

„Dragostea noastră este, în mod asemănător, un afront adus trebuinţei: în primul rând, moralei convenţionale şi apoi moralei neconvenţionale prin aceea că trebuinţa e ceva atât de greu de îndeplinit, cu tot soiul de ziarişti ieşind de sub pat, cu Artur comportându-se cu insuportabilă nobleţe, şi aşa mai departe. *Trebuinţa* iubirii constă în faptul că, în cele din urmă, ceva devine posibil".

„Corect", spuse regina.

„Mă bucur că mă înţelegeţi atât de bine", spuse cavalerul. „Nu mă aşteptam la mai puţin din partea domniei voastre. Războiul este, desigur, un alt exemplu".

„Desigur", spuse Guinevere. „Mergem înapoi la mine?"

„Sunt prea mulţi negrotei în Marea Britanie", spuse Haw-Haw. „I-migraţia voastră din Egipt, India, Caraibe sau Dumnezeu ştie de unde ne aduce ţara în sapă de lemn. Albilor, nu vedeţi că sunt prea mulţi tuciurii în Albion? Veţi pierde războiul".

„Ce drac împieliţat, nu?", spuse Artur.

„Are gura mare, într-adevăr", zise Lancelot. „Spuneţi-mi, aţi cunoscut vreodată un cavaler negru adevărat?"

„Adică negru-negru?"

„Da".

„Nu mă pot lăuda cu aşa ceva".

„Eu am cunoscut unul", spuse Lancelot, „care e un tip destul de ciudat. Din Africa. Plin de talente. Vi-l voi aduce ca să puteţi vorbi cu el, dacă vreţi".

„Lancelot, nu mai ocoliţi subiectul".

„Care subiect?"

„Războiul. Merge cât se poate de prost. Toţi comandanţii noştri de pe câmpul de luptă încearcă să facă minuni, dar, chiar şi aşa, lucrurile stau prost".

„Vântul îşi va schimba direcţia".

„Nu, nu va schimba nimic", spuse Artur, „e Winston la mijloc. Trăieşte cu impresia că el este cel care decide aici. Aţi văzut cartierul general pe care şi I-a săpat sub Whitehall?"

„Nu".

„Cel mai incredibil lucru pe care l-am văzut vreodată. Are camere pentru hărţi, pentru aparatele telex, altele unde se fac decodificări şi codificări, câte şi mai câte. Plus o odaie de adevărat pustnic, făcută special pentru momentele când povara războiului îl obligă să rămână peste noapte acolo. Cu o pătură de armată pe pat. Locul se întinde pe un ştiu câţi kilometri. După război, toată chestia asta va fi transformată în Muzeul Winston, ascultaţi-mă pe mine. Telefonul roşu, telefonul verde, telefonul albastru…"

„Dar el nu e chiar un militar", spuse Lancelot. „Nu după definiţia noastră. Deşi presupun că marina este o forţă militară, într-un fel. Ne-a făcut să pierdem câteva nave de război, din câte am înţeles…"

„Da, *Prince of Wales* şi *Repulse*", zise Artur. „Şi mai sunt două scufundate despre care nu se ştie încă. Italienii le-au prins în port. O treabă făcută de scafandri, evident".

„Doamne Sfinte!"

„Cine este acest Cavaler Brun despre care tot mârâie Haw-Haw?"

„Mă îndoiesc că există. Am întrebat-o pe Guinevere verde în faţă şi ea mi-a spus: «Scorneli». Sunt la fel de înclinat spre gelozie ca orice alt bărbat, dar există şi cazuri în care e mai bine să nu te bagi. Ceea ce Tennyson numeşte «Războiul dintre Timp şi sufletul omului» se naşte tocmai din asemenea fantezii".

„Într-adevăr. Vă felicit, că tot veni vorba, pentru capturarea acelui batalion din Norvegia".

„A fost numai un batalion".

„A fost o minunăţie. Un întreg batalion îngenuncheat de un singur om! mai e cumva vreo decoraţie pe care să n-o aveţi deja?"

„Cred că nu".

„Atunci vom crea una nouă. Ceva cu un trandafir…"

Walter cel Sărac se adresează mulţimii.

„Căci de eu îi spun turmei mele: „Aici!", aici se adună, iar dacă-i spun „Acolo!", se strânge acolo, pentru că, să ştiţi, întotdeauna am căutat, am trudit întru binele alor mei, pentru a-i mâna în cea mai bună direcţie, chiar dacă altul mi s-a pus împotrivă sau chiar dacă alţi o sută

m-ar fi sfătuit altfel. De căutaţi, aşadar, să vă aşezaţi în fruntea turmei, să ştiţi că sunteţi fie în turmă, fie în afara ei, precum mieluşelul care se îndepărtează de turmă şi rămâne pe dinafară, în primejdie de moarte în faţa lupului, care îi urmăreşte pe cei ce se desprind. Şi aşa cum lupul îi urmăreşte pe cei care s-au răzleţit de turmă pentru a-i devora mai bine şi pentru a le sfâşia carnea, aşa şi netrebnicii membri ai Mesei Rotunde se îndoapă cu carnea şi cu bogăţiile Angliei, împotriva Voinţei Divine, indiferent câţi „Doamne Sfinte", „Doamne fereşte" sau „Hristoase" scot pe gură, căci în realitate nu urmăresc decât propria lor faimă şi avuţie, sfidând oamenii de rând care oftează în satele şi în cătunele lor, în cocioabele şi în orăşelele lor indecente. Să ştiţi că în propriul meu comportament nu m-am lăsat niciodată influenţat de niciun fel de interes personal sau de aprecieri străine, ori de dorinţa de a părea mai înţelept decât alţii sau superior lor, nici n-am răspuns altfel decât într-un mod cuviincios, strict şi cu frică de vrerea şi facerea Milostivului nostru Dumnezeu, căci aşa am învăţat după o lungă, silitoare, imparţială şi pioasă cercetare. Iar Domnul Dumnezeul meu a spus că păcatul zace tocmai în acest huzur şi în această trufie a celor ce se numesc „adevăraţi cavaleri" şi „fraţi", care jupoaie pielea de pe om, punând dări împovărătoare şi păstrând pentru sine fiecare lucruşor bun care este rezultatul muncii omului cinstit. Şi a mai spus că ei vor duce ţara de râpă şi că este sfânta datorie a fiecărui om cinstit să-i doboare şi să-i târască prin noroi. Iar dacă nu veţi lua seama la vorbele mele, atunci vă voi arăta eu ce înseamnă adevărata plângere şi scrâşnire a dinţilor, căci dinţii voştri vor scrâşni până ce se vor face piatră de var, iar lacrimile voastre vor îneca pământul, firimiturile de dinţi se vor aşterne pe câmpii, iar toate lacrimile vor…"

„Mă omor după alocuţiuni aşa de bune", zise Cavalerul Galben. „Mă fac să-mi doresc să plec şi să mănânc ficaţii cuiva".

„Foarte înviorător", spuse Cavalerul Albastru. „Tonic de-a dreptul".

„Într-adevăr", spuse Bărbatul Atârnat.

„Dacă am putea ridica un zid", spuse Artur, „un mare zid în jurul a tot ceea ce ne este drag, şi să-l apărăm, până la moarte fireşte, cu tot ceea ce iubim înăuntru şi cu tot ceea ce nu ne place dincolo de el…"

„S-a încercat asta", zise Sir Roger. „Francezii au încercat cu Linia Maginot – nu le-a folosit la nimic – şi apoi chinezii, cu faimosul…"

„Mentalitate de asediu", spuse Artur. „Ştiu că e greşită din punct

de vedere militar, dar cât de încurajator, cât de plăcut e să te uiţi peste planuri împreună cu inginerii, ziduri de doi metri… nu, de doi metri şi jumătate… nu, de trei metri şi jumătate grosime. Numai gândul la grosimea şi înălţimea zidurilor e o mare desfătare, schiţarea punctelor de rezistenţă, trasarea câmpurilor de foc…"

„Înţeleg că au bombardat Coventry din nou aseară".

„Şi Birmingham, şi Manchester, iar Mordred tot ameninţă că va arunca în aer orice ţintă ratată de nazişti…"

„Catedrala a fost destul de afectată, din câte se spune".

„Mă gândesc să-mi tai beregata", spuse Artur. „Ştiu că nu e o faptă demnă de un rege".

„Cu siguranţă nu e ceva care să vă înalţe numele în cântece şi în poveşti", zise Sir Roger. „Pe de altă parte, poate că ne facem prea mult sânge rău din cauza părerii bune a posterităţii. Regii noştri din Benin nu dau doi bani pe ea, ci spun aşa: «Fac cum mă taie capul, iar dacă poporului nu-i convine, n-are decât să mă omoare dacă poate»".

„Cineva mă va ucide, nu mă îndoiesc de asta", spuse Artur. „Nici măcar nu mă deranjează să aştept acea lovitură fatală. Ceea ce mă doare este că mă văd privat de bucuria unei alegeri la îndemâna oricărui coate-goale. Desigur, zilele acestea totul doare, nu vi se pare?"

„Eu nu port poverile domniei voastre, sire. Zilele mele sunt destul de plăcute, dacă excludem faptul că sunt îndrăgostit, pentru că această stare, după cum bine ştiţi, este una dintre cele mai rafinate torturi".

„Aşa, povestiţi-mi", zise Artur. „Ce uimitor să afli că există negri îndrăgostiţi. Nu vreau să vă jignesc, sper că m-aţi înţeles. Pare destul de rezonabil dacă stai să te gândeşti".

„Multe dintre emoţiile atribuite în general speciilor umane se regăsesc şi la negri", spuse Sir Roger. „În acest caz, există însă o problemă. Doamna nu e chiar potrivită".

„Cum vine asta?"

„Trăieşte în afara legii. E o hoaţă".

„O hoaţă! Ce original. Tehnic vorbind, ar trebui să-i tai mâinile".

„Dar ea n-a fost prinsă. E încă în libertate. Şi departe de mine".

„Pe de altă parte, aş putea s-o iert, dacă doriţi".

„Ar fi foarte frumos din partea majestăţii voastre. Dar mă îndoiesc că ea ar fi de acord, îi place să fie hoaţă".

„Cum o cheamă?"

„Clarice”.

„E un proverb vechi care zice că, înainte să-i faci cuiva o favoare, trebuie să te asiguri că e în toate minţile. Presupun că n-aţi înnebunit, nu?”

„Din câte ştiu eu, nu”.

„Prea bine. Să face aşa: eu o voi aresta şi o voi pune în custodia domniei voastre. Astfel veţi putea discuta despre atracţiile unei vieţi de delincvent faţă de cele oferite de iertarea regelui. Se prea poate să aveţi ocazia să vă periaţi puţin, după cum se zice”.

„Majestatea voastră este prea generoasă cu mine”. „Revenind la subiectul nostru de dinainte”, zise Artur, „înţeleg că trebuie să fiu omorât de ceva. Eu, unul, aş prefera să fie muzica”.

III

„Ce credeţi despre război? Despre vânt? Despre cavalerism? Despre sex între persoane foarte tinere?”, întrebă Sir Roger.

„O treabă destul de scârboasă”, spuse Clarice. „De fapt, o luptă pentru posesia propriilor haine, din câte îmi amintesc. De ce mă întrebaţi?”

„Încerc să-mi dau seama ce credeţi despre lucruri, în general”, zise Sir Roger, „astfel încât, dacă noi, spre exemplu, ne-am căsători…”

„O treabă destul de scârboasă”, îl întrerupse Clarice. „Am cunoscut o dată o femeie măritată, era căsătorită cu un trubadur. El cutreiera lumea în lung şi-n lat, zi după zi după zi. Dădea recitaluri în multe paturi. Ea pretindea că el avea o pula de treizeci şi trei de centimetri. Nu că asta ar fi ajutat-o prea mult pe ea”.

„Şi ce credeţi despre mâncare?”, întrebă Sir Roger. „Despre proprietăţile imobiliare? Despre Tunelul Canalului Mânecii? Despre Biserica Anglicană? Despre negri?”

„Mă gândesc o grămadă la ciorbe”, spuse ea. „Unele dintre gândurile mele cele mai profunde sunt despre ciorbă. Când eram mică, niciodată nu era destulă ciorbă. Şi din cauza asta, bănuiesc, am devenit tâlhar la drumul mare. Acum am butoaie de ciorbă, litri şi litri întregi de ciorbă. Ciorbă de pui, de orz, supă cremă de ciuperci, supă concentrată de homar…”

„Dar ce aţi zice de o fugă? Cu mine? V-ar plăcea să vedeţi Africa? Am o casă superbă la doi paşi de Ibadan, şi alta lângă Lagos, pe apă – adică în Golful Guineei…”

„Să fugim”, zise Clarice, „e într-adevăr o idee. Asta-mi place mie

la bărbaţi, că au idei, idei grandioase şi imposibile, idei precum *a fugi*…"

„Nu mi se pare imposibil. Ba chiar foarte posibil".

„Idei care îţi umplu sufletul, minunate şi furtunoase, care sună bine pentru cinci minute. Până când începi să te gândeşti la ele. Apropo, eu n-am niciun fel de prejudecăţi. Pentru mine, negrii sunt la fel de nechibzuiţi ca albii. Buni ca să-i jefuieşti şi, în rest, buni de nimic".

„Lăsaţi-o moartă", spuse Sir Roger. „Regele vă va graţia dacă mă declar responsabil de buna purtare a domniei voastre. Aşa că…"

JWon cui", zise ea. „Vi se pare că am luat-o razna? E ca şi cum v-aş da o lesă".

„Aţi prefera o funie?"

„Mai întâi ar trebui să mă prindă, nu credeţi? Şi asta nu se va întâmpla niciodată".

„Of, spuse Sir Roger. „Speram să vă conving. Se pare că nu-mi iese prea bine".

„Sunteţi un om bun", spuse Clarice, „dar eu nu vreau decât ciorbă, mulţumesc".

„Cele zece lire şi şase şilingi de care m-aţi uşurat pe drumul către Baginton…"

„Ce-i cu ele?"

„Acum că avem o relaţie mai civilizată…"

„Afacerile sunt afaceri", zise Clarice, „sentimentele sunt altă mâncare de peşte. Cele zece lire ale domniei voastre au intrat direct pe piaţă, sau în ceea ce eu numesc «oala bursei de valori». Căci acolo se află acum, fierbând la foc mic chiar în timp ce noi vorbim…"

„Nu pot trăi fără domnia voastră".

„Păi aţi trăit fără mine cu mare uşurinţă până în ziua de azi".

„Cu mare greutate, de fapt, şi deloc bine".

„Viaţa vă mai rezervă multe lovituri, prietene arătos.

De ce nu sunteţi un păstârnac… în ultima vreme am o poftă nebună de păstârnaci".

„Unde este Puerto Rico?", întrebă Artur.

„E în Venezuela", zise Sir Kay. „În partea de nord".

„Ei bine, a intrat în război, de partea noastră", spuse Artur. „Mi se pare o veste încântătoare. Sir Richard Hubrace a murit. Ucis în mod misterios".

„E în *The Timesi*

„În *Chronicle*. Sir Richard cică avea resturi de caviar între dinţi. Nu era din cel de bună calitate, ci islandez".

„E uimitor ce lucruri poţi afla despre oameni", spuse Sir Kay. „Mi-l amintesc că pe un tip foarte deschis la pungă. N-ar fi crezut nimeni că mânca altceva decât icre de beluga".

„Naziştii au ocupat Parisul. Hitler a vizitat mormântul lui Napoleon".

„Ăia doi au multe să-şi povestească".

„Nu, nu, nu. Primul e un biet vierme pe lângă celălalt".

„Foarte adevărat, dar împărtăşesc acelaşi gust pentru impulsuri totalitare. Genul de oameni care nu ştiu să se oprească la momentul potrivit".

„Mie de Mussolini îmi pare rău. S-a codit la fiecare pas. Stătea cu burta la soare aşteptând să-i cadă firimituri. A trebuit să fie târât cu forţa în război. Diplomaţia l-ar fi putut ţine departe de conflict – a lui sau a noastră. Ambele au fost cât se poate de incompetente".

„Alte decesuri importante?"

„Sir Bully Kent, negustorul de artă. Şaptezeci şi şapte de ani".

„Cât i-au dat?"

„Una, două, trei coloane, începe pe pagina întâi, dar în partea de jos, fireşte".

„Ziarele", spuse Sir Kay, „sunt *Les Invalidez1* al nostru".

„Douăzeci şi patru de centimetri", zise Artur, punând deoparte rigla gradată, „şi o poză pe două coloane cu vila pe care o avea lângă Florenţa".

„Chiar binişor, aş zice".

„Spuneţi-mi un lucru", zise Artur. „De ce am trăit eu aşa de mult?"

„Mila lui Dumnezeu, vrăjile lui Merlin, îndemânarea în luptă, globule albe şi roşii viguroase, o inimă mare… ce să mai spun?"

„Nu vi se pare că viaţa mea a fost puţin… prelungită?"

„A ţinut cu câteva secole mai mult decât e normal, asta e adevărat. Dar nu trebuie să uităm că există personaje excepţionale în toate epocile istorice. Amintiţi-vă de Matusalem".

„Bleah! întotdeauna mi s-a părut un tip care s-a lungit mult mai mult decât era cazul".

„Ba deloc", spuse Sir Kay. „E foarte bine văzut în cultura lui, din

câte se pare. Desigur, cultura lui nu e a noastră. Noi avem o cultură ceva mai tânără, în spirit modern. Tinereţea e ceea ce contează, numai gândiţi-vă la acel Sir Roger. Un bărbat frumos, care dă pe dinafară de atâta tinereţe şi vitalitate, acesta este cavalerul ideal de azi. Vârsta nu prea mai are valoare în sine".

1 Les Invalides, Paris – complex de clădiri iniţial construite pentru a găzdui un spital şi un azil pentru veteranii de război, azi transformat într-un ansamblu muzeal dedicat istoriei militare a Franţei. Este totodată şi locul unde se află mormintele unora dintre eroii de război francezi.

„Azi-noapte am visat că eram în pat cu o tânără", spuse Artur. „O văzusem pe stradă şi ea se uitase la mine, iar după aceea se uitase din nou. O a doua privire. Apoi eram amândoi în pat. După aceea s-a ridicat şi a plecat, pentru că eu eram însurat. Ea era foarte susceptibilă la chestiile astea, aşa cum şi trebuie, de altfel. M-am trezit gândindu-mă la acea a doua privire, îi eram foarte recunoscător pentru ea".

„Sunteţi regele", spuse Sir Kay. „Toţi ochii sunt aţintiţi asupra domniei voastre".

„Aveam senzaţia că ea nu ştia asta. Că fusesem eu însumi, într-un fel, cel care o ademenise".

„Ce senzaţie plăcută", zise Sir Kay. „Bucuraţi-vă de ea".

„Apoi am avut alt vis, în care eram în pat cu un urs. Un mascul mare şi păros. Mai puţin satisfăcător de data aceasta".

„Se pare că visaţi destul de mult zilele acestea".

„Da, nu-i aşa? Şi ursul era tot un rege. Vorbea latina şi mirosea urât".

„Şi ce-a spus?"

„Latina mea nu e chiar fantastică, dar *cred* că a spus ceva de genul «când sunt urşi pe bulevard, atunci Statul se clatină»".

„Cum este în latină?"

„Mă depăşeşte. Credeţi că chiar *sunt* urşi pe bulevard?"

„Nu mi-a ajuns la urechi aşa ceva până acum. Dar visele sunt întotdeauna profetice".

„Şi domnia voastră, prea bunule Sir Kay… Ce visaţi?"

„Păi, să ştiţi că pe aici am fost trecuţi pe raţii mici. Eu, unul, visez brânză. Brânză topită, aproape de fiecare dată".

„E regele însuşi!"

„Dar de ce umblă singur pe această sumbră câmpie pustie şi

pârjolită, căci oriunde arunci cu privirea zăreşti ceva hidos?”

„Cred că e căzut pe gânduri!”

„Îşi încruntă posomorât sprânceana!”

„Chipul îi e răvăşit de durere!”

„Poartă o simplă cămaşă albă de in şi pantaloni negri!”

„Şuviţele-i nobile, acum încărunţite, îi cad în dezordine pe umeri!”

„Îşi loveşte fruntea cu mâna dreaptă!”

„Şi-a adus aminte ceva!” Ce?”

„c.

„Păcatele-i multe!”

„O viaţă însemnată aduce păcate însemnate!” „Care credeţi că a fost cel mai mare dintre ele?” „Eu zic că încercarea de a-l ucide pe Mordred pe când era doar un copil!”

„Într-adevăr, acea faptă a fost aproape inacceptabilă!”

„Acum asamblează ceva!”

„Ce este?”

„Pare o undiţă de pescuit!”

„Dar aici nu sunt peşti!”

„Şi nici apă!”

„Totuşi, se aşază, regele se aşază!”

„Pescuieşte!”

„Pescuieşte din toate puterile!”

„Se spune că pescuitul în asemenea condiţii e un semn clar de senilitate!”

„Nici pentru mine n-are pic de sens ce face!”

„O dovadă în plus că legătura cu realitatea e pe punctul de a se rupe, din câte s-ar zice!”

„Sunt de acord, în parte! Se pare că a prins ceva!”

„Trage undiţa! Scoate ceva din măruntaiele pământului!”

„Iisuse Hristoase, e un peşte!”

„Şi nu e orice peşte, e chiar un peşte mare, un peşte gras, un exemplar matur şi viguros!”

„Nu încape îndoială că asistăm la un adevărat miracol!”

„E ceva nemaivăzut şi minunat!”

„Asta pune capac la toate clevetirile despre neajunsurile regelui!”

„E la fel de capabil ca întotdeauna!”

„E o minune dintre cele mai neobişnuite!”

„Să pornim de zor către sate şi oraşe ca să povestim fapta regelui tuturor bărbaţilor şi femeilor din ţinut!”

„Cu cea mai mare plăcere!”

„Bine gândit”, îi spuse Clarice lui Lyonesse. „Faceţi-i un copil cretinului, vorbesc serios. După război, veţi putea fi Doamna Tencuitor. N-aveţi idee cum arată tipii ăştia când rămân rară uniformă pe ei. În fine, desigur că ştiţi, dar înţelegeţi ce vreau să spun. Când atmosfera de război dispare. Şi cu un mucos zbierând pe fundal…”

„Nu e un lucru demn de o regină. Să se mărite cu un om de rând, vreau să zic. Când un rege renunţă la tron pentru femeia pe care o iubeşte, de obicei devine duce. O regină ce devine?”

„Văd o garsonieră pe undeva”, continuă Clarice, „prin East Turnipseed”.

„Chiar îl iubesc pe Edward. Îmi place viaţa mea din ultima vreme. Viaţa mea de odinioară, din Gore, jucându-mi rolul de doamna Perfecţiune, era ceva dezgustător. Şi sunt foarte curioasă în legătură cu copilul”.

„Presupun că v-aş putea iniţia în ale crimei şi pedepsei”, spuse Clarice. „De partea crimei, firește. Maşinile blindate cred că ar fi un început numai bun. Aveţi ceva experienţă cu maşinile blindate? O biată femeie însărcinată, stând pe marginea drumului şi plângând cu sughiţuri. Cu un şal zdrenţăros peste capul aplecat, cu nişte cizme rupte, făcute praf de propriii noştri maeştri artizani, cu mâinile trudite împreunate peste pântec, de fapt nu chiar trudite, dar putem să vărsăm nişte zoaie peste ele…

Maşina blindată patinează până se opreşte, paznicul coboară, lăsând portiera deschisă, în ciuda instrucţiunilor din manual, domnia voastră scoate un Thompson…”

„Ce e un Thompson?”

„Toate la timpul lor”, spuse Clarice. „Ce o să fac cu pretendentul din Ibadan?”

„Ce simţiţi pentru el?”

„Îmi place. Nu i s-ar potrivi o viaţă de Crimă & Pedeapsă, el e mult prea decent. *Foarte* probabil să fie ucis în război; statistic, toţi acei cavaleri faimoşi sfârşesc la fel ca vodca la o serată unde se serveşte ceai. Înţelegeţi problema: n-am *ce face* cu el. Pirateria pe râu e ceva ce n-am încercat niciodată; mi se pare că în Africa sunt nişte râuri

frumuşele…”

„Edward e un tip destul de decent, per ansamblu”.

„Un prinţ, dacă vă hotărâţi să-l păstraţi”.

„Cred că aşa voi face”.

„Mă voi pensiona, presupun. M-aş putea băga în vreo chestie funcţionărească, ceva ce nu i-ar atrage atenţia lui Roger. Aş şterpeli câte ceva de prin muzee, tablouri de Courbet1 sau trebuşoare de genul ăsta. Un Courbet obişnuit nu e prea mare. O nimica toată, ca să zic aşa”.

„Dar războiul…”

„Războiul este o întrebare. Nu ştiu răspunsul”.

1 Gustave Courbet (1819 – 1877) – pictor francez, promotor al realismului în artă, celebru pentru pânzele sale care redau scene de viaţă cotidiană, compoziţii figurative, peisaje.

Lancelot, Artur, Sir Kay, Cavalerul Albastru şi Sir Roger de Ibadan, în şedinţă.

„Aceste trei ecuaţii, luate împreună, ne vor permite să construim o bombă mai puternică decât orice bombă care a existat vreodată”, spuse Sir Roger. „Când Lancelot mi le-a arătat pe toate trei, mi-am dat seama imediat că urmărisem fie nişte transmutaţii alchimice extrem de importante, fie un rezultat care însemna încununarea operei vreunui scandinav în materie de fisiune nucleară”.

„Sau ambele variante”, spuse Cavalerul Albastru.

„Sau ambele”, consimţi Sir Roger. „În orice caz, Graalul este ceea ce voi, băieţi, aţi tot căutat până acum. Trăsnetul absolut”.

„Mi se pare uluitor cât de multe poate şti un negru despre fizică”, spuse Artur. „Nu vreau să vă jignesc, Sir Roger. Sunteţi un cavaler atât de înţelept şi de talentat, încât îmi vine greu uneori să mă gândesc la domnia voastră ca la un negru”.

„Avem o universitate destul de bună în ţara mea”, spuse Sir Roger, „deşi catedra de fizică ar putea fi îmbunătăţită, zic eu”.

„Ideea este”, spuse Cavalerul Albastru, „că cineva i-a dat lui Lancelot cheia viitorului”.

„Nu mai încape îndoială că asta îi va pune capac lui Mordred”, spuse Lancelot. „Va trebui să capituleze imediat ce aude de bombă”.

„Cât credeţi că ne va lua s-o construim?”, întrebă Artur.

„E o chestiune de câteva luni”, spuse Cavalerul Albastru, „dacă îi punem pe oamenii de ştiinţă să lucreze în trei schimburi. Dar de unde au apărut notiţele astea? Cine a pus hârtia în cutia de biscuiţi

cumpărată de Lancelot de la Fetiţele Cercetase şi aşa mai departe?”

„Merlin, cu siguranţă”, spuse Artur. „Toată povestea poartă semnătura lui. Este exact genul de spectacol care îi place, dezvăluirile făcute pas cu pas…”

„Dar Merlin e mort”.

Într-un fel”, spuse Artur. „Cu Merlin nu se ştie niciodată”.

„Putem folosi asta pentru a rezolva mai multe, nu doar problema cu Mordred”, spuse Sir Kay. „Cu aşa ceva putem scoate Germania şi Italia pe tuşă definitiv”.

„Dar oare va trebui să ajungem s-o folosim?”, întrebă Cavalerul Albastru. „Mi se pare că simpla avertizare c-o avem ar trebui să…”

„O demonstraţie, poate”, spuse Sir Kay. „Rezolvăm Essel sau Kiel sau vreun alt oraş mai mic”.

„Sper că vă daţi seama”, spuse Sir Roger, „că o dată ce daţi drumul la aşa ceva, oraşul e ras de pe faţa pământului, în întregime. După estimările mele, va dispărea totul pe o rază de vreo douăzeci de kilometri de la punctul impactului, sau cam aşa ceva. Iar efectul ar putea fi sporit cu ajutorul unui dispozitiv cu cronometru astfel încât explozia să se producă în aer, la vreo douăzeci sau treizeci de metri de sol”.

„Nu vi se pare cam sângeros?”

„Pentru moment activăm în branşa asta, ce să facem”.

Artur ia cele trei hârtii şi le face bucăţele.

„Nu vom face aşa ceva”, spuse el. „Nu pot permite. Acesta nu este modul în care *noi purtăm* un război”.

„Dacă n-o facem”, spuse Sir Kay, „vă asigur că altcineva se va ocupa de asta. După toate probabilităţile, duşmanii noştri”.

„Se prea poate”, zise Artur, „dar tot nu sunt de acord. Esenţa chemării noastre de cavaleri este dreapta purtare, iar acest fals Graal nu e o armă cavalerească. Am grăit”.

„Dar Artur!”, exclamă Lancelot. „E uluitor. Să nu facem un lucru de o asemenea importanţă? Nu cred să fi existat nici măcar un rege în istoria lumii care *să nu fi făcut* ceva la acest nivel”.

„E un talent la care am exersat vreme îndelungată”, spuse Artur. „Îl numesc capacitate negativă”.

„Asta chiar îmi întăreşte credinţa în trebuinţă şi obligaţie”, zise Lancelot.

„Dar trebuie să vă spun că a nu face asta va avea consecinţe

foarte grave pentru noi toţi", spuse Artur. „Într-un sens care încă nu-mi este destul de clar. Pentru Masa Rotundă ca instituţie şi pentru…"

„Îmi întăreşte credinţa în trebuinţă şi dă un nobil exemplu întregii lumi", zise Lancelot. „Artur, sunt nemaipomenit de mândru de domnia voastră, precum sunt şi toţi aceşti cavaleri".

„Să trăiască regele!", exclamară în cor, cu lacrimile ţâşnindu-le din ochi, înainte să cadă leşinaţi la pământ.

„Sunt foarte supărat pe ea", spuse Edward, „în legătură cu copilul, vreau să zic. Presupun că până şi reginele ştiu cum să se ocupe de treburile astea".

„Ultima noutate din domeniu este o poţiune care îţi dă timp pe perioada primului trimestru ca să te gândeşti serios la problemă", spuse Sir Roger. „Dacă, după ce s-a tot gândit, a interpretat prevestirile şi a purtat discuţii corespunzătoare cu celelalte părţi interesate, femeia se hotărăşte să nu aibă copilul, atunci ia o a doua poţiune, asociată chimic cu prima. O a treia poţiune, care poate fi adăugată după şase virgulă cinci zile, îi permite să se răzgândească, o singură dată. Am citit despre asta. În *Journal of Reproductive Technology*".

„Citiţi cele mai ciudate chestii", spuse Edward. „Ideea este că ne-a slăbit cu o treime puterile, economic vorbind. A făcut ca cei slabi să fie încă şi mai slabi. Sunt capabil de sărăcia romantică, *ei* chiar s-ar putea să-i placă o vreme – un capăt de lumânare topindu-se în vârful unei sticle de vin, proprietarul bătând la uşă pentru că nu i s-a plătit chiria. Dar cu un copil, va trebui să ne oprim direct la Harrods pentru toate cele necesare, iar ştiu asta la fel de bine cum ştiu că mă cheamă Edward Musgrove".

„Drăguţ nume", spuse Sir Roger, „foarte îndrăgit de Jane Austen1, între alţii, în ultima vreme, Lyonesse şi Clarice sunt nedespărţite".

„Mă întreb despre ce vorbesc".

„Despre noi, sper", zise Sir Roger. „Dar ce şi-or spune mai exact? Lyonesse o fi în favoarea mea, ce credeţi? îmi displace profund să întreb aşa, fără ocolişuri, dar în acest caz…"

„Lyonesse crede că sunteţi frumos ca un răsărit de soare", zise Edward. „Mă distrez de minune ascultându-i discursul pe această temă, după cum vă puteţi imagina. Ea are nişte îndoieli legate de Africa. O frică absurdă de pigmei. Se pare că a văzut un film o dată, în care nişte pigmei…"

„Nu mai continuaţi”, spuse Sir Roger. „Îmi pot imagina. Africa este un continent mare, iar acolo sunt chiar foarte puţini pigmei. Eu însumi, spre exemplu, n-am văzut niciodată unul. Nu că populaţia noastră de pigmei n-ar fi una distinsă şi pusă în drepturi. Dar Lyonesse nu are nicio idee încotro se îndreaptă preferinţele lui Clarice?”

„Deduc eu că Clarice crede că sunteţi obiectul cel mai select pe care ar putea să pună mâna în vremurile acestea moderne”.

„Mie nu-mi lasă aceeaşi impresie”.

„Clarice este o femeie ocupată şi de succes. Are o profesie care înseamnă mult pentru ea. Dacă aţi putea jefui un tren sau ceva asemănător, asta ar vorbi foarte bine despre domnia voastră. Ar fi un fel de angajament”.

„Sincer, nu mă văd în stare de acte criminale. M-ar face să mă simt foarte stingher. Şi sunt deja destul de stânjenit ca negru într-o lume a albilor. Ca hoţ profesio

1 Familia Musgrove se regăseşte în romanul *Persuasiune*, de Jane Austen, publicat în 1816.)

nist aş fi de două ori mai stingher. De ce credeţi că am ales drumul cavaleriei, când mă atrăgeau multe alte profesii care mi-ar fi oferit o satisfacţie intelectuală mai mare? Vă voi spune. Pentru a lua o poziţie faţă de ceea ce unul dintre conducătorii noştri africani veneraţi, Leopold Senghor, numea *negritude*”.

„Foarte demn de laudă pentru domnia voastră, Roger, şi foarte în acord cu acea noblețe care vă înfrumuseţează fiecare gest. Dar în acest caz nu vă foloseşte la prea mult, nu?”

„Cam aşa ceva”.

„N-ar trebui să fie un tren foarte mare. Unul local, de la Ipswich la Stowmarket să zicem, ar fi numai bun. Şi v-aţi putea deghiza”.

„În ce? în domnul Bones1?”

„Presupun că nu”.

„Pe deasupra, simt că se apropie o bătălie, una mare, care va rămâne în istorie. Trebuie să-mi cruţ puterile”.

„Ce aţi auzit? E cumva invazia?”

„Nu, mai rău chiar. Mordred îşi adună puterile pentru a pune lucrurile la punct cu Artur. Vin semnale de peste tot, pentru cei care le pot citi. Aţi observat câţi preoţi sunt acum prin pieţe? Ce fac acolo? Cumpără untdelemn pentru cele din urmă ritualuri, asta fac, pregătirile pentru ultimul drum. Toată noaptea se aude zgomotul celor

care fac sicrie. Nu se mai găsesc pe niciunde sicrie de pin. Ţăranii îşi strâng recoltele. Mai bine să stai cu porumbul necopt în hambar decât să-l vezi făcut una cu pământul de către armatele înverşunate".

1 Mister Bones este un personaj de bandă desenată creat de DC Comics, în iulie 1985. Afroamerican, Mr. Bones e un fost super-răufăcător reformat, care, devenit bun, intră într-o agenţie guvernamentală ce controlează activitatea supereroilor.

„Atunci ar fi mai bine să mă întorc la unitatea mea". „S-ar putea".

„Care credeţi că va fi rezultatul?" „Amărăciune. Oricum ar decurge evenimentele din ziua aceea".

„Este cea mai mare bătălie a tuturor timpurilor!"

„Soldaţii lui Mordred sunt câtă frunză, câtă iarbă!"

„Artur are mai puţini, dar mai viteji!"

„Se fac atâtea fapte curajoase şi atâtea acte de eroism încât mi-e greu să nu le pierd din vedere!"

„O pânză enormă, întunecată pe ici pe colo de fum şi flăcări şi praf!"

„Câte lovituri se izbesc în coifuri şi în platoşe! Dau năvală călare, ţintesc şi apoi lovesc!"

„Se înalţă un strigăt înspăimântător de parcă s-ar fi ciocnit o mie de nicovale!"

„Numai numărătoarea platoşelor de sub care se ivesc spadele este o sarcină care-l dă gata pe orice muritor de rând!"

„Cavalerii de acolo se aruncă în luptă împreună precum berbecii în călduri ca să se doboare între ei".

„Acela trebuie să tragă de trei ori de spadă pentru a o putea scoate din ţeasta duşmanului căzut".

„Acum celălalt l-a rănit grav într-o fesă!"

„Câmpul întreg se înroşeşte de la nobilul sânge de cea mai bună rasă!"

„Lancelot şi Sir Roger, umăr la umăr, în mijlocul luptei!"

„Gawain şi Gareth dau lovituri peste lovituri!"

„Agravain şi Algoval împart moarte în stânga şi-n dreapta!"

„Câteva lichele se strecoară prin înflăcărarea luptei pentru a-i prăda pe cei căzuţi de traiste şi de giuvaiere!"

„Oh, cea mai josnică dintre josnicii! Dar acolo, priviţi, acela a fost spintecat de un cavaler căzut, însă nu mort!"

„Sir Bedevere a doborât cu o singură mână o întreagă baterie de

obuzieri de 105 mm! Artileriştii capturaţi se aşază în linie dreaptă, cu mâinile deasupra capului!”

„Oh, prea nobilul Sir Bedevere! Sir Ironside îi biciuieşte pe duşmani cu spada sa veche de parc-ar fi mânat de diavol!”

„Dar şi Mordred e pus pe fapte mari! Se luptă nemaipomenit de bine pentru un trădător becisnic!”

„Luptă alături de Sir Villiars cel Viteaz! Cei doi atacă împreună precum doi mistreţi înfuriaţi!”

„Cum de-a putut să atragă de partea lui o oaste aşa de mare? Căci sunt la fel de mulţi ca firele de nisip de pe ţărmurile mării!”

„Unii mai slabi de înger au fost înşelaţi să creadă că Artur nu aduce decât război şi vrajbă, iar Mordred doar desfătări şi fericire, aşa că s-au strâns sub drapelul lui Mordred, fără să se întrebe de fac bine ori nu!”

„Mulţi baroni cutezători sunt astăzi doborâţi din cauza judecăţii lor necumpătate şi a ideilor lor nesăbuite!”

„Acest măcel îngrozitor cu siguranţă le dă aripi duşmanilor noştri de oriunde!”

„Da, fireşte că toţi trebuie să fie în al nouălea cer văzând cum ai noştri se sfâşie între ei!”

„Care vor fi oare urmările acestui tărăboi?”

„Nimeni nu poate spune ce va fi, tot ce ştiu e că vor fi răniţi cu nemiluita!”

Lancelot, cu frumosu-i cap atârnând, plin de sudoare şi de sânge.

„Hristoase”, spuse. „Cred că sunt deja prea bătrân pentru aşa ceva”.

„Ei bine”, zise Artur, „am câştigat bătălia, asta e tot ce contează”.

„Dar cu ce preţ”, răspunse Lancelot. „Am numărat morţii, cu aproximaţie, bineînţeles. Păreau la fel de mulţi ca păsările de pe cer”.

„Gunoierii au strâns un maldăr de spade de la cei căzuţi”, spuse Sir Kay. „E înalt cât şapte frigidere puse unul peste celălalt”.

„Şapte frigidere stivuite”, zise Artur. „Figura de stil a domniei voastre are o anumită nuanţă îngrijorătoare de modernitate”.

„Nu mă pot abţine. Spade remodelate în frigidere, frigidere remodelate în spade – aceasta este moda zilei”.

„Lucrurile luaseră o întorsătură periculoasă la un moment dat”, spuse Lancelot. „Când şi-a aruncat rezervele în luptă, din spatele

dealului cu acea biserică destul de urâţică în vârf, am căpătat o părere mai bună despre talentele lui de general. A fost momentul potrivit".

„Nu l-a ajutat prea mult", spuse Artur. „L-aţi văzut pe Bedevere cum venea zbierând din partea stângă? O privelişte cu adevărat îmbucurătoare".

„Mulţi oameni au fost măcelăriţi chiar la acea mică bifurcaţie unde pârâiaşul se varsă în râuleţul de la poalele dealului", zise Sir Kay. „Aţi văzut asta? Cador de Cornwell era acolo, cu batalionul lui, iar ei i-au nimicit destul de frumuşel pe duşmani. Masacrul ăsta face cât o sută de accidente rutiere".

„Lovitura trădătoare şi josnică a lui Mordred în lupta cu Artur nu şi-a atins ţinta, slavă Domnului", spuse Lancelot. „Am văzut-o. O sfidare atât de abominabilă e de-a dreptul incredibilă".

„El a făcut o încercare, nimic mai mult", zise Artur. „Ne aflam faţă în faţă, vizor la vizor. Mi-a spus: «rămâne pe data viitoare» şi apoi doi cavaleri s-au pus între noi".

„A scăpat cu vreo şase oameni, din câte se ştie", spuse Sir Kay. „Aţi observat că îşi luase şi câinii cu el? Am zărit unul dintre ei agăţându-se de picioarele din spate ale calului lui Gawain înainte de a fi aruncat cât colo".

„N-am văzut asta", zise Artur. „Un tip s-a repezit la mine cu o lance şi apoi o grămadă de mortar a aterizat fix în faţa mea şi ne-a aruncat pe amândoi la pământ, iar după aceea Sir Lucas Chelarul a apărut cu un cal şi apoi…"

„Deci Profeţia era incorectă", spuse Sir Kay, după o vreme.

„Nu ştiu dacă era incorectă", spuse Artur, „poate oi fi citit-o eu greşit".

„Despre ce e vorba?", întrebă Lancelot.

„Partea a şasea a Profeţiei lui Merlin pare să sugereze că Artur va muri de mâna lui Mordred în timpul unei mari bătălii", spuse Sir Kay. „Iar aceasta părea bătălia despre care vorbea Merlin. Îndrăznesc să spun că nu vom mai vedea nicicând altă bătălie de o asemenea amploare".

„Trebuie să vă mărturisesc ceva", zise Artur. „După ce v-am arătat-o, am început să mă gândesc serios la ea, adică la Profeţie, şi, ei bine, să zic aşa, în două vorbe, am schimbat câteva rânduri pe ici, pe colo".

„Aţi *modificat* Profeţia lui Merlin?"

„Da. L-am făcut să prezică un rezultat ceva mai favorabil. E un talent pe care l-am învăţat chiar de la el, schimbarea cursului istoriei, vreau să zic. Până şi Caesar făcea asta când interpreta augurii, ştiţi prea bine. Mânuia oasele de pui pentru ca, atunci când le arunca, să indice victoria legiunilor sale”.

„O jignire adusă ştiinţei, printre altele”, zise Sir Kay.

„Toate fac parte dintre prerogativele regale”, spuse Artur. „Într-o *crise*, nimic nu mai e sfânt pentru rege – nici trecutul, nici viitorul şi în niciun caz un şarlatan mort”.

„Mordred a fugit în Germania, aşa se zice”, spuse Clarice. „A devenit nazist”.

„Întotdeauna a fost nazist, prin temperament”, zise Sir Roger.

„Iar Artur a anulat legămintele de căsătorie dintre Lyonesse şi acel *cochon1* Unthank. Nu mai sunt soţ şi soţie. Ceea ce, la drept vorbind, o repune în posesia modestei sale zestre, de cinci domenii, trei castele mici, douăsprezece reşedinţe ecleziastice şi o bancă, una de dimensiuni medii, de care poate dispune după bunul plac”.

„Excelent”, zise Roger. „E şi asta o soluţie la problema cu Harrods”.

„Se spune că America a intrat în război”.

„De partea cui?”

„A noastră”.

„Minunat”, zise Roger. „Le lipseşte cu desăvârşire tradiţia cavalerească, din câte ştiu, dar se spune că sunt soldaţi buni. Ajunge să menţionez numai numele lui Stonewall Jackson2 sau pe al lui Mad Anthony Wayne1”.

Cochon (fr.) – porc.

2 Jonathan „Stonewall” Jackson (1824 – 1863) – general în armata Confederaţiei în timpul Războiului Civil American, considerat unul dintre cei mai importanţi comandanţi de trupe din istoria Americii. A murit pe câmpul de luptă, dispariţia sa fiind considerată o pierdere însemnată pentru Confederaţie.

„Nume pe care eu nu le cunosc, dar sunt bucuroasă, prietene drag, să mă supun înţelegerii domniei voastre. Bărbatul Atârnat a devenit subofiţer în biroul Judecătorului Avocat Genera12”.

„Unde îi va fi de mare folos talentul său pentru deconstrucţia logicii”.

„Haw-Haw zice că domnia voastră şi cu mine participăm la

intensificarea metisării şi a relaţiilor interrasiale”.

„Ceea ce şi facem. După ceai, sper”.

„Poate şi mai devreme. Deşi la ora două am o trebuşoară de rezolvat la alimentară. Ar trebui să mă întorc cel târziu pe la trei şi jumătate”.

„Trebuşoara asta presupune vreun risc pentru domnia voastră, fiinţa cea mai dragă mie dintre toate câte există?”

„Doar teoretic. Teddy conduce, iar Tommy se va ocupa de tăierea firelor, aşa că eu voi fi în siguranţă”.

„Totuşi…”

„Aţi fost impresionant în marea bătălie”, spuse Clarice. „Păreaţi posedat de diavol”.

„Ei bine, am câştigat, asta e partea importantă. Dar cred că a fost ultima bătălie de acest fel. Vor mai veni şi alţi Mordred, dar Artur nu va mai permite niciodată un război fratricid. Şi nu vom fabrica bomba, deşi altcineva o va face cu siguranţă, iar atunci vom avea aparatul ăla diabolic pe cap pentru totdeauna. Va fi ca un vulcan pus lângă canapeaua din salon”.

1 Anthony Wayne (1745 – 1796) – general american din timpul Revoluţiei Americane, supranumit „Mad” (Nebunul) pentru că putea conduce în luptă o armată după numai două ore şi jumătate de odihnă sau chiar mai puţin.

2 Judge Avocate General – responsabil de funcţiile juridice în Arma Britanică şi în Forţele Navale Regale. Este consilierul pe teme juridice al monarhului şi comandantul şef în cazurile militare, fiind totodată şi cel care convoacă curtea marţială.

„Nu se vor mai caută oameni cu talente ca ale domniei voastre într-o asemenea lume”, spuse ea. „Voi toţi, buni şi venerabili cavaleri, veţi rămâne rară slujbă. În şomaj. Nu e o perspectivă prea atrăgătoare”.

„Lăutei mele i-au mai rămas câteva strune pe care să cânt de acum încolo”, zise Roger. „Adică diplomele mele de inginerie, biochimie, drept canonic, arheologie şi arhitectură navală, ca să fiu mai exact”.

„Sunteţi un bărbat foarte descurcăreţ, nu-i aşa? Aţi fost vreodată timonier?”

„Lancelot e cel care mă îngrijorează”, spuse Roger. „Există personaje de o asemenea măreţie, de asemenea proporţii legendare, încât devin… prea împovăraţi, ca să zic aşa. În aceste cazuri, e

imposibil traiul oamenilor de rând. Vi-l puteţi imagina pe Lancelot conducând vreo făbricuţă pe undeva? Sau chiar o ditamai fabrica? Mi-e teamă să nu se dezintegreze psihic".

„Şi Guinevere", spuse Clarice. „Ce-mi spuneţi de Guinevere?"

„Prizonieră a durerii şi a dorului", spuse Roger. „Pe vecie o paradigmă a inimii frânte".

„Dar reuşind să petreacă suspect de bine în tot timpul ăsta".

„Tema fundamentală este inima frântă. Am scris un text despre această chestiune odinioară, pentru un curs despre pasiune pe care îl făceam atunci".

„A trebuit să luaţi lecţii de pasiune?"

„Un studiu general despre pasiune, cu o atenţie specială acordată declanşatorilor biochimici".

„Vreţi să spuneţi că totul se reduce la un soi de act pavlovian?"

„Nu, nu. E ceva foarte specializat. Cel mult o femeie din o mie poate stârni neuronii potriviţi".

„Doar una?"

„Uneori ajung nişte flori de portocal, fără a mai fi nevoie de nicio femeie, nu sunteţi de acord? Nu trebuie să pierdeţi din vedere că bărbaţii sunt nişte fiinţe foarte delicate şi influenţabile. Memoria şi dorinţa, după cum spunea poetul acela de la bancă1".

„La muncă", spuse Clarice. „Hei rup!"

„Cred că o să trag un pui de somn", zise Roger. „Încercaţi să nu împuşcaţi pe nimeni, lucrează acolo o fată încântătoare".

1 T.S. Elliot (1888 – 1965), poet, dramaturg şi critic literar american, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în 1948, considerat unul dintre figurile reprezentative ale modernismului în poezie, în 1917, Elliot a acceptat un post la Banca Lloyds din Londra, unde a lucrat pe conturi externe.

„Sir Breunor cel Negru a dispărut! Nu e de găsit nicăieri! M-am dus să-l caut în camera lui, dar nu era acolo! Nu e nici în grajduri şi nici pe poligonul de tragere!"

„Poate că o fi plecat în căutare de aventuri pe undeva!"

„Dar caii lui sunt aici!"

„Eu nu reuşesc să dau de Sir Grummor Grumorson! Aveam un mesaj pentru el de la Sir Kay şi îl căutam pentru a i-l înmâna, dar degeaba l-am căutat în sus şi jos, parcă ar fi intrat în gaură de şarpe!"

„Sir Harry Fiul Lacului, cel care a fost templier, a dispărut şi el!

L-am căutat la capelă – îşi petrece ore în şir cufundat în rugăciune –, dar nu era acolo şi nici n-a fost văzut în trăsura lui sau la masă sau nu vrea latrină!”

„Asta chiar că e o treabă tare ciudată! Umblă vorba că Ducele Eustaţiu de Canbenet şi-a părăsit pământurile, precum Hermance, regele Oraşului Portocaliu, şi Brastias de Tintagel!”

„E ca şi cum s-ar fi convocat o adunare importantă pe undeva de care noi n-avem idee! Dornard, fiul lui Pellinor, a fost dat dispărut şi la fel şi Alexandru cel Orfan!”

„Berrant Cel de pe urmă a plecat, iar cu el au dispărut ai lui o sută de cavaleri! De asemenea şi Tor Fiul lui Vayshoure, Urre de pe Munte şi Nentres, regele din Garlot!”

„Uwain Mâini Albe nu e la castelul său, nici Sir Perimones, nici Sir Kehydius, nici Sir Lucan Chelarul, nici

Sir Brian din Insule, nici Sir Galagars, nici Sir Helin cel Alb, nici Sir Meliagaunt, nici Sir Ozana Inimă Cutezătoare!”

„Au dispărut cu toţii, au plecat, şi-au luat zborul! Regele Leodegrance din Camlerd lipseşte de două săptămâni, iar regatul păleşte în absenţa lui! Florence, fiul lui Gawain, a fugit sau a fost răpit, nimeni nu ştie exact, iar cu el şi Sir Gingalin, şi Idrus, fiul lui Unwain, şi Accolon din Galia, şi Bellengerus Uliul!”

„E ca şi cum toată cavalerimea s-ar fi strâns într-un loc îndepărtat, la mare distanţă de aici, care e cunoscut doar de cei ce în el se află!”

„Au dispărut cu toţii, au plecat, şi-au luat zborul! Regele Carados al Scoţiei, Sir Gilbert Bastardul, Sir Meliot de Logris, Sir Ulfius, Lavaine fiul lui Bernard de Astolat, regele Rience al Nordului Ţării Galilor, regele Howel al Bretoniei, regele Lot din Lothian…”

„E atât de frumos şi de plăcut să participi la sărbătorirea primăverii, în sezonul narciselor, cu flori de măr şi flori de cireş…”

„Majestate”.

„Da”.

„Primăvara s-a terminat”.

„Ce ai spus?”

„Primăvara s-a terminat. E noiembrie”.

„Noiembrie. Mi se părea mie că e cam răcoare”.

„Pentru că chiar este”.

„Un curent de aer rece, asta am simţit, şi uite, iarba de pe pajişti

s-a uscat, iar fructe roşiatice şi zbârcite atârnă de viţa de vie…”

„Şi bombele care rad totul, doamnă, şi marile incendii, şi oamenii rămaşi fără case, şi morţii cu braţele smulse ori fără picioare ori fără capete…”

„Eu credeam că încă mai sărbătoream primăvara”.

„Aţi petrecut prea mult timp prin spitale, doamnă, asta v-a afectat judecata”.

„Nu, sunt doar puţin obosită, Varley. Cât e ceasul?”

„Ceasurile s-au oprit, toate. O să deschid radioul, doamnă”.

„Mai bine nu. La radio e fie ticălosul ăla care îndrugă verzi şi uscate despre evrei sau celălalt mizerabil care ne tot spune că submarinele au mai doborât un convoi de-al nostru”.

„Sir Robert este aici”.

„Nu vreau să-l văd. Ştiu ce a venit să-mi spună”.

„Dar aşteaptă de ore întregi”.

„Expediaţi-l repede. Sufăr de dezamăgire acută sau poate de melancolie, şi din câte ştiu e contagios, aşa că n-aş vrea ca Sir Rober, acest bun cavaler şi viteaz apărător al regatului, să fie supus unor asemenea neplăceri doar din cauza mea…”

„Da, expediaţi-l repede”, spuse Sir Robert intrând, „aruncaţi-l afară pe nenorocit şi daţi-i un picior în fund când coboară pe scări…”

„Dar, prea bunule Sir Robert, cu siguranţă că aţi venit să-mi spuneţi ceea ce eu nu-mi doresc deloc să aud. De ce să vă ascult atunci? Plecaţi şi păstraţi-vă cuvintele”.

„E un rămas bun, însă doar vremelnic. Sper”.

„Sunteţi un ticălos la fel ca toţi ticăloşii, la fel ca Artur, Lancelot, azi aici şi mâine ia-l de unde nu-i, n-aveţi pic de statornicie şi nici nu puteţi să-mi daţi speranţa de care am nevoie…”

„Există un motiv pentru toate astea. Eu nu fac altceva decât ceilalţi cavaleri şi scutieri de pe faţa pământului, toţi împărtăşim aceleaşi idealuri şi acelaşi scop…”

„Nu-mi veniţi mie cu motive, nu e o chestiune de temeiuri aici, ci de sentimente. Dacă aţi avea o inimă, în loc de o cutie de biscuiţi, în acel piept zdravăn de scoţian, atunci…”

Apoi Guinevere leşină şi Sir Robert leşină şi el, iar Varley, văzându-i leşinaţi pe amândoi, leşină la rându-i.

„După bătălie”, spuse Lancelot, „în timp ce călăream singur am dat peste o casă ai cărei locuitori dăduseră bir cu fugiţii. Dar hoţii

trecuseră pe acolo, iar tot terenul purta amprenta râvnei lor. Bucăţi de mese şi scaune de mahon fin împrăştiate peste tot prin iarbă, precum şi fâşii de tapet de mătase care fuseseră smulse din pereţii interiori. Cioburi de oglinzi sparte amestecate cu bucăţi de brocart scump, de draperii şi sute de becuri de cristal de la mai multe candelabre, ale căror schelete zăceau aruncate în curte. Marmură spartă, cioburi de porţelan de Sèvres prin iarbă, perniţe zdrenţuite, saltele jucate în picioare şi arse, bucăţi dintr-un pian, portrete asupra cărora se trăsese de parcă ar fi fost ţinte într-un poligon de tragere".

„Urât tablou", spuse Guinevere.

„Mai era şi un leş de câine, un setter irlandez (sânge roşu întunecat pe pielea de culoarea mahonului), iar o ramă în parte aurită, a cărei pictură fusese smulsă şi ruptă în două, era pusă peste câine, încadrându-l. Până şi copacii fuseseră tăiaţi, în plină beţie, presupun, şi peluza fusese călcată în picioare de mulţi cai, iar laturile casei erau pârlite pe unde fuseseră aprinse focurile, se vedeau resturi de cărţi printre tăciuni şi lucruri scrise pe pereţi, depravări de tot soiul. Bucăţi din instalaţia de alamă smulse din sălile de baie, cuţite de bucătărie rupte; plecaseră cu hainele proprietarilor, dar câteva mai zăceau aruncate pe ici pe colo, vreo şosetă desperecheată sau vreo pereche de pantofi făcută praf ori vreo pălărie strivită.

M-am simţit obligat să descalec şi să iau o carte, o amintire din biblioteca jefuită de acolo. Prima pe care am găsit-o era tipărită într-o limbă pe care n-o cunosc şi conţinea scheme de şah".

„Iar acum plecaţi din nou".

„Da".

„Întotdeauna sunteţi pe picior de plecare. Nicio noutate".

„Nu".

„Nicio vorbă mieroasă sau de orice alt soi nu vă poate opri. Nici măcar această regină creatoare de mituri nu vă poate ţine în loc".

„Aţi stat de vorbă cu Lyonesse".

„Noi, reginele, suntem ca albinele. Ca regina albinelor, vreau să spun. Lumea se învârte în jurul nostru. Toată lumea în afară de domnia voastră. E ca şi cum aţi fi făcut din fier forjat. Nu vă învârtiţi deloc".

„Sunt plăcut şi sfios ca un porumbel".

„Următorul mit pe care îl voi crea va fi unul infernal, vă asigur. Ceva atât de pervers încât nici nu mi-l pot imagina acum. Va trebui să mă gândesc serios".

„Voi citi despre el. În *News of the World*”.

„Ceva cu adevărat îngrozitor, dar de bun gust, firește. Cu titluri senzaționaliste. Veți fi mândru de mine”.

„Ca întotdeauna, prea scumpă regină”.

„Plecați atunci, înainte să mă supăr”.

„Am plecat”.

„Picură apă prin acoperiș”, zise Guinevere, „deși presupun că nu vă pasă”.

„Încă n-am avut vreun castel prin al cărui acoperiș să nu intre apă, într-un loc sau altul”, spuse Artur. „Entelehia acoperișurilor este să picure, așa m-a învățat pe mine arhitectul Griegsmore acum mult, mult timp. Dar de ce, doamnă, dacă îmi permiteți întrebarea, mă onorați cu această informație? Să fie oare că nu avem personal specializat în acest castel afurisit?”

Guinevere e așezată călare pe piciorul drept al lui Artur, încercând să-i scoată cizma dreaptă. Piciorul stâng al lui Artur se reazemă pe spatele reginei.

„Nu v-o spun pentru că m-aș aștepta să faceți ceva cu asta”, zise Guinevere, „ci pentru că sunteți soțul meu, iar o femeie îi spune soțului acest gen de lucruri, asta dacă are un soț la îndemână. Adică genul de lucruri pe care orice soție le-ar spune soțului dacă acesta s-ar afla în raza strigătelor ei. Cea mai mare parte a bărbaților acordă atenție acestui gen de lucruri, chiar dacă doar pentru moment, din zbor, ca să zic așa, luându-le în seamă, desigur, între probleme mult mai importante…”

„Versiunea de umilință a domniei voastre e chiar cea mai proastă pe care mi-a fost dat s-o văd vreodată”, spuse Artur. „Mă tem că e din cauza filmelor. Ați mers la film în ultima vreme?”

„Mai merg din când în când”, spuse Guinevere. „Ca să-mi omor timpul”.

„Eu am văzut un film cu mulți ani în urmă. Foarte emoționant. Era despre jefuirea unui tren. Niște tipi se urcau într-un tren și îl jefuiau. Aveau fețele acoperite cu basmale pentru a nu putea fi identificați. Apoi se urcau din nou pe cai și dispăreau. Foarte convingător”.

„Voi pune o oală dedesubt”, spuse ea, „sau poate mai multe oale, pentru că sunt o grămadă de scurgeri, nu una…”

„Haw-Haw a tot spus că v-ați culcat cu un anume Cavaler Brun”,

zise Artur. „Un scoţian, din câte am înţeles. E vreun sâmbure de adevăr în asta?”

„A fost cineva”, spuse Guinevere, „în ultimele două săptămâni, dar un scoţian? Nu cred, ăştia vorbesc prea ciudat, nu vi se pare? Cam din fundul gâtului, iar tipul ăsta nu era aşa, din câte îmi aduc aminte, un băiat tras prin inel, nu s-ar fi zis că putea fi un cavaler, n-avea nicio cicatrice, nişte picioare lungi, încântător de lungi, subţiri şi uşor curbate…”

„De ce am tot timpul senzaţia că ceea ce îmi spuneţi este adevărat în fond, dar nu neapărat în detaliu?”

„E vorba de încredere aici”, zise Guinevere, „de încrederea care a dăinuit întotdeauna între noi şi care ne-a înnobilat relaţia de la început până la sfârşit”.

„De la început până la sfârşit?”

„E doar o expresie”, spuse Guinevere. „Cum v-a mers în călătorie?”

„Catastrofă după catastrofă”, zise Artur. „Presupun că ştiţi deja că am pierdut Tobruk. Din nou”.

„Am auzit”.

„Asta nu trebuia să se întâmple. Am pornit într-acolo pentru a încerca să-l încurajez pe comandantul teatrului de operaţiuni, dar el s-a comportat ca şi cum n-aş fi fost de faţă. A spus tot ce trebuia să spună, un discurs plin de cuvinte precum concentrare, hotărâre fermă, aşteptarea momentului psihologic, lovitura îndrăzneaţă, toate astea. Apoi l-a lăsat pe Romme11 să-i spargă flancul stâng şi să intre în el ca-n brânză. Cea mai incredibilă manevră pe care am văzut-o vreodată”.

„E omul lui Winston, presupun”.

„Firește. Dar şi eu l-aş fi putut alege la fel de bine. Nu pot da vina pe Winston. Până nu-i vezi la faţa locului, nu poţi şti exact cum se vor comporta băieţii ăştia. Când e vorba despre oamenii noştri, atunci chiar *se ştie*”.

„Totuşi”, spuse Guinevere, „îmi place ideea că au urcat la bord noi jucători. Asta face ca partida să fie mai interesantă, nu credeţi?”

„Dar ăsta nu e un joc. Este război, şi chiar unul pe care am putea foarte bine să-l pierdem. Iar eu am făcut ceva destul de îngrozitor”.

„Ce anume?”

„Am renunţat la avantaj. Un avantaj minunat, sau care ar fi

trebuit să fie minunat, de partea noastră. Am spus nu. Pentru că mi s-a părut imoral".

„Sunt sigură că aţi procedat corect, *întotdeauna* procedaţi corect".

„Mă criticaţi cumva? Acest comentariu e o critică la adresa mea?"

„Deloc. Deci vom merge în munţi. Vom opune rezistenţă din munţi".

„Poate că nu literalmente. Dar într-un fel, da".

„Sunt pregătită", spuse ea.

„Domnia voastră, eu şi cei de rangul nostru vom merge în munţi", zise Artur. „Însă cea mai mare parte a lumii nu va putea".

1 Erwin Johannes Eugen Rommel (1891 – 1944), mareşal german celebru pentru victoriile sale în calitate de comandant al trupelor Afrika Korps în campania africană din cel de al Doilea Război Mondial.

„Ştiu prea bine", spuse Guinevere. „Au copii la şcoală, probleme cu dinţii, mătuşi bătrâne a căror viaţă atârnă de un fir de păr, cărţi care trebuie scrise, loteria, flirturile, grâul de iarnă..."

„Întocmai", spuse regele. „Modul în care domnia voastră înţelege situaţia este, ca de obicei, excelent".

Jrferde", zise Guinevere. „Pentru ce există reginele! Dar domnia voastră, scumpe Artur, sunteţi cam pe dinafară, după cum spune legenda. Vi se impune, legenda vă impune, un sfârşit tragic".

„Care mă va prinde din urmă, nu vă faceţi griji", spuse regele. „Nu e nicio grabă, nu?"

„Eu pot aştepta", zise regina.

„Sir Lancelot zace întins sub un măr, dormind!"

„De ce nu e călare, gonind fără oprire, de la o aventură la alta?"

„Pesemne că e ostenit!"

„De fiecare dată când zace întins sub un măr, dormind, se apropie o vrăjitoare şi-i face o vrajă ca să-l aducă în patul ei prin înşelătorie!"

„Priviţi, chiar acum vine una care fără îndoială e o vrăjitoare! Are chipul unei vrăjitoare, părul unei vrăjitoare, portul unei vrăjitoare şi pălăria unei vrăjitoare!"

„Cine sunt cei care o însoţesc?"

„Aceia sunt cincizeci de uriaşi zămisliţi de Necuratul, aşa cum

numai în alaiul unei vrăjitoare poți găsi!”

„Ea duce o mantie, cea mai măreaţă mantie care s-a văzut vreodată, plină de pietre preţioase ca noaptea de licurici! Fără îndoială că o va aşterne peste Lancelot, ca să nu-l ia cu friguri!”

„Dacă apucă s-o aştearnă peste el, atunci Lancelot e pierdut, pentru că e genul de mantie care, o dată înfăşurată în jurul tău, te pârjoleşte până te preface în ciment!”

„Vrăjitoarea nu e alta decât Margot de pe Apele Uitării, care i-a vrăjit pe Sir Borş şi pe Sir Bedevere şi i-a prefăcut în ibovnici ai oilor!”

„Care îşi pierdeau vremea în jurul preaiubitelor oi şi lâncezeau şi le cântau la harpă şi se dedau la tot soiul de desfrâuri până când li s-au umflat testiculele şi a trebuit să stea la pat luni la rând!”

„Dar uite că Lancelot se agită prin somn. Ridică o mână şi mâna aruncă mantia nenorocită peste unul dintre uriaşi, care arde cu vâlvătaie până se face scrum”.

„Hristoase, ce miros! Acel uriaş în flăcări miroase ca o saltea de tavernă!”

„Toţi ceilalţi uriaşi o rup la fugă, iar cu ei şi Margot, de teamă să nu se trezească Lancelot şi să se lase cuprins de mânie!

„Dar Lancelot doarme mai departe, ca şi cum nu s-ar întâmpla nimic! Mă întreb ce visează”.

„Visează că nu există niciun război şi nicio Masă Rotundă şi nici în Artur şi niciun Lancelot!”

„Nu se poate! mai degrabă o visează pe Guinevere, dulceaţa reginei, strălucirea ei, inteligenţa şi senzualitatea lui Guinevere!”

„De unde ştiţi?”

„Pot pătrunde în vis! Acum ea însăşi intră în odaie, purtând o rochie împodobită cu bănuţi de aur peste un brocart de mătase albă şi aducând o sticlă de vin bun, Pinot Grigio după cum arată!”

„Ce vis fără asemănare!”

„La umbra unui măr…”